PE URMELE LUI VERMEER

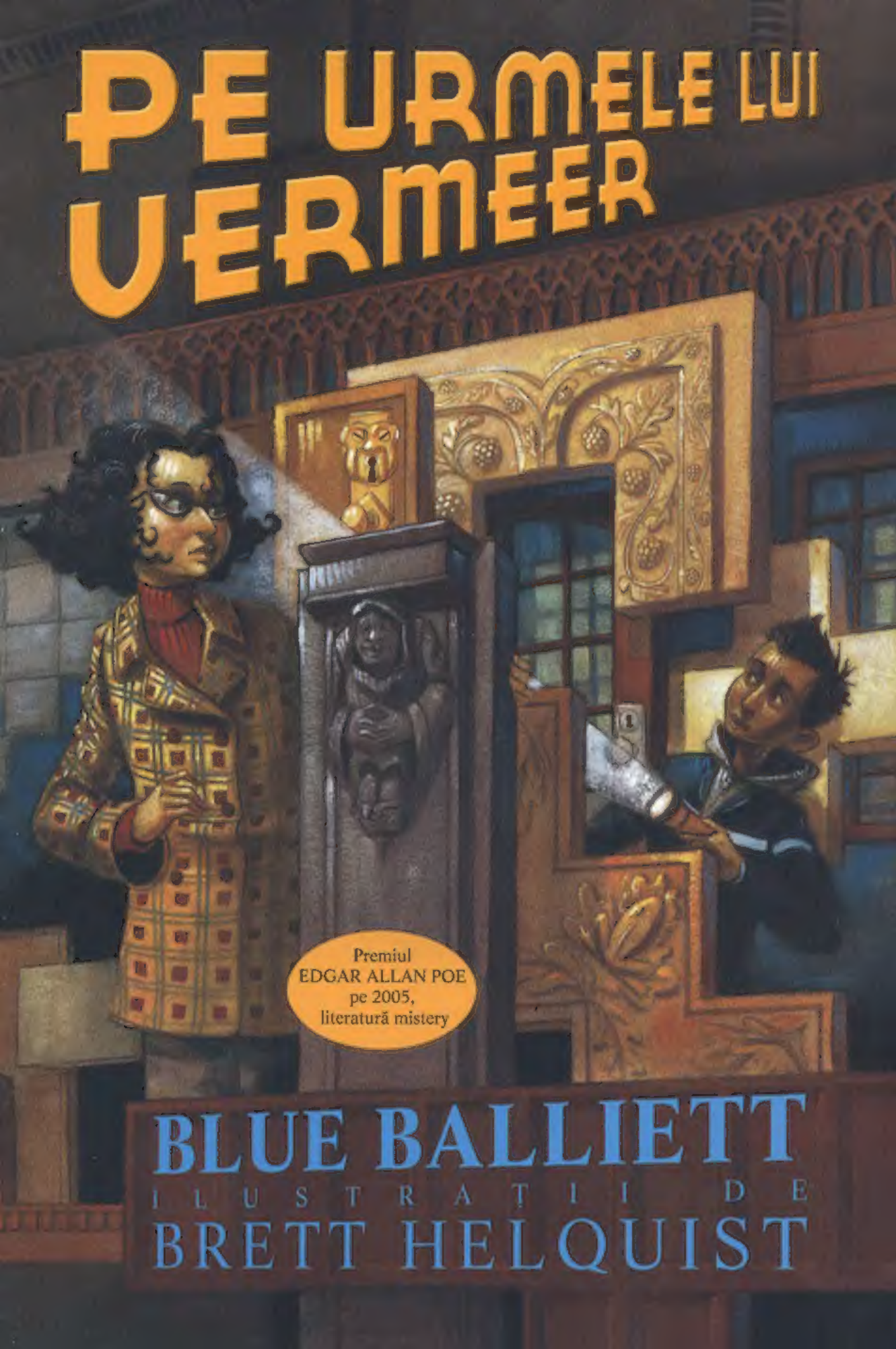

Premiul EDGAR ALLAN POE pe 2005, literatură mistery

BLUE BALLIETT
ILUSTRAȚII DE
BRETT HELQUIST

Aceeași scrisoare îi înștiința următoarele:

Dragă Prietene,
Îți solicit ajutorul în privința investigării unei fărădelegi care s-a petrecut cu multe secole în urmă. Acest act criminal a nedreptățit pe unul dintre cei mai mari pictori din lume. Din moment ce aceia care se află în poziții de autoritate nu sînt destul de curajoși pentru a corecta această greșeală, îmi asum eu datoria să descopăr adevărul.
Te-am ales pe tine, datorită obiectivității, inteligenței și gîndirii tale neconvenționale.
Dacă dorești să mă ajuți, vei fi pe deplin răsplătit pentru toate riscurile pe care ți le asumi.
Nu ai voie să arăți scrisoarea nimănui. Alte două persoane au primit același mesaj în seara aceasta. Deși s-ar putea să nu vă întîlniți niciodată, toți trei veți colabora în feluri pe care nici unul dintre noi nu le va ști dinainte.
Dacă vei arăta scrisoarea autorităților, mai mult ca sigur îți vei pune viața în pericol.
Vei ști cum să acționezi în consecință. Te felicit pentru că ai ales calea dreptății.

Scrisoarea nu era semnată și nici nu avea adresa expeditorului.

PE URMELE LUI VERMEER

BLUE BALLIETT
ILUSTRAȚII DE
BRETT HELQUIST

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALLIETT, BLUE
Pe urmele lui Vermeer / Blue Balliett; trad.: Carmen-Iulia Bourceanu
București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-840-2

I. Carmen-Iulia Bourceanu (trad.)

53(075.33)

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România

BLUE BALLIETT
Chasing Vermeer
Text copyright © 2004 by Elizabeth Balliett Klein
Illustrations copyright © 2004 by Brett Helquist
All rights reserved
Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Traducere din limba engleză
CARMEN-IULIA BOURCEANU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
București, România

2005

ISBN 973-576-840-2

Pentru Jessie, Althea și Dan, cei trei
investigatori ai mei ✖✖✖ *B.B.*

Pentru mama mea, Colleen ✖✖✖ *B.H.*

„Cînd cineva află multe,
nu mai poate să fie în siguranță.
Cînd cineva află multe,
nu-i mai lasă nici pe alții să se simtă
în siguranță.“
din *Talente brute* de Charles Fort

Mulțumiri:

✖ ✖ ✖ Mulțumirile mele sutelor de puști de la Grupele de Laborator din cadrul Universității din Chicago, cu care am avut norocul să lucrez și care m-au învățat multe despre gîndit și observat. Rămîn îndatorată Lucindei Lee Katz, lui Beverly Biggs și colegilor mei de la Laborator pentru că m-au ajutat să scriu și să predau. Premiul Mary Williams a reprezentat o mare surpriză și totodată un ajutor uriaș pentru mine. Mulțumiri speciale prietenului și mentorului meu Bob Strang, care mi-a făcut cunoscută lumea pentominourilor și minunățiile predării constructiviste.

✖ ✖ ✖ Există păreri diferite despre Vermeer, opera lui și numărul efectiv de lucrări pe care le-a pictat. Informațiile din această carte se bazează pe studiile lui Arthur K. Wheelock Jr., curator al secției de pictură barocă nordică a Galeriei Naționale de Artă din Washington, D.C. și autor al cîtorva cărți fascinante despre Vermeer. Îi sînt extrem de recunoscătoare doctorului Wheelock pentru răspunsurile pe care mi le-a dat la multe întrebări. Tot lui

vreau să-i mulțumesc pentru sfatul cu privire la energia fizică a copiilor de 11 ani.

✖ ✖ ✖ Will Balliett, Betsy Platt, Lucy Bixby, Anne Troutman și Barbara Engel, toți cei enumerați acum au petrecut timp uitîndu-se pe variantele inițiale ale manuscrisului și au discutat ideile din el, iar Nancy și Whitney Balliett mi-au fost pe tot parcursul elaborării cărții de mare ajutor – vă mulțumesc tuturor la fel de mult. Agentei mele, Amanda Lewis, care m-a „cîrmuit" priceput printr-o serie de aventuri. Felicitări și aplauze editoarei mele, Tracy Mack, a cărei înțelepciune, imaginație și încredere m-au făcut să ajung unde-mi doream să ajung. Îi mulțumesc lui Leslie Budnick, editor asociat, care a investit numeroase ore în analiza manuscrisului meu și, de asemenea, a fost disponibilă și săritoare tot timpul.

✖ ✖ ✖ Vreau să-i mulțumesc minunatului meu soț, Bill Klein, care m-a ajutat în mii de moduri. Cartea aceasta n-ar fi existat fără el.

✖✖✖ CUPRINS

Despre pentominouri și despre această poveste		15
Despre opera de artă: o provocare pentru cititor		17
Capitolul 1:	TREI LIVRĂRI	19
Capitolul 2:	SCRISUL ESTE MORT	10
Capitolul 3:	PIERDUȚI ÎN ARTĂ	16
Capitolul 4:	MINCIUNA LUI PICASSO	25
Capitolul 5:	VIERMI, ȘERPI ȘI MELCIȘORI	29
Capitolul 6:	CUTIA *GEOGRAFULUI*	33
Capitolul 7:	BĂRBATUL DE PE PERETE	39
Capitolul 8:	O SURPRIZĂ DE HALLOWEEN	47
Capitolul 9:	CELE ALBASTRE	50
Capitolul 10:	ÎN INTERIORUL PUZZLE-ULUI	55
Capitolul 11:	COȘMAR	60
Capitolul 12:	CEAI LA ORA PATRU	66
Capitolul 13:	SFIDAȚI SPECIALIȘTII	74
Capitolul 14:	GIROFARURILE	78
Capitolul 15:	CRIMĂ ȘI CIOCOLATĂ CALDĂ	83
Capitolul 16:	O DIMINEAȚĂ „ÎN BEZNĂ“	88
Capitolul 17:	CE NE FACEM?	95
Capitolul 18:	O CĂZĂTURĂ URÎTĂ	99
Capitolul 19:	ȘOCUL DE PE SCĂRI	107
Capitolul 20:	UN MANIAC	112
Capitolul 21:	VĂZÎND ȘI FĂCÎND	117
Capitolul 22:	GRUPURI DE 12	123
Capitolul 23:	AJUTOR!	130
Capitolul 24:	FRAGMENTELE	135

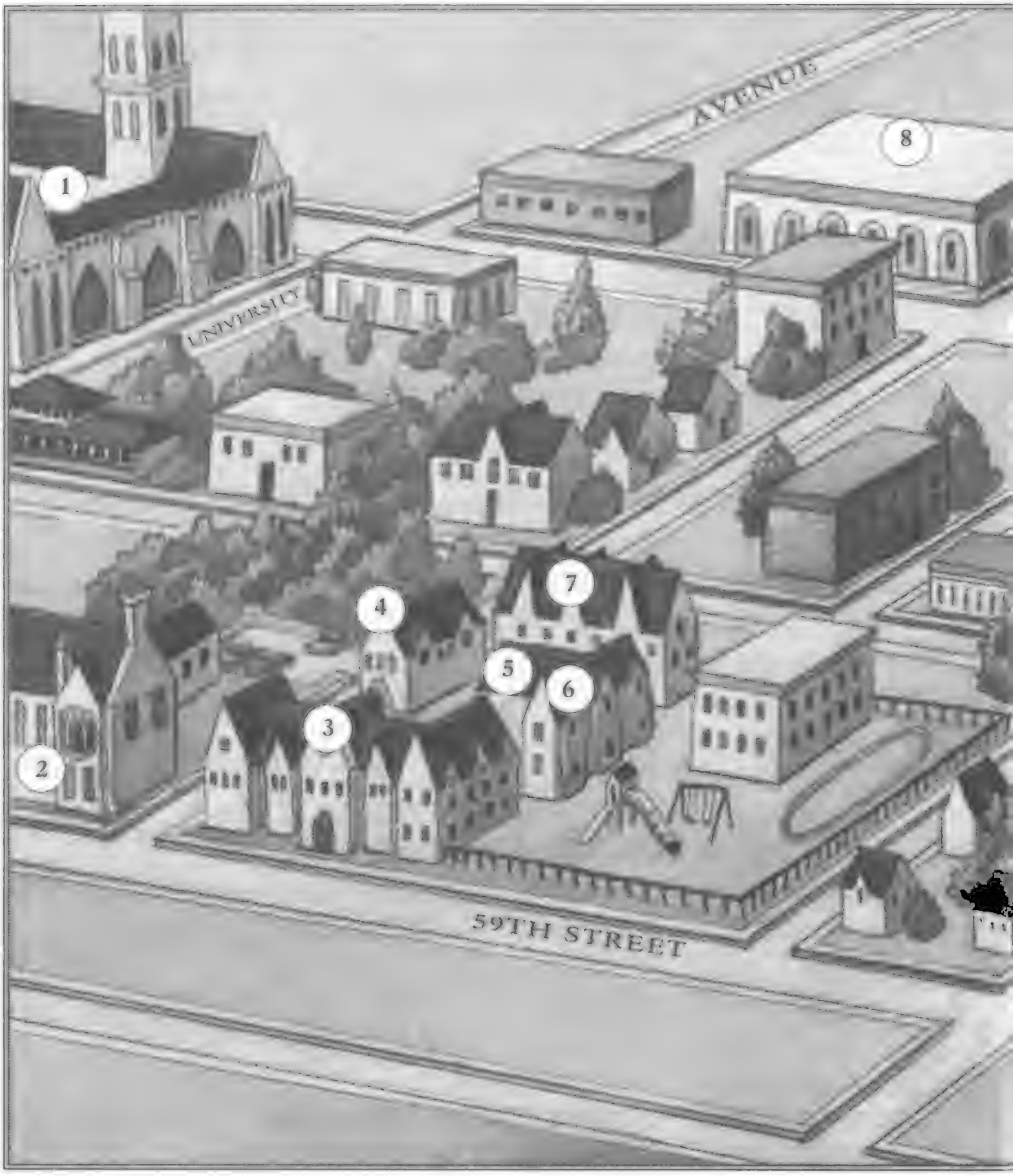

✖ ✖ ✖ PE URMELE LUI VERMEER. Legenda Hărții

1 Fargo Hall
2 Delia Dell Hall
3 Gracie Hall
4 King Hall
5 Liceul
6 Școala gimnazială

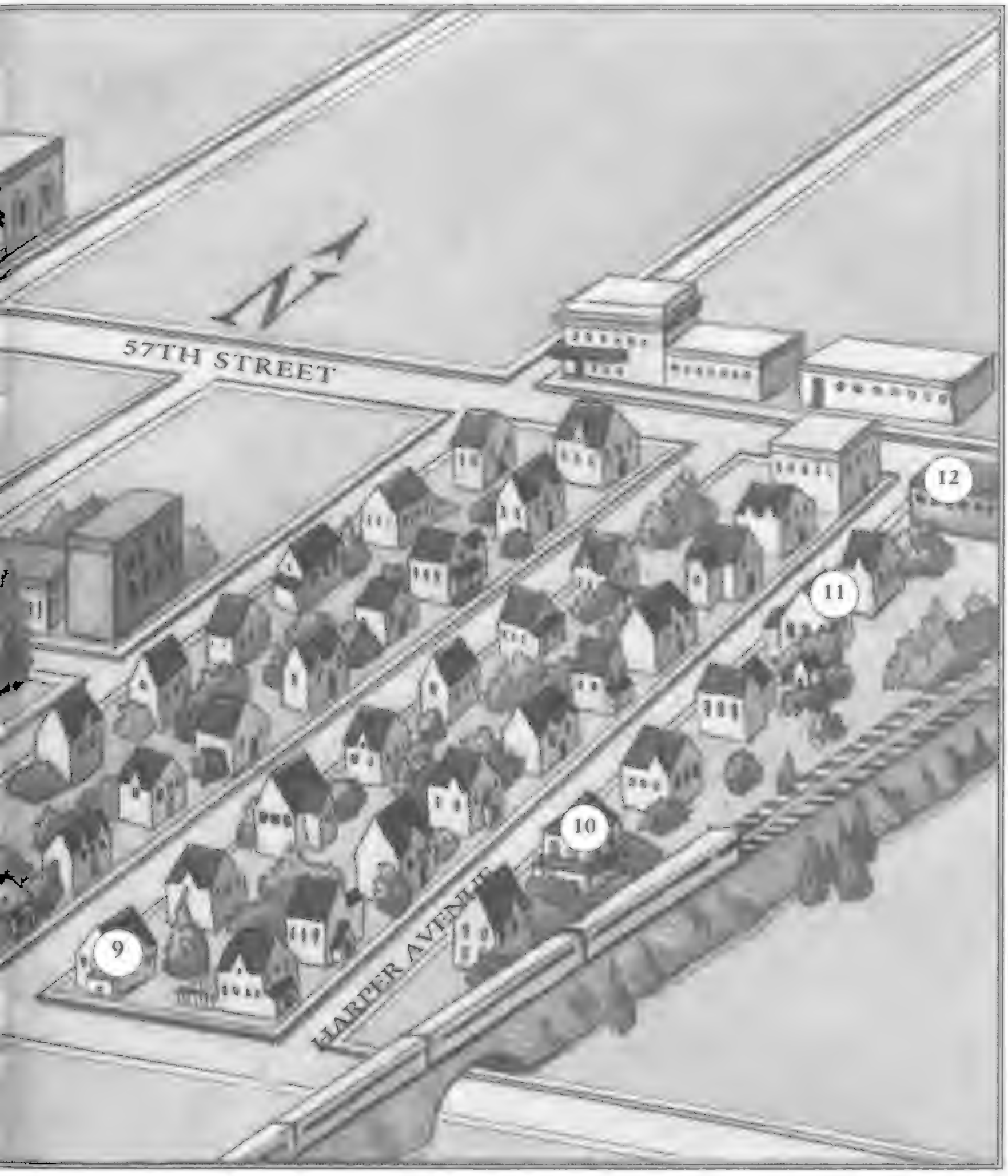

7 Poppyfield Hall
8 Poșta
9 Casa doamnei Sharpe
10 Casa lui Calder
11 Casa Petrei
12 Anticariatul Powell

DESPRE PENTOMINOURI ȘI DESPRE ACEASTĂ POVESTE

✖✖✖ Un set de pentominouri este un instrument matematic care constă din douăsprezece piese. Fiecare piesă este alcătuită din cinci cuburi care au comună cel puțin o latură. Pentominourile sînt folosite de matematicienii din întreaga lume pentru a explora idei privind geometria și cifrele. Setul arată cam așa:

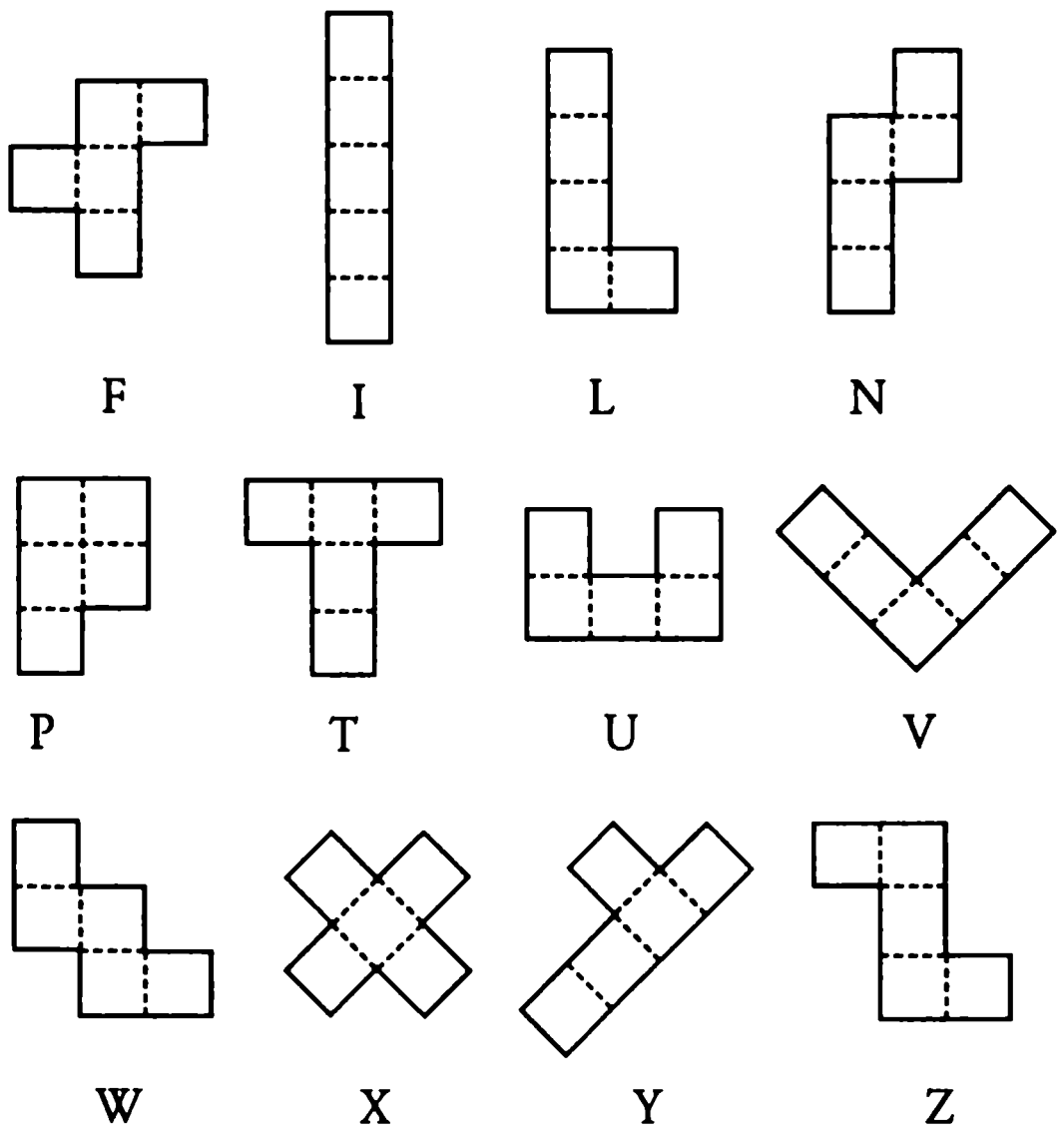

Pentominourile sînt denumite după literele din alfabet, deşi nu au exact forma literelor respective. Cu puţin antrenament, pot fi folosite asemenea pieselor de puzzle şi împreună se vor combina în zeci de forme dreptunghiulare de diferite mărimi. Această carte începe ca un set de pentominouri din bucăţi separate. La final, toate se vor îmbina. Nu vă lăsaţi păcăliţi de idei care par să se potrivească la început cu uşurinţă. Nu vă lăsaţi înşelaţi nici de ideile care par să nu-şi găsească deloc rostul. Pentominourile, ca şi oamenii de altfel, pot să vă surprindă.

DESPRE OPERA DE ARTĂ: O PROVOCARE PENTRU CITITOR

✖ ✖ ✖ Dacă vă uitați cu atenție la capitolele cu ilustrații ale lui Brett Helquist, veți descoperi un mesaj ascuns. Are legătură cu codul pentominourilor din carte, dar nu este prezentat chiar în aceeași formă. O anume ființă vie joacă un rol în descifrarea acestui cod, iar părți din mesaj apar în imagini la intervale regulate care respectă un tipar din cadrul cărții.

Un indiciu: acest tipar este par/echilibrat, deși impar/ciudat. Cuprinde tot atîtea bucăți cîte are un set de pentominouri. Pentru a verifica răspunsul, vizitați site-ul:

www.scholastic.com/chasingvermeer.

[soluția din engleză: „**V:2 V:1 P:1 – Z:1 F:1 N:1 F:3 – Z:1 W:1 X:2 P:1 U:2**“, mesaj tradus și codificat de traducător, vezi cheia de la pag. 66: „**N:1 L:2 F:1 F:2 I:2 F:1 – P:1 U:2 V:2 P:1 – X:2 W:1 P:1**“]

Capitolul 1: TREI LIVRĂRI

✖ ✖ ✖ Într-o noapte caldă de octombrie, în Chicago, s-au efectuat trei livrări în acelaşi cartier. O lună îndesată ca o mandarină abia se înălţase deasupra Lacului Michigan. La fiecare adresă se apăsase soneria şi se lăsase cîte un plic proptit în faţa uşii.

În fiecare caz în parte, odată deschisă uşa de la intrare, pe stradă nu se zărea nimeni. Toate cele trei persoane, care stăteau în casele respective, locuiau singure şi cu toţii reuşiră cu greu să mai adoarmă în noaptea aceea.

Aceeaşi scrisoare îi înştiinţa următoarele:

Dragă Prietene,

Îi solicit ajutorul în privina investigării unei fărădelegi care s-a petrecut cu multe secole în urmă. Acest act criminal l-a nedreptăţit pe unul dintre cei mai mari pictori din lume. Din moment ce aceia care se află în poziţii de autoritate nu sînt destul de curajoşi pentru a corecta această greşeală, îmi asum eu datoria să descopăr adevărul.

Te-am ales pe tine, datorită obiectivităţii, inteligenţei şi gîndirii tale neconvenţionale.

Dacă doreşti să mă ajui, vei fi pe deplin răsplătit pentru toate riscurile pe care ţi le asumi.

Nu ai voie să arăţi scrisoarea nimănui. Alte două persoane au primit acelaşi mesaj în seara aceasta. Deşi s-ar putea să nu vă întîlniţi niciodată, toti trei veţi colabora în feluri pe care nici unul dintre noi nu le va şti dinainte.

Dacă vei arăta scrisoarea autorităţilor, mai mult ca sigur îţi vei pune viaţa în pericol.

Vei şti cum să acţionezi în consecinţă. Te felicit pentru că ai ales calea dreptăţii.

Scrisoarea nu era semnată şi nici nu avea adresa expeditorului.

✖ ✖ ✖ Bărbatul se aşezase la masă pentru a cina la ora aceea tîrzie. Îi plăcea să citească în timp ce mînca şi ajunsese la pagina a patra a unui roman nou. Cu cartea în mînă, merse să răspundă la uşă.

Cînd în sfîrşit îşi aminti de porţia lui de spaghete şi chiftele, mîncarea se răcise. Căzut pe gînduri, stătu îndelung la masă examinînd pe rînd scrisoarea sau privind pe geam la lună.

Oare era o farsă? Cine oare să-şi dea atîta silinţa să scrie şi să expedieze o asemenea scrisoare? Era dactilografiată pe hîrtie scumpă, din aceea pe care o cumperi ca să impresionezi sau să pari pretenţios.

Trebuia să se simtă flatat sau suspicios? Ce dorea această persoană de la el? La ce fel de răsplată se referea? Şi cine oare putea fi, să-l cunoască atît de bine, încît să ştie că ar accepta.

✖ ✖ ✖ O femeie se foia în aşternut, iar razele de lună cădeau pe părul ei lung, răsfirat pe pernă. Liste cu nume de suspecţi îi treceau prin minte. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai neliniştită.

Să fie oare o coincidență sau era un avertisment bine ticluit? Ce cunoștea această persoană despre trecutul ei?

În cele din urmă, se ridică din pat. O cană de lapte cald o va liniști. Înaintă precaută prin întuneric, păşind în dreptunghiurile tremurînde de lumină care cădeau de-a curmezişul duşumelei. Nu avea de gînd să aprindă becul din bucătărie.

Numele erau inventariate unul după altul în mintea ei în coloane ordonate, fiecare grup aparținînd unui capitol diferit din viața ei. Era perioada de la Milano, apoi New York, Istanbul...

Şi totuşi, scrisoarea reprezenta o invitație, nu o amenințare. Dacă lucrurile deveneau ciudate sau periculoase, putea oricînd să se răzgîndească.

Oare chiar putea?

✖ ✖ ✖ O altă femeie stătea trează în lumina lunii şi asculta vîntul şi sirena tînguitoare a unei maşini de poliție.

Aceasta era o coincidență extrem de bizară!

Oare această scrisoare era ridicolă sau inspirată? Oare nu cumva era ea prea naivă, crezînd că persoana în cauză îi scrisese chiar ei? Poate că nenumărate astfel de scrisori fuseseră expediate. Oare numele ei fusese ales din cartea de telefon?

O farsă sau nu, scrisoarea avea ceva care intriga... O crimă veche de secole. Ce punea oare la cale această persoană?

Şi cum rămîne cu paragraful acela înfricoşător? „Dacă vei arăta scrisoarea autorităților, mai mult ca sigur îți vei pune viața în pericol."

Poate că era vorba de un maniac sau de vreun criminal în serie. Îşi imagină polițiştii scotocindu-i prin apartament,

descoperind scrisoarea şi lamentîndu-se lîngă cadavrul ei: „Dumnezeule, ar fi trebuit să ne sune imediat. Ar mai fi fost şi azi în viaţă...“

O pisică singuratică miorlăi pe aleea din dreptul camerei ei, făcînd-o să tresară şi să-i bată nebuneşte inima în piept. Se ridică în pat în capul oaselor, închise fereastra şi o zăvorî.

Cum să nu accepte? Scrisoarea asta putea să schimbe cursul istoriei.

Capitolul 2: SCRISUL ESTE MORT

✖ ✖ ✖ Scrisul este mort.

Era ceva ciudat să zică asta un profesor.

După a şasea săptămînă din semestrul şcolar al clasei a şasea, domnişoara Hussey încă nu dezamăgise. În prima zi de şcoală îşi anunţase elevii că habar nu avea pe ce vor lucra în acel an şi nici cum. „Totul depinde de ce ne va interesa sau se va interesa de noi“ adăugase ea, ca şi cînd era de la sine înţeles. Calder Pillay era numai ochi şi urechi. Nu mai auzise niciodată pînă atunci vreun profesor admiţînd că nu ştie ce are de făcut. Ba mai mult, să pară chiar încîntată de asta.

Clasa domnişoarei Hussey se afla în clădirea Şcolii gimnaziale de la University School, în zona cunoscută sub numele de Hyde Park. Şcoala era situată la marginea campusului Universităţii din Chicago. John Dewey, un profesor excentric, începuse construcţia cu un secol în urmă ca pe un experiment. Dewey era genul de om care face sau lucrează la nişte proiecte inovatoare pentru a învăţa cum să gîndească. Lui Calder îi plăcuse dintotdeauna numele potrivit[1] al

---

[1] În engleza americană, Dewey se citeşte la fel ca *Doey*, „cel care face“. (n.tr.)

bărbatului. Cu toate acestea, nu toţi profesorii de la U., cum i se spunea şcolii, îndrăgeau ideile lui Dewey, însă domnişoarei Hussey era clar că-i plăceau.

La începutul anului, clasa a avut de dezbătut următoarea temă: este scrisul cel mai exact mod de comunicare? Petra Andalee, căreia îi plăcea la nebunie să scrie, se pronunţă afirmativ. Puştii precum Calder, care urau activitatea în sine, votară împotrivă.

Cum rămîne cu numerele? Sau cu imaginile? Sau pur şi simplu, cu vorbirea obişnuită? Domnişoara Hussey îi îndemnă să se documenteze. Elevii scoaseră teancuri de cărţi din bibliotecă şi astfel aflară despre arta rupestră din Franţa, despre sulurile de papirus din Egipt, despre petroglifele maiaşe din Mexic şi despre tablele de piatră din Orientul Mijlociu. Exersară tot felul de lucruri. Făcură ştampile din cartofi cruzi şi acoperiră pereţii cu simboluri, inventară un limbaj al semnelor pentru mîini şi picioare, iar o zi întreagă comunicară între ei numai prin desene. Era de-acum jumătatea lui octombrie. Oare aveau să studieze şi ei vreodată materii obişnuite precum elevii din celelalte clase? Lui Calder nu-i păsa. Ceea ce făceau ei era o explorare adevărată şi o gîndire serioasă, nu doar o simplă aflare a părerilor unor adulţi celebri morţi. Domnişoara Hussey era grozavă!

„**M-O-R-T**“, scrisese ea pe tablă.

În dimineaţa aceasta ajunseseră să vorbească despre scrisori pentru că el, Calder, se arătase deranjat că trebuia să scrie o scrisoare de mulţumire şi bombănise că aceasta însemna întotdeauna o pierdere de vreme. Nimănui nu-i pasă de ce scrii într-o scrisoare!

Atunci domnişoara Hussey întrebă dacă vreunul dintre ei primise vreodată o scrisoare cu adevărat extraordinară.

Nimeni nu păru să-şi aducă aminte ceva destul de interesant pentru domnişoara Hussey, aşa că se aleseră cu o temă ciudată.

– Haideţi să vedem ce putem descoperi, începu profesoara. Cereţi-le unor adulţi să vă povestească despre o scrisoare pe care nu au reuşit niciodată să o uite. Adică o informaţie venită prin poştă care le-a schimbat viaţa. Întrebaţi la ce vîrstă li s-a întîmplat asta, unde se aflau cînd au deschis plicul şi dacă mai sînt în posesia lui.

Petra, ca şi Calder, era fascinată de noua lor profesoară. Îi plăceau întrebările ei, părul lung prins în coadă de cal şi cei trei cercei din fiecare ureche. Unul din cercei era o perlă mică atîrnată de o lună, altul un pantof cu toc de mărimea unui bob de orez, iar cel din urmă, o cheiţă. Petrei îi mai plăcea, de asemenea, cum domnişoara Hussey asculta cu aceeaşi atenţie ideile copiilor, atît răspunsurile corecte, cît şi pe cele incorecte. Era sinceră şi imprevizibilă, adică aproape profesoara perfectă.

Domnişoara Hussey pocni dintr-odată din palme, făcînd-o pe Petra să tresară, iar cerceluşul cu perlă să i se bălăngăne vioi.

– Mi-a venit o idee! Cînd daţi peste o scrisoare care a schimbat viaţa cuiva, aşezaţi-vă la masă şi compuneţi pentru mine o scrisoare. Scrieţi-mi mie o scrisoare pe care nu aş mai putea s-o uit vreodată!

Mintea Petrei începuse deja să lucreze.

Calder scoase o piesă de pentomino din buzunar. Era un L. Se strîmbă. „L“ de la literă şi scrisoare[1] – scrisul ăsta nu-i deloc mort! L era una dintre cele mai simple forme de pentomino.

---

[1] În engleză cuvîntul *letter* înseamnă şi „literă“ şi „scrisoare“. (n.tr.)

În sinea lui, Calder constată că majoritatea scrisorilor trimise prin poştă au o formă dreptunghiulară, asemenea soluţiilor corecte ale unui joc de pentomino. „L"-ul este în acelaşi timp a douăsprezecea literă din alfabet, dar şi una dintre cele douăsprezece piese de pentomino. Astăzi este 12 octombrie! Bunica lui îi spusese odată că mintea lui are nevoie ca de aer să găsească tot felul de asocieri şi tipare în jur.

Băiatul oftă. Ce păcat că gîndurile trebuiau întrerupte şi exprimate în cuvinte! Vorbăria multă e greu de ascultat, iar scrisul, pentru el, reprezenta un proces brutal. Atîtea lucruri rămîneau în urmă.

Domnişoara Hussey încheie ora spunînd:

– Aţi reţinut? Întîi aflaţi, apoi scrieţi. Nu se ştie ce vom descoperi după aceea.

✖ ✖ ✖ Calder şi Petra locuiau pe Strada Harper, o străduţă îngustă din apropierea căii ferate. Casele lor se aflau la trei străzi distanţă faţă de U. School şi la trei imobile una de alta. Copiii trecuseră deseori unul pe lîngă celălalt pe stradă, dar nu se împrieteniseră. Multe dintre familiile care locuiau în zona aceea a Hyde Park-ului veniseră de peste tot din lume ca să studieze sau să lucreze la Universitatea din Chicago. Pentru că majoritatea părinţilor lucrau, elevii mergeau singuri prin campus, spre sau dinspre şcoală.

În după-amiaza zilei de 12 octombrie, Petra se îndrepta spre casă, iar Calder se afla la o jumătate de stradă înaintea ei. Îl urmări cum îşi scotoceşte buzunarul după cheie şi descuie uşa de la intrare. Ştia că băiatul are buzunarele pline cu piese de puzzle. Cîteodată îl auzea mormăind unele lucruri şi arăta mereu de parcă abia ar fi fost trezit din somn. Era cam ciudat.

Dînd cu piciorul în primele frunze de toamnă căzute, Petra se adînci într-un joc al minții pe care deseori îl juca în tăcere, de una singură: să-și pună o întrebare care nu are răspuns. De ce e culoarea galbenă vioaie și de ce este întotdeauna o surpriză, chiar dacă apare într-o formă obișnuită cum ar fi o lămîie sau un gălbenuș de ou? Ridică o frunză galbenă și o ținu în dreptul ochilor. Poate c-ar trebui să-i scrie domnișoarei Hussey despre asta. O va întreba dacă și ea este de părere că oamenii au mai mare nevoie de întrebări decît de răspunsuri.

În acel moment, Calder se uită pe fereastra din fața casei și o văzu trecînd pe Petra, ținînd o frunză aproape de nas. Se știa că e un tip ciudat, dar ea era exagerat de ciudată. La școală stătea numai de una singură, dar nu părea să sufere din cauza asta. Era tăcută cînd ceilalți făceau zgomot și, în plus, avea o pieptănătură triunghiulară, amenințătoare, care o făcea să semene cu o regină egipteană. Calder se întrebă dacă nu cumva se transformase și el în vreo ciudățenie. Nimeni nu-l întrebase ce face după ore în ziua aceea. Nimeni nu-l strigase s-aștepte. Fusese întotdeauna sigur de prezența constantă a prietenului lui Tommy, dar nu și acum.

Tommy Segovia locuise vizavi de Calder pînă în august. Rămăseseră buni prieteni din clasa a doua, cînd Tommy îi turnase lui Calder lapte cu cacao pe picioare și-l întrebase ce simte. Un profesor venise repede lîngă ei, însă Calder îi explicase că fusese un experiment și totul era în regulă. Aceasta fusese prima din multele lor colaborări.

Amîndoi luaseră hotărîrea încă din iulie să nu rămînă niște puști mediocri. Își promiseseră că vor face ceva important cu viața lor – vor dezlega un mare mister, vor salva pe cineva sau vor ajunge atît de buni la învățătură, încît vor

trece peste clase. În aceeaşi zi Calder primi primul lui set de pentominouri. Un văr de-al lui din Londra i-l trimisese drept cadou pentru a douăsprezecea sa aniversare, deşi ziua lui Calder era abia spre sfîrşitul anului.

Piesele de pentomino erau din plastic galben şi lovite de masa din bucătărie scoteau un zdrăngănit plăcut, scurt. Plin de hotărîre, Calder mişcă piesele în diverse combinaţii, sucindu-le şi răsucindu-le ca să se potrivească. Cea mai mare formă dreptunghiulară pe care o compusese includea şase piese. O adiere slabă de vînt suflă prin uşa din spatele casei şi aduse cu ea gînguritul turturelelor care îşi făcuseră cuib pe verandă, sunetul acela ca de bolboroseală toropită pe care Calder îl asocia dintotdeauna cu vara în cartierul lui.

În acel moment Calder ştiu ce are de făcut: Y-ul trebuia să alunece în U, care la rîndul lui se potrivea lîngă P. Chiar şi acum îşi amintea succesiunea literelor – YUP. Obţinuse astfel prima lui combinaţie din cele douăsprezece piese şi chiar destul de repejor. Cînd, mai tîrziu, îşi ridicase privirea, surprinsese formele de pentomino în lucrurile din bucătărie. Balamalele de la dulapuri erau L-uri, robinetele de apă erau X-uri, ochiurile de aragaz erau înălţate pe nişte picioare elegante de N-uri. Poate toată lumea putea fi reprezentată prin însemne din codul pentominourilor, ca într-un fel de alfabet Morse. Îndată înţelese că va ajunge un mare dezlegător de enigme sau cel puţin aşa exclamase Tommy, care îl înghionti în braţ prieteneşte şi-l lăudă că are un cap grozav.

– Pe bune! Yup![1], spusese acesta zîmbind.

Acum lui Calder nu i se mai părea că-i atît de grozav. Se uită la ceas. Era deja în întîrziere. După ce Tommy se

---

[1] În engleză, *yup* este şi o formă scurtă, orală, neîngrijită pentru *yes*, aici înseamnă „da, aşa e“. (n.tr.)

mutase, Calder îi preluase slujba acestuia de la anticariatul Powell, aşa că o după-amiază pe săptămînă dădea o mînă de ajutor distribuind cărţi prin cartier sau golind cutii. Rămas fără Tommy, măcar avea ceva de făcut.

Goli pe nerăsuflate un pahar cu lapte şi cacao, îşi îndesă cîte un fursec în fiecare falcă şi plecă în fugă.

✖ ✖ ✖ Anticariatul Powell era locul preferat al Petrei; era liniştit şi plin de mistere. Arăta mai mult a magazie decît a depozit – cărţile stăteau în teancuri dezordonate peste tot, iar încăperile păreau amestecate fără nici o noimă. Deşi vizitase locul de mai multe ori, de fiecare dată Petra se simţea ca într-un labirint. O sală slab iluminată te conducea spre o alta, pentru ca brusc să te trezeşti din nou în locul de unde ai plecat, fără să-ţi dai seama cum ai ajuns acolo. Nimeni nu se oferea să te ajute. Nimeni nu se încrunta dacă citeai, dar nu cumpărai.

Pe Petra o trimisese mama ei după lapte şi pîine la băcănia din colţ. Anticariatul era în drum.

Fata abia se aşezase pe un scaun fără spătar cu un exemplar din romanul *Kidnapped*[1], cînd i se păru că recunoaşte trecînd pe lîngă ea un păr strîns în coadă de cal. Domnişoara Hussey? Fetiţa se ridică încet de pe scaun şi se uită pe furiş după colţ, pregătită să pară surprinsă, dar nu zări pe nimeni. Se uită peste rîndurile de cărţi de bucate. Merse în vîrful picioarelor pînă în cealaltă sală şi trecu în revistă rafturile: literatură engleză, istorie, psihologie şi animale de casă. Nu voia decît să vadă ce citea domnişoara Hussey.

---

[1] Din engl. „Răpit“ (n.tr.)

La naiba! Dădu cu ochii de Calder, care stătea aplecat peste o cutie, cu o hîrtie în mînă. „Să nu te întorci, să nu îndrăznești să te întorci“, gîndi Petra. Nu voia s-o vadă nimeni din clasă spionînd. Se îndepărtă tiptil pînă la colțul următor. Domnișoara Hussey stătea ghemuită în dreptul cărților de artă. Petra nu vedea la ce se uită exact, dar observă cîteva volume așezate pe jos lîngă ea. Agatha Christie, Raymond Chandler – domnișoara Hussey se mișcă brusc, iar Petra sări îndărăt. Spre surprinderea ei, Calder era la cîțiva pași. Cu siguranță, văzuse ce făcea mai devreme. Petra își făcu iute palma căuș ca pentru a-i acoperi gura, însă se opri înainte de a-l atinge. Amîndoi se uitau unul la altul la fel de șocați. Calder își reveni primul și inspectă precaut ce se întîmpla după colț. Într-o secundă se trase înapoi.

– Vine profa!

Nu mai aveau altceva de făcut decît să se ascundă, așa încît se grăbiră să treacă de secțiunea de istorie și să ajungă în zona de literatură. Domnișoara Hussey era acum la biroul din față. Își așeză cărțile pe tejghea cu o pufnitură înfundată și începu să vorbească cu domnul Watch, bărbatul cu bretele roșii care se afla de obicei la casa de marcat. Rîdeau. Oare se cunosc?

– Poți să vezi ce-a luat? șopti Petra.

Calder trecu repede în spatele profesoarei lor, cu ochii la tejghea. Domnișoara Hussey nu întoarse deloc capul.

– Una polițistă și un album mare de artă – ceva cu *Niciodată* nu-știu-cum“, murmură el spre Petra cînd se întoarse.

Domnișoara Hussey ieși din anticariat cu cumpărăturile. În clipa imediat următoare, Petra se strecură din ascunzătoare, cu obrajii în flăcări.

Era furioasă. Anticariatul fusese dintotdeauna ascunzătoarea ei secretă, refugiul ei. Acum intrase aici în vorbă cu Calder, aproape îl atacase, iar el o văzuse spionînd-o pe domnișoara Hussey.

Ce avea să se mai întîmple de-acum?

Capitolul 3: PIERDUȚI ÎN ARTĂ

✖ ✖ ✖ Douăzeci de minute mai tîrziu, Petra stătea la birou în camera ei şi-şi deschidea caietul de teme. Scrisori! Să mă gîndesc la scrisori!

Trenul de 5.38 care ducea în sudul oraşului trecu pe lîngă geamul Petrei exact cu trei secunde înainte de a ajunge în dreptul casei lui Calder. Între ei, depăşise în goană reşedinţele familiilor Castiglione şi Bixby – Petra cronometrase o dată că trenul parcurgea Harper Avenue, trecînd pe lîngă cîte o casă pe secundă. Îi plăceau trenurile. Uitîndu-se pe fereastră, surprinse roşul-ţipător al unei pălării; un copil cu o jachetă de culoare mov, lipit de geam, şi chelia cuiva deasupra unui ziar, desfăcut pentru citit. Fata observase că uneori culorile lăsau urme din forma lor, cînd lucrurile se derulau cu viteză prin faţa ochilor. Îşi notă următoarele:

12 octombrie

Frunză galbenă: surpriză.

Pălărie ţipătoare, haină pătrată, cap chel ca o lună: roşu, lavandă şi somon.

Întrebare: Ce vrea domnişoara Hussey să vedem, de fapt?

– Petraaa! Poți să-mi aduci puțină hîîrtiee igienică?

– Imediaat!

Petra oftă adînc și se ridică s-o ajute pe sora ei mai mică.

Casa Petrei arăta ca după o tornadă și viața se învîrtea în cercuri zgomotoase. Tenișii, cărți și rucsacuri zburau parcă prin camere, purtate de curenți de aer nevăzuți, pe jos găseai mereu mîncare călcată în picioare, iar pe treptele din fața ușii din spatele casei stăteau tot timpul una sau două tigăi vechi. Pisicile și cîinii ajunseseră să bea apă din vasele de toaletă, exasperați de cît așteptau să li se umple castronelele în fiecare dimineață și toți membrii familiei se adresau unul altuia strigînd în gura mare.

Petra și-ar fi dorit ca lucrurile să fie altfel. Părinții ei să stea liniștiți la masă și s-o întrebe cum i-a mers în ziua aceea, iar cei patru frați și surori mai mici să aibă șervețele la ei, ca să nu-și mai șteargă nasul de mînecile de la cămăși în văzul lumii. Își mai dorea să nu mai fie timidă, corpul ei să nu mai arate ca o păstaie, iar urechea stîngă să nu-i fie mai ieșită în afară decît cea dreaptă. I-ar fi plăcut să fie deja o scriitoare celebră, fără să mai trebuiască să parcurgă și etapa obscurității, și, de asemenea, ca mama ei să nu-i mai pună în cutia cu pachetul de școală mîncare ca de bebeluși. Cînd Denise Dodge o asediase în pauza de masă și se interesase cu un aer superior: „Îîîî! Ce-i aia?“, Petra simțise imediat că-i vine s-o strîngă de gît, dar nu reuși decît să îngaime o replică firavă: „Ai vrea tu să știi!“ După ce Denise se îndepărtă, Petra o auzi vorbind tare către prietena ei: „Bleah! Nu-i așa că te bucuri că *tu* nu ai piure de fructe la pachet?“

Un alt lucru care nu-i plăcea Petrei era coșul de șosete al familiei, și asta pentru că întotdeauna rămînea cu unul

din ciorapi fie prea mare, fie prea mic. Din pricină că nimeni nu se obosea să sorteze şosetele curate care urmau să fie încălţate de paisprezece picioare în fiecare dimineaţă, acestea ajungeau din uscător direct într-un coş mare, împletit, şi de aici fiecare se descurca singur. În fiecare toamnă mama Petrei cumpăra pentru toţi şapte şosete de aceeaşi culoare, deci, teoretic, fiecare pereche avea mărimea potrivită, însă realitatea în lumea familiei Andalee nu era niciodată aşa ordonată.

Asemenea multor puşti din Hyde Park, Petra reprezenta un amestec de culturi. Tatăl ei, Frank Andalee, avea origini din Africa de Nord şi nordul Europei, iar mama ei, Norma Andalee, era din Orientul Mijlociu. Petra nu se gîndise niciodată prea mult cărei rase îi aparţinea, deoarece ai ei abandonaseră de mult astfel de concepţii. Ştia totuşi că în familia din partea mamei exista de multe generaţii obiceiul ca fiecare prim născut de sex feminin să primească numele de Petra. Mai ştia şi că Petra fusese numele dat unei vechi cetăţi de piatră din Iordania, o aşezare graţioasă şi sofisticată care se înălţase în deşert acum două mii de ani şi mai bine; trei sferturi din ruinele ei fiind încă acoperite de straturi de nisip. O încînta gîndul că primise numele unei loc misterios care ascundea secrete.

Înaintea ei, „prima fiică“ fusese bunica ei care acum locuia în Istanbul. Cu cîţiva ani în urmă, cînd îi vizitase în Chicago, aceasta îi spusese Petrei că toate străbunele lor tize fuseseră frumoase şi foarte norocoase în tinereţea lor. Fetiţa îi aruncase atunci o privire neîncrezătoare bunicii slăbănoage şi cu cîteva fire răzleţe de păr la colţurile gurii şi care părea să-şi petreacă ziua întreagă căutînd lucruri pe

care le rătăcea sau uita unde sînt: cum ar fi papucii, creionul dermatograf negru sau baia.

Poate că în trecut era mai uşor să fii fermecător şi elegant. Era convinsă că celelate Petre dinaintea ei nu trebuiseră să suporte perechea ei de ochelari groşi cu rame cu picăţele mov şi albastre şi nici nu se întrebaseră îngrijorate în fiecare dimineaţă pe ce o să calce mai întîi: pe o pată de suc de agrişe uscat, pe un dragon de plastic sau pe ceva regurgitat de cîine.

Mergînd să aducă hîrtie igienică, Petra se împiedică de un soldăţel fără cap. Aşa-i trebuia dacă-şi băgase nasul în treburile domnişoarei Hussey!

În acel moment Petra îşi auzi părinţii certîndu-se la parter.

– Dar toată lumea are ceva de ascuns! spunea nervos tatăl ei.

Acesta era fizician la universitate, iar fetiţa ştia că în ultima vreme fusese îngrijorat din cauza slujbei lui. O auzi pe mama ei răspunzînd ceva pe un ton răstit, distinse cuvintele „scrisoare“ şi „uitată“ şi apoi un sunet ascuţit de hîrtie ruptă. Despre ce putea fi vorba? Părinţii ei se contraziceau foarte rar.

O scrisoare uitată! Nu intenţiona să dezvăluie la şcoală vreun secret de familie, dar trebuia să afle despre ce era vorba. Cînd însă coborî ceva mai tîrziu la parter, coşul de gunoi fusese golit.

✖ ✖ ✖ Calder era prost dispus. Proiectul cu scrisoarea i se părea prea greu. Cum avea el să-i scrie o scrisoare memorabilă domnişoarei Hussey? Şi de unde să facă el acuma rost de o scrisoare uimitoare dacă bunica Ranjana

nu mai trăia? Avea convingerea că numai pe vremuri se ştia a scrie scrisori.

Tatăl lui Calder tăia o vînătă în bucătărie. Aranjă ordonat într-o grămăjoară feliile pale lîngă o tigaie şi ridică privirea spre fiul lui. Băiatul desena pe marginea foii de caiet o coloană impunătoare din cuburi de pentomino a cinci căsuţe.

– S-a întîmplat ceva? întrebă tatăl.

Calder deschise gura să răspundă exact în momentul cînd trenul de 5.38 trecu pe lîngă casa lor, făcînd ferestrele să zăngăne, podeaua să tresalte, iar bucătăria să răsune de şuieratul metalic: *uşş-uşş!* Băiatul articulă un: „Nu!“ rotunjit, iar tatăl îi zîmbi şi răspunse scurt: „Bine!“

Ca şi Petra, Calder era metis. Tatăl lui era originar din India şi avea un fel calm de a vorbi, de parcă urma să spună mereu ceva important. Lucra ca decorator de grădini. În fiecare an aducea acasă cîteva soiuri de plante pe care le încerca la ei în curte, încît prin august aleea din faţa casei era umbrită de o boltă de verdeaţă încurcată. Anul acesta o viţă de iederă se întindea nerăbdătoare către un crin mîndru, distant, frunzele ascuţite zbătîndu-se să vadă cine va lua în stăpînire treptele, iar tufele de flori mov şi roşu-sîngeriu se răsuceau certăreţe una către cealaltă. Era o grădină numai bună de ascuns lucruri.

Mama lui Calder, Yvette Pillay, avea părul scurt, de culoarea caisei şi un rîs melodios care-i făcea şi pe alţii să rîdă fără motiv. Era de origine canadiană şi preda matematica la universitate.

Calder nu-i văzuse niciodată pe vreunul din ei miraţi cînd deschiseseră corespondenţa. Brusc, simţi că toată chestia asta îl oboseşte. Nu simţea nevoia să asculte

poveşti despre scrisori. Bănuia că, dacă i-ar întreba pe ai lui, probabil i-ar spune prea multe. Aşa se întîmplă cînd eşti singur la părinţi: ţi se dă tot timpul atenţie! Îi invidia pe copiii ai căror părinţi mai uitau de ei din cînd în cînd.

✖✖✖ A doua zi dimineaţă, mergînd pe stradă, Calder amesteca piesele de pentomino în buzunar. Scoase afară un P.

Întîmplător, Petra mergea chiar în faţa lui. Băiatul îşi închipuia că nu-i lăsase o impresie prea grozavă ieri urmărind-o, pentru ca în final să-i strice toată pînda. Se strecură repede într-o alee laterală şi traversă cîteva curţi dosnice. Trecu pe lîngă un arbust de liliac şi o barcă veche, apoi sări două garduri. Singura ieşire la stradă de acolo era printr-o tufă de zmeură. Plonjă în ea, urlă de durere şi ieşi de-a valma pe trotuar, chiar în faţa Petrei.

– D-doamne! M-ai speriat!

– Scuze! spuse el, prefăcîndu-se surprins. Şi tu m-ai speriat pe mine!

Petra nu părea deloc amuzată.

– Ce făceai?

– A! Eu şi Tommy o luam mereu spre şcoală pe-aici...

Simţind o înţepătură în obraz, Calder dădu cu degetul şi-şi şterse puţin sînge dintr-o zgîrietură. Aşa! Conversaţia nu prea avansa după cum şi-ar fi dorit el. Preţ de cîteva minute, cei doi înaintară tăcuţi alături.

– Ce mai ştii de Tommy? întrebă în sfîrşit Petra, cu toate că abia dacă vorbise o singură dată cu Tommy Segovia.

– Mai nimic!

Calder îşi frămînta mintea în fel şi chip, disperat să găsească un subiect de conversaţie, dar tot ce-i venea în cap

i se părea stupid. Ar fi vrut să-i spună Petrei că toți puștii din cartierul lui Tommy erau tunși milităreşte, adică foarte scurt, dar nu era ceva grozav. Piesele de pentomino îi zdrăngăneau tare în buzunar.

– Hei, ce părere ai de domnişoara Hussey? Ne-a lăsat pînă acum să facem tot felul de texte istețe, nu-i aşa? Adică – teste pe texte!

Jenată de rima neintenționată pe care o crease, Petra se uită pe furiş la Calder să vadă dacă o sesizase. În schimb, zări pe una din urechile acestuia o rămurică de zmeură care arăta ca o antenă de albină. Fata se străduia să spună vorbe goale în speranța că el va înțelege mesajul: ceea ce se întîmplase ieri la Powell nu trebuia să mai fie amintit!

Calder se întreba în gînd dacă pe Petra o interesau jocurile de puzzle şi pentomino. Oare ştia ce are el în buzunar? Mai bine lasă – dacă o întreba, ea ar fi putut crede că vrea să se dea mare. La rîndul lui, băiatul observă că fata avea cîteva boabe de cereale Rice Krispies în păr, dar nu pomeni nimic despre asta.

Odată ajunşi la şcoală, obosiseră amîndoi de cît se gîndiseră despre ce să vorbească, fiind mai mult atenți să nu spună ce le trecea prin cap, aşa că boabele de cereale şi rămurica erau tot la locul lor cînd cei doi se despărțiră, luînd-o în direcții opuse spre vestiare.

✖ ✖ ✖ Domnişoara Hussey se arătă neobişnuit de încîntată că tema de documentare a elevilor eşuase. După două zile de căutare, nimeni din clasă nu aflase ceva care să merite împărtăşit celorlalți. Era vorba doar de cîteva scrisori despre nişte rude îndepărtate care erau pe moarte,

scrisori de acceptare în şcoli sau la locul de muncă şi invitaţii la nuntă.

Profesoara le sugeră să încerce mai în urmă cu cîteva sute de ani.

– Adică să găsim cărţi despre scrisori vechi şi aşa mai departe? întrebă Petra, cu gîndul la anticariatul Powell.

Din clasă se auzi un val de mormăieli.

– Ce-aţi zice de nişte tablouri? Nu trebuie decît să le priviţi. Domnişoara Hussey ajunsese la concluzia că arta le arată deseori oamenilor ceea ce este important pentru ei la un moment dat. Ea dezvăluie lucruri. Şi apoi, continuă profesoara cu un zîmbet, am obosit să stăm ziua întreagă la şcoală. E timpul să facem o oră pe teren!

Elevii se ridicară cu toţii în picioare.

– Şi încă ceva, reluă profesoara. Ţi se întîmplă o dată sau de două ori în viaţă *să primeşti* o scrisoare de neuitat. *Să scrii* o astfel de scrisoare este destul de greu dacă nu ai cu adevărat ceva de spus, pentru că nu trebuie să sune artificial. Poate că am greşit.

De fiecare dată spunea acelaşi lucru după ce avea o idee şi mereu adăuga pe un ton insinuant de genul sîntem-împreună-în-chestia-asta-şi-ar-putea-fi-periculos: „Sînteţi de acord cu mine? Lăsăm deocamdată deoparte tema asta?“

Clasa răspunse cu chiote şi fluierături de bucurie. Calder îi surprinse privirea Petrei, care ridică din umeri şi schiţă un zîmbet. Toată lumea părea uşurată. Anul acesta şcolar îţi dădea impresia că se întîmplă ceva fie grozav, fie greşit – era greu de spus care din două.

✖ ✖ ✖ În lunea următoare, elevii luară trenul spre Muzeul de Artă şi merseră pe jos cîteva străzi pînă la

destinaţie sub soarele de octombrie. Era greu de ţinut pasul cu marşul săltăreţ şi întins al domnişoarei Hussey. Calder aprecia faptul că aceasta nici măcar nu privea în urmă să vadă dacă sînt toţi cu ea; avea încredere în ei.

După ce îşi mîncară pachetelele de prînz lîngă leii de bronz de pe treptele muzeului, elevii se împrăştiară în aripa ce găzduia arta europeană.

Petra o luă înainte singură. Trecu de balerinele lui Degas, de picturile mari făcute în întregime numai din puncte, de podurile şi căpiţele de fîn ale lui Monet şi se îndreptă spre operele mai vechi. Pe cînd era în clasa a treia, avusese o bonă care o dată pe lună o aducea la Muzeul de Artă. Femeia obişnuia să zăbovească în faţa tablourilor, să ofteze des şi, uneori, să-şi noteze cîte ceva. Îi spunea Petrei să rămînă numai într-o anumită zonă, dar să nu o deranjeze, aşa că fetiţa se plimba, uitîndu-se în jur. Curînd, începu să se gîndească în care dintre tablouri i-ar plăcea să intre sau care dintre exponate ar arăta frumos la ea în cameră sau să-şi închipuie pe care dintre copiii din tablouri şi i-ar dori drept tovarăşi de joacă. La un moment dat bona îi dădu un carneţel şi un creion, şi Petra începu să facă liste. Odată numără toate picturile cu îmbrăcăminte roşie în ele, altă dată numără în secret toate tablourile în care apăreau dosuri dezgolite. Numără şi pălăriile şi găsi 123.

Acum Petra păşea încet din sală în sală, strîngînd la piept o mapă clipboard. Ştia sigur că există un tablou cu o scrisoare, undeva lîngă un înger... sau parcă în mîna cuiva, făcută sul. Aveau o oră la dispoziţie şi era convinsă că va găsi ceva.

Cînd Calder o văzu pe Petra îndepărtîndu-se, luă hotărîrea să meargă după ea. O urmărea cam de la o sală

distanţă şi era atît de preocupat să nu fie văzut, că abia dacă băga de seamă ce era pe pereţi. Apoi, dintr-odată, nici urmă de Petra!

Băiatul traversă încet următoarele două galerii. Se făcea tîrziu. Era cazul să-şi înceapă căutările pe cont propriu. După un colţ, descoperi ceva promiţător. Într-un tablou al pictorului francez Auguste Bernard, datat din 1780, zări o scrisoare pe o noptieră. Calder se uită în jur – era singur. Se sprijini de peretele opus tabloului şi începu conştiincios să ia notiţe.

Scrisoarea era împăturită, dar avea sigiliul din ceară roşie rupt. Cu alte cuvinte, se înţelege că fusese deschisă. Femeia de lîngă scrisoare părea să-şi dea ochii peste cap, iar rochia îi era ridicol de mică pentru partea de sus a corpului. Calder îşi concentră atenţia asupra măsuţei pe care se mai aflau un şirag de mărgele şi o carte cu un titlu în franceză. Abia se apucase să copieze cuvintele *L'art d'aimer*[1], cînd simţi că se mişcă peretele din spatele lui.

– Ce na...

Calder se împletici, trezindu-se în cadrul unei uşi deschise de la o cameră întunecată, şi se împiedică de picioarele cuiva. Acel cineva îl împinse repede la loc şi împreună reveniră în lumina orbitoare a galeriei. Imediat veni un paznic spre el şi-l înşfăcă de cot.

– *Acces interzis!* Nu ştiţi să citiţi?

Prea mirat să răspundă, Calder se răsuci pe călcîie să vadă cine îl împinsese.

– Ce căutai *tu* înăuntru? şuieră Petra.

– Dar *tu?* replică el imediat.

---

[1] Din franceză, *Arta de a iubi* (n.tr.)

Paznicul, gras şi roz ca un cîrnat îmbrăcat în gri, îi privea cu braţele încrucişate.

– Este o cameră de depozitare. Vizitatorii nu au voie să intre. Unde-i grupul vostru?

Fără să spună nimic, cei doi copii se aşezară de o parte şi de alta a paznicului şi se îndreptară spre locul unde domnişoara Hussey vorbea cu un grup de colegi de-ai lor.

– Ia s-o vezi cum se transformă într-un profesor obişnuit, şopti Calder în spatele paznicului.

Petra îi aruncă o privire scurtă, veselă şi făcu din mînă semn că: „Stai să vedem!"

– Dumneavoastră răspundeţi de copii? I-am găsit pe-ăştia doi într-o cameră de depozitare.

Domnişoara Hussey se arătă surprinsă, dar nu şocată. Elevii de lîngă ea rîdeau pe înfundate, însă Petra şi Calder erau serioşi.

– Vă mulţumesc, se adresă profesoara grăsanului, dîndu-i de înţeles că atîta a avut de zis.

După ce paznicul se îndepărtă destul cît să nu-i audă, domnişoara Hussey le zîmbi cu căldură celor doi, uitîndu-se la fiecare pe rînd.

– Bine gîndit! Aţi găsit ceva?

✖ ✖ ✖ Cînd Denise se mută pe un alt scaun în tren, un bileţel scris ateriză în poala Petrei:

„CALDER ŞI PETRA ÎN ARTĂ S-AU PIERDUT
ÎNTÎI S-AU PUPAT, APOI AU TRAS UN VÎNT"

Petra îl aruncă repede pe jos ca nu cumva să-l vadă Calder. De ce erau uneori copiii atît de proşti?

În momentul cînd coborîră cu toţii pe Fifty-seventh Street, era prea tîrziu ca să se mai întoarcă la şcoală. Domnişoara Hussey le făcu „la revedere“ cu mîna, iar Calder şi Petra o porniră cam stingheri spre Harper Avenue.

– Pa! murmură Petra peste umăr, sărind în faţă şi urcînd grăbită treptele de la veranda casei ei.

– Petra!

– Da? zise ea, întorcîndu-se.

– Ce căutai acolo?

– Mă uitam doar. Majoritatea muzeelor au mai multe tablouri decît se pot atîrna pe pereţi, aşadar, ce nu este expus, musai se află într-o magazie.

– Mda, presupun că domnişoara Hussey trebuie să se fi gîndit că ar fi fost beton să dai peste o scrisoare care se află „sub cheie“, răspunse Calder.

– Nu-i prea drăguţ ce spui. Nu-ţi place de ea?

Calder începu să agite piesele de pentomino în buzunar.

– Ba da!

Fata îl privi bănuitoare.

– Eşti invidios pe mine!

– Ba *nu!*

– Recunoaşte, rînji Petra.

– Ei, doar pentru ideea cu magazia.

Faţa Petrei reveni la normal.

– Bineînţeles!

Apoi dispăru.

Ce se petrecuse mai devreme? Calder scoase una dintre piese şi o azvîrli în sus.

– „I“ de la idee, gîndi el cu glas tare.

Sau era „I“ de la idiot?

Capitolul 4: MINCIUNA LUI PICASSO

✖ ✖ ✖ A doua zi, domnişoara Hussey avea parcă faţa şi mai luminoasă ca de obicei.

Recunoscu împreună cu clasa că vizita la muzeu nu avusese rezultate spectaculoase. Elevii descoperiseră doar trei pergamente religioase şi scrisoarea cu sigiliul roşu, dar cam atît. Însă profesoarei îi plăcuse cum decursese explorarea şi nu părea deloc nemulţumită de ei.

– Ştiţi, unul dintre pictorii mei preferaţi a fost preocupat de scrisori şi le-a făcut cunoscute în multe dintre picturile lui. De aceea m-am gîndit că vom găsi exemple mai numeroase. E ciudat cum îţi planifici uneori lucrurile şi nu-ţi ies. Brusc, schimbă vorba, pe un ton mai sever: Ei, şi acum? Puteţi să-mi spuneţi la ce concluzii aţi ajuns privind comunicarea?

Petra ridică mîna.

– Aş zice că e greu de studiat. Ce-ar fi să ne mai daţi ceva de lucru legat de artă?

Petrei îi plăcuse explorarea de la Muzeul de Artă şi era sigură că s-ar mai putea găsi un alt subiect care să merite investigat.

Denise interveni:

– Mie o parte din operele de artă mi s-au părut destul de grosolane. Adică, multe au reprezentări sîngeroase şi violente, ori femei grase şi goale, ori sînt pur şi simplu plictisitoare – doar cu nişte oameni în haine elegante. Ce mai, *nici moartă* n-aş sta în aceeaşi casă cu unele dintre ele!

Din clasă se auzi un murmur aprobator. Denise pufni scurt, mulţumită.

– Mă îndoiesc că ai avea ocazia, Denise, spuse calm domnişoara Hussey, încrucişîndu-şi mîinile la piept. Apoi rămase nemişcată şi privi în tavan. Văzînd-o neclintită, clasa se cufundă în tăcere. Într-un tîrziu, profesoara vorbi din nou: Picasso zicea că arta este o minciună, dar o minciună care spune adevărul. Continuă plimbîndu-se printre bănci: Minciunile şi arta... sînt o problemă veche. Prin urmare, dacă luăm arta în discuţie, zise ea rar, trebuie mai întîi să lămurim altceva: Ce anume face ca un obiect să devină operă de artă?

Denise îşi dădu ochii peste cap, dar tăcu.

– Uite ce vă rog eu: porniţi prin a vă alege un obiect din casă care vi se pare că este o operă de artă. Poate fi orice. Nu cereţi sfatul nimănui – am nevoie să fie la aprecierea voastră. La oră veţi avea de descris în faţa clasei acel obiect, fără să ne spuneţi ce este exact. Asta-i tema, de data asta nu vă mai las să scăpaţi! zîmbi ea. Unele idei se vor citi în clasă.

Calder încerca în sinea lui să răstălmăcească citatul din Picasso. Acesta se referise cumva la faptul că arta nu se identifică total cu lumea adevărată, dar transmite ceva adevărat? Încercă să mai facă şi alte combinaţii analitice între artă, minciună şi adevăr. Mintea lui lucra ca şi în cazul aranjamentelor logice ale celor cinci cuburi ce alcătuiau fiecare piesă din setul de pentomino. Cum sună: „Arta este adevărul care minte?“ Poate că toată existenţa

ARTA ES
MINCIUNĂ
CARE
DEVĂRUL

nu însemna decît rearanjarea cîtorva idei simple. Calder se foi în bancă, încîntat de concluzia lui, şi zîmbi spre tablă. Dacă ar reuşi să identifice acele idei simple, ar ajunge bunăoară un fel de Einstein, combinat cu matematicianul Ramanujan – sau Ben Franklin...

– Calder?

Era întors pe jumătate în scaun, cu capul sprijinit în palmă. Nu se ştie cum, piesele de pentomino îi ajunseseră pe pupitru. Le adună repede şi le vîrî în buzunar, însă una căzu pe jos.

– Voiai să spui ceva, Calder? Mi s-a părut că ai ridicat mîna, adăugă domnişoara Hussey.

– Nu, mă gîndeam doar la ce a afirmat Picasso. Încă mă mai gîndesc, încheie el.

În jurul lui izbucni un hohot neprietenos de rîs şi băiatul simţi că i se înfierbîntă ceafa. Dacă Tommy ar mai fi fost în clasă, l-ar fi atenţionat cu cotul din timp, ca să nu fie luat pe nepregătite.

Sună clopoţelul. Denise călcă pe piesa de pentomino căzută, exact în momentul în care Calder întindea mîna s-o ia de jos. Genunchiul ei îl lovi în ureche.

– *Aah!* Scuu-zee, ţi-am călcat pe jucărie! rîse ea, împingînd piesa, care alunecă pînă sub catedra domnişoarei Hussey.

– Scuu-zee că ai picioarele aşa de maa-ari, o auzi Calder pe Petra îngînînd în spatele lui.

Nefiind sigur că a auzit bine, băiatul întoarse capul s-o vadă, dar Petra nu mai era acolo.

În timp ce profesoara ştergea tabla, Calder îşi recuperă piesa pe bîjbîite. Băiatul ar fi vrut să-i spună domnişoarei Hussey că avea o idee interesantă, dar nu ştia cum s-o exprime.

Domnişoara Hussey veni lîngă el şi îi zîmbi.

– Știu, Calder! Și mie mi se întîmplă de obicei să mă pierd în propriile idei. Poate că într-o zi vom încerca cu toții să scriem ceea ce am visat cu ochii deschiși timp de o săptămînă, să vedem ce ar ieși. Poate că vom ajunge la concluzia că acestea sînt mult mai importante decît ce propusesem eu să lucrăm pînă atunci.

Calder încuviință din cap, recunoscător. Domnișoara Hussey era nemaipomenită! Șterse piesa de praf și o privi mai atent. „N“ de la ce? Necaz... dar ce fel de necaz?

✖ ✖ ✖ Nici unul dintre lucrurile de acasă nu păreau a fi obiecte de artă.

Petra vru să aleagă întîi o pernă brodată, dar descoperi o gaură mare în material, dădu peste un zmeu de mătase cu aspect de omidă, care însă nu mai avea un ochi; se gîndi apoi la bețișorul cu care mama ei îi prindea părul în coc, dar nu-l mai găsea de cîteva zile bune.

La urma urmei, totuși ce însemna arta? Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea mai ciudată întrebarea. Ce făcea un obiect inventat să devină special? De ce unele lucruri făcute de mîna omului erau încîntătoare, și altele nu? Cum de un castron obișnuit de gătit, o lingură sau un bec nu erau piese de artă? Ce deosebea obiectele expuse la muzeu de cele care ajungeau la gunoi? Probabil că majoritatea oamenilor care mergeau la muzee nu-și puneau întrebări. Pur și simplu considerau că se uită la ceva valoros, frumos sau interesant și nu-și băteau prea mult capul cu asta. Fetița își jură că nu va face niciodată așa!

Mintea îi zbură la picturile din Muzeul de Artă care o făceau să uite pe moment de tot ce era previzibil în jur. Simțise asta de fiecare dată cînd stătuse în fața tabloului *Zi ploioasă* al lui Caillebotte – privind caldarîmul ud din

pietre de rîu, trecătorii cu fustele lor lungi şi jobene mergînd care încotro, şerpuirea îmbietoare a străzii. Asta era arta, ceva care implica aventură! O conducea într-o altă lume şi făcea lucrurile familiare să pară misterioase. Şi, chiar dacă experienţa dura doar cîteva minute, Petra revenea la viaţa ei obişnuită uşor schimbată.

În drum spre băcănie, gîndul îi era tot la strada pariziană a lui Caillebotte. Oare dacă artistul ar fi pictat Harper Avenue, tabloul ar fi arătat la fel de incitant? Ajunse la colţul străzii, cînd îl zări pe bărbatul cu bretele, cel care stătuse de vorbă cu domnişoara Hussey, cum iese din anticariatul Powell, se uită împrejur şi lasă o carte în cutia de exemplare gratuite de la intrare. Fata grăbi pasul.

Cartea avea o copertă dintr-un material textil, pătată în unele locuri, şi o foaie groasă, de culoarea untului, moale la margini. Titlul îţi sărea în ochi: *Lo!*[1] , iar ilustraţiile în alb şi negru, cu nişte corpuri nedefinite, deformate, ce se agăţau unele de altele sau urlau. Citi cîteva paragrafe:

Cai îngroziţi, ridicaţi pe picioarele din spate, azvîrleau cu copitele în ploaia de broaşte.

Căprioarele înnebunite zburdau de colo-colo, încercînd exasperate să scape de broaştele care le gîdilau.

Vînzătorii din Londra priveau înmărmuriţi broaştele care le băteau în vitrine.

Lumea noastră pleacă de la existenţa broaştelor.

Înţelepţii au căutat alte moduri. Au încercat să înţeleagă condiţia umană analizînd stelele, artele sau economia. Dar dacă există o unicitate implicită a tuturor lucrurilor, nu contează de unde începem, din stele, de la legea cererii şi ofertei

---

[1] În engl. amer., „Atenţie!“ (n.tr.)

sau de la Napoleon Bonaparte. Unitatea este cercul, indiferent de unde pornim.

Am strîns 294 de mărturii despre ploi cu fiinţe vii.

Poftim?

Petra reveni la copertă şi văzu că autorul era un anume Charles Fort, iar cartea fusese scrisă în 1931. O vîrî sub braţ.

Capitolul 5: VIERMI, ȘERPI ȘI MELCIȘORI

✖ ✖ ✖ În seara aceea, pe măsură ce răsfoia tot mai mult cartea nouă, Petra devenea din ce în ce mai curioasă. Nu mai văzuse o astfel de carte. În primul rînd că era înțesată cu citate din ziare și reviste din toată lumea – cum ar fi: *London Times, Quebec Daily Mercury, New Zealand Times, Woodbury Daily Times, New York American, Gentleman's Magazine, Ceylon's Observer*... și lista putea continua.

Cartea cuprindea o mulțime de relatări ale unor întîmplări ciudate, multe asemănătoare între ele. Șerpi veninoși căzuți din cer în curțile caselor din Oxfordshire, Anglia; ninsori în Suedia cu zăpadă și viermi maronii și roșii; pe Cromer Gardens Road, din afara localității Worcester, Anglia, se adunase o căruță de melcișori după o furtună; în Carolina de Nord, dar și în Norfolk, Anglia, se văzuseră lumini puternice, traversînd cîmpul deschis. Erau locuri în care apăreau animale sălbatice, departe de habitatul lor obișnuit. Cazuri de oameni dispăruți, găsiți apoi la mii de kilometri depărtare, dezorientați și confuzi. Avuseseră loc accidente și explozii pe care nimeni nu le putea explica.

Se pare că Fort își petrecuse douăzeci și șapte de ani documentîndu-se din ziare vechi din biblioteci. Copiase sute de articole despre evenimente inexplicabile.

În adîncul minții noastre există convingerea că nu pot avea loc ploi cu ființe vii. Dar cîțiva dintre noi... au avut surpriza să fie martorii unor experiențe, care să le ateste veridicitatea...

Petra citi fragmentul de două ori și întoarse cîteva pagini.

N-am întîlnit vreun standard în nici o religie, filozofie, știință sau neînțelegere dintr-o gospodărie care să nu poată fi adaptat tuturor cerințelor. Adaptăm standardele unor judecăți și încălcăm legi care ne convin nouă să fie încălcate. Tragem concluzii, ca rezultat al senilității, al incompetenței sau al credulității, după care discutăm pe baza lor ca să ajungem la premise. Uităm procesul anterior și, pornind de la premise, dezbatem mai departe, închipuindu-ne că acela a fost punctul de plecare."

Petra avea dificultăți cu limbajul din carte și trebui să caute în dicționar explicațiile cuvintelor „credulitate" și „premise". Recitind de cîteva ori fiecare propoziție pe bucăți, începu să priceapă ce voia să spună Fort: în funcție de cum priveai lucrurile, lumea ta se putea schimba complet. După părerea lui, mulți oameni făceau eforturi de imaginație pentru a înțelege prin mecanisme cunoscute ceea ce li se întîmplă. Cu alte cuvinte, uneori lumea deformează inconștient realitatea din fața ochilor lor ca să se potrivească totuși cu ceea ce și-ar dori ei de fapt să fie. Oamenilor le place să vadă ceea ce cred ei că ar trebui să vadă și să descopere ce știu că trebuie să descopere. Era o idee grozavă!

Şi mai departe:

Vezi ziarele londoneze din data de 18 şi 19 august 1921 – În cursul zilei de 17, în timpul unei furtuni, pe străzile din nordul Londrei au apărut nenumărate broscuţe.

Ceva mai jos:

Aceste apariţii s-au repetat... Într-un alt cotidian londonez, *Daily News,* din 5 septembrie 1922, este menţionată Chalons-sur-Saône, o localitate din Franţa, unde timp de două zile a plouat cu broscuţe rîioase.

Să fie asta adevărat?

De ce oare şcoala nu se preocupa mai mult timp cu studiul lucrurilor necunoscute sau neînţelese, şi nu de cele care fuseseră deja descoperite şi explicate? Domnişoara Hussey le solicita mereu idei. N-ar fi fost grozav să investigheze şi ei cazuri stranii asemenea lui Charles Fort? Să încerce să descurce iţele amestecate din spatele unor evenimente nedesluşite?

Şi de ce n-ar fi cartea aceasta o operă de artă? Fata puse mîna pe caietul de şcoală şi începu să scrie:

Acest obiect este tare la exterior şi îndoit spre interior. Este de culoarea zmeurei necoapte şi cîntăreşte cam cît o pereche de blugi. Miroase ca un dulap dintr-o casă veche şi are o formă antică. Conţine lucruri greu de crezut despre fiinţe vii care cad din cer ca ploaia, obiecte ce plutesc singure prin aer şi persoane care dispar şi reapar.

Este făcută din substanţe care cîndva au crescut din pămînt, s-au legănat în vînt şi au mîngîiat aerul nopţii. Este mai vechi decît vizita pe lună, apariţia computerelor, casetofoanelor sau a televiziunii. E posibil ca bunicii noştri în tinereţe să-l fi văzut nou.

Pe interiorul copertei era scris cu cerneală maronie ştearsă numele unei femei. Petra se întrebă cine era persoana căreia îi mai plăcuse această carte şi cum de ajunsese să fie scoasă din anticariat. De ce fusese oare dată? Ea, una, n-avea de gînd s-o piardă vreodată.

Înainte de a închide cartea, Petra reveni cu privirea la propoziţia aceea: „Lumea noastră pleacă de la existenţa broaştelor".

✖ ✖ ✖ Cîteva ore mai tîrziu, în lumina firavă a razelor de lună, Petra era aproape adormită. Cînd se răsuci în pat, mototolindu-şi perna între cap şi braţ ca să stea mai bine, se petrecu un lucru ciudat: deşi cu ochii închişi, i se păru că vede în faţa ei o tînără femeie. Aceasta părea a veni din trecut. Era îmbrăcată într-o haină galbenă cu bordură din blană de hermină albă cu pete negre, iar părul îl avea strîns cu panglici strălucitoare. Cerceii lungi, probabil perle, se mişcau vioi şi scînteiau în întuneric. Femeia era aşezată la o masă şi scria; se pare că totuşi ceva o întrerupsese. Cu pana de scris în mînă, se oprise şi-şi ridicase privirea. Se uita direct în ochii Petrei. Expresia feţei sale era un amestec de bunătate şi interes, dînd impresia cuiva care înţelege lucrurile fără să i se spună.

Petra se surprinse sorbind din ochi fiecare detaliu al vedeniei ei. Deşi în cameră era întuneric, lumina se răspîndea din încuietorile de metal ale unei cutii de lemn, dintr-un fald al materialului bleu de pe masă, de pe fruntea femeii şi din galbenul ca de lămîie al hainei ei. Era o lume calmă, în aşteptare, în care visele erau aievea şi fiecare silabă sclipea în aer ca o perlă. Era lumea unui scriitor şi Petra pătrunsese în ea.

Şi, deodată, la fel de brusc precum se conturase, imaginea femeii începu să se şteargă din mintea Petrei. În

timp ce se întîmpla asta, fata avu impresia că este recunoscută, ca și cum acea persoană știa că este vorba despre ea, Petra Andalee. Era un sentiment șocant, amețitor, cutremurător, adevărat. Și, oarecum inevitabil, părea că lucrurile stătuseră întotdeauna așa.

Dezmeticindu-se de-a binelea, fetița se gîndi la Charles Fort. Să fie el, oare, răspunzător de vizita femeii? Oare el le reunise? Martorii unor experiențe care să le ateste veridicitatea... Fort înțelegea ceea ce Petra simțise adesea: că lumea înconjurătoare mai are încă multe secrete de dezvăluit.

De-ar fi știut Petra cam cît de multe, n-ar mai fi adormit deloc în noaptea aceea.

Capitolul 6: CUTIA GEOGRAFULUI

✖ ✖ ✖ În ziua cînd domnişoara Hussey le dădu tema despre definiţia artei, Calder urcă direct la el în cameră după şcoală.

Se aşeză la birou şi scoase pe masă setul de pentomino. W-ul se potrivea cu Y-ul şi U-ul, iar I-ul aluneca formidabil pe lîngă L... „X-ul este mai greu de îmbinat în dreptunghi, dar cred că ar merge aici, între P şi U...“ Pentominourile îi ordonau de fiecare dată gîndurile.

Notă pe caiet cuvîntul ARTĂ[1]. După care adăugă repede: ARĂT

RATĂ

ATRĂ

TARĂ

Nu asta intenţionase să scrie pe listă, dar pe parcurs creionul parcă preluase controlul. Citi cu voce tare ce scrisese. Remarcă încîntat că, mai mult decît şirul tuturor combinaţiilor posibile de A, R, T şi Ă, obţinuse un exerciţiu de dicţie.

---

[1] „Artă“ de la *art* din engleză, aici adaptare aproximativă a variantelor: RTA, RAT, ATR, TRA (n.tr.)

Calder își îndreptă din nou atenția la tema lui. Oare lista lui ciudată era o operă de artă? În genul formelor acelora vechi de artă care apăreau la muzeu pe vederi și în postere pe pereții bucătăriilor sau de felul aceleia despre care discutaseră azi la școală? Domnișoara Hussey le spunea mereu: „Ascultați-vă gîndurile!“ Păi, ce-ar fi dacă *el* și nu personalul de la muzeu ar hotărî ce este minunat de privit? Ce ar alege atunci? Aceleași lucruri care sînt în prezent celebre? Probabil că nu și pictura cu doamna aceea franțuzoaică îmbrăcată cu o rochie prea strîmtă.

Pentru el, arta era ceva... enigmatic. Da! Ceva care făcea să îi încolțească în minte idei noi de rumegat. Ceva care îi transmitea o viziune proaspătă asupra lucrurilor de fiecare dată cînd le revedea. Îi reveni atunci o amintire.

Se întinse sub pat și trase afară un cufăr prăfuit cu soldăței verzi. Scormoni într-un colț și scoase de dedesubt o cutiuță.

Băiatul ridică grijuliu cutia, cu ambele mîini. Era din lemn închis la culoare și avea colțurile placate cu frunze de viță din argint. Capacul reprezenta imaginea unui tablou cu un bărbat cu păr lung prins în coadă la spate, aplecat asupra unei mese. Era îmbrăcat cu un halat interesant și avea o expresie gînditoare, privind spre fereastră. În mîna dreaptă ținea lejer un instrument ce semăna cu un compas. Sub cotul drept i se vedea marginea rulată a hîrtiei întinse pe masă. La colțul opus al mesei se afla adunat un covor persan, iar cu mîna stîngă se sprijinea pe o carte. În spate, pe un dulap înalt, se vedea un glob pămîntesc. Înfățișarea lui arăta că fusese adîncit în gînduri importante, însă tocmai în

acel moment, ceva îl întrerupsese. Calder resimți un fel de înțelegere și apropiere față de acel bărbat. Așa se simțea și el la școală cînd era trezit din reverie pe neașteptate.

Băiatului îi plăcuse dintotdeauna acel tablou. Puse mîna pe lupă și începu să examineze suprafața cutiei. Surprinse scînteieri de lumină din sticla ferestrei, iar covorul înviase sub nuanțe calde de albastru și auriu. Pe dulapul înalt era scris cuvîntul „Meer". Calder repetă cuvîntul în minte: „Meer, Meer...." Păcat că bunica Ranjana nu îi spusese mai multe!

Încercă să-și amintească momentul exact cînd îi dăduse cutia. Era micuț cît să stea la ea în brațe și să se joace cu ochelarii ei de citit – să fi avut cam patru, cinci anișori. Își amintea perfect șezlongul ei cu catifea albastră, șănțulețele de la încheieturile degetelor și obrajii ei blînzi de culoarea ciocolatei amărui.

Bunica Ranjana era înnebunită după mistere și jocuri de puzzle și sigur i-ar fi plăcut de domnișoara Hussey. Calder luă cutia în mînă și alergă la parter să facă – vorba bunicii – „o baie de curcubeu". În după-amiezile tîrzii de toamnă, soarele intra în sufrageria familiei Pillay prin geamurile acoperite cu înfloriturі de plumb, scăldînd podeaua, pereții, canapeaua și scaunele cu curcubee și forme nestatornice de romburi și poligoane. Această defilare de lumină suavă se desfășura ușor dintr-o latură a camerei și dispărea în colțul tavanului. Bunica Ranjana susținea sus și tare că statul printre forme geometrice ajută creierul.

Calder începu să scrie:

Bărbatul din mîna mea priveşte spre fereastră, iar lumina îi cade pe unul din braţe, pe un obraz şi pe hîrtia de pe masă. Ştiţi cum uneori, în lumină puternică, hîrtia albă parcă te orbeşte? Ei, foaia asta te face să mijeşti! În jurul lui este albastru, roşu şi maro-deschis. Pe colţul mesei, între mine şi el, se află un covor încreţit, ca şi cînd cineva a spălat podeaua şi a uitat să-l pună la loc.

Ca dimensiuni, acest obiect este la fel de greu ca o pungă cu fursecuri de ciocolată sau, poate, un borcan gol de sos pentru spaghete sau ca un tricou mare. Este tot atît de gros ca un dicţionar şi lung cît un tub de pastă de dinţi de mărime medie.

Calder se opri, ţinînd cutia în mîna dreaptă, şi privi curcubeiele care pluteau pe zidul din faţa lui. Constată înfiorat de plăcere că lumina după-amiezii cădea pe el aproximativ ca în tablou şi se întrebă dacă şi el arăta atunci ca şi cînd ar cugeta Gînduri Importante...

Şirul gîndurilor îi fu însă întrerupt de voci care se auziră tare dinspre uşa de la intrare. Se uită pe vizor şi îi văzu în stradă pe domnişoara Hussey şi pe domnul Watch, şeful lui de la Powell. Ce căutau ei, oare, aici? Apoi Calder zări o bătrînă întinsă pe jos, între cei doi. Deschise uşa şi domnişoara Hussey îi strigă:

– Apă! Adu nişte apă!

Cînd se întoarse cu un pahar, bătrîna era deja în picioare. Calder nu o cunoştea.

Domnişoara Hussey îi spuse:

– Mulţumesc, Calder! Nu ştiam că locuieşti tocmai aici.

De la ea, Calder află ceea ce tocmai îi comunicase şi ei domnul Watch: o dată pe săptămînă, acesta o însoţea pe doamna Sharpe la anticariat să-şi aleagă nişte cărţi.

S-a nimerit ca acum domnișoara Hussey să fie chiar în spatele lor cînd doamna Sharpe s-a împiedicat și a căzut.

Domnul Watch părea jenat, iar doamna Sharpe era nervoasă.

– N-am nevoie de apă, se răsti ea. Proastă! Pantofii ăștia noi sînt de vină! Nici o lăcustă n-ar putea să meargă în ei!

O făcuse proastă cumva pe domnișoara Hussey? Chiar așa să fi fost, profesoara se făcu a nu lua în seamă și își oferi brațul ca sprijin pentru doamna Sharpe.

Calder intră în casă și îi privi din spatele ușii pe cei trei îndepărtîndu-se pe stradă, pînă nu-i mai zări.

✖ ✖ ✖ În seara aceea, Calder primi o scrisoare. O desfăcu și zîmbi. De la cine altcineva!

„L:1 F:1 Z:1 N:1 P:1 T:2, –
I:2 F:1 F:2 P:1 – L:2 T:1 – Y:1 W:1 N:1 –
I:2 P:1 Z:2 V:2 – N:1 L:2 L:2 T:2 – W:1 U:2 –
T:1 T:2 L:2 U:1. – X:2 F:1 I:2 W:1 U:2 V:1 P:1 N:1 –
Z:1 F:1 U:2 V:2 – Y:2 P:1 P:1 Y:1. – W:1 –
V:2 V:1 W:1 I:2 Y:1 – Y:1 W:1 N:1 I:2 F:1 N:2 N:2 P:1 N:1. –
V:1 F:1 X:2 P:1 – V:2 L:2 – U:2 V:2 F:1 F:3 –
W:1 I:2 U:2 W:1 N:1 P:1. –
F:2 L:2 F:2 – F:1 T:1 T:2 F:1 W:1 N:1. – I:2 P:1 Y:2 –
F:3 L:2 T:2 Y:1 – U:2 V:2 W:1 I:2 Y:1 U:2. –
V:2 L:2 F:2 F:2 F:3“

Imediat urcă fuga în camera lui să caute descifrarea codului de pentomino pe care îl inventase pentru el și prietenul lui Tommy, înainte ca acesta să plece:

	1	2	3
F	A	M	Y
I	B	N	Z
L	C	O	
N	D	P	
P	E	Q	
T	F	R	
U	G	S	
V	H	T	
W	I	U	
X	J	V	
Y	K	W	
Z	L	X	

Calder decodifică mesajul.

„CALDER,
NUMELE – PUȘTIULUI – DE ALĂTURI – ESTE – FROG[1]. –
DISPĂRUT – SĂPTĂMÎNA – TRECUTĂ. –
BĂNUIESC – CĂ – RĂPIT. –
TREBUIE – SĂ – STAU –
ÎN – CASĂ. –
MAMA – SE – TEME. –
SLUJBA – NOUĂ – E – NESUFERITĂ. –

TOMMY"

Îngrijorat, Calder coborî la bucătărie să le comunice părinților veștile aflate. Familia Pillay își exprimă compasiunea.

---

[1] „Broască" (n.tr.)

Să te muți într-un cartier nou era oricum un lucru neplăcut, dar să afli că puștiul din vecini a dispărut brusc părea o glumă proastă.

Tommy nu-și cunoscuse niciodată tatăl adevărat. Acum un an, în iarnă, mama lui, Zelda, care lucra la biblioteca universitară, a plecat în vacanță cu două prietene în insulele Bermude, de unde s-a întors cu un soț.

La început, Tommy a fost destul de discret și nu voia să vorbească despre „bătrînul Fred", cum începuse să-i spună. Fred se străduia din răsputeri să joace rolul tatălui. Juca baseball cu Tommy în parc, venea la școală și vorbea cu profesorii, îi ducea des pe Calder și pe Tommy la cofetăria de pe Fifty-third Street ca să-și ia specialități de înghețată la pahar și îi lăsa să-și comande porții mari. După un timp, Tommy dădea semne că începuse să-l placă, pentru ca, pe 4 iulie – Calder își amintea bine data pentru că vestea le stricase toată atmosfera festivă a zilei naționale americane –, bătrînul Fred să anunțe că familia lor urma să se mute la New York. Cumpărase o casă la periferia orașului fără ca măcar să-i spună dinainte mamei lui Tommy. „Și nici copilului", subliniase Tommy plîngîindu-i-se lui Calder.

Iar acum, povestea cu acest Frog – ce fel de nume mai era și ăsta?

Calder îi răspunse imediat lui Tommy.

„V:2 L:2 F:2 F:2 F:3,
U:2 L:2 – U:2 L:2 T:2 T:2 F:3 – F:1 I:1 L:2 W:2 V:2 –
T:1 T:2 L:2 U:1. – F:2 F:1 F:3 I:1 P:1 – F:3 L:2 W:2 –
L:1 F:1 I:2 – U:2 L:2 Z:1 X:2 P:1 –
F:2 F:3 U:2 V:2 P:1 T:2 F:3 – F:1 I:2 N:1 –
I:1 P:1 – V:1 P:1 T:2 L:2. – I:1 P:1 –
L:1 F:1T:2 P:1 T:1 W:2 Z:1. –
L:1 F:1 Z:1 N:1 P:1 T:2".[1]

Lui Tommy îi plăcuse întotdeauna să spioneze; era şi ăsta un mod de a fi un puşti ieşit din comun. Calder zîmbi, amintindu-şi discuţia avută cu el în bucătărie cînd rezolvase prima figură de pentomino. Spera ca mesajul lui să-i fie de ajutor.

După ce redactă scrisoarea şi lipi plicul, Calder începu să aibă îndoieli în privinţa sfatului său. Dar dacă într-adevăr i se întîmplase ceva rău puştiului din vecini? Vinovaţii n-ar accepta să fie spionaţi de un alt copil. Părinţii lui Calder îl liniştiră susţinînd că erau mici probabilităţile ca acela să fie un caz de răpire adevărată. Spera ca ei să aibă dreptate.

---

[1] Decodificarea din engl.: „TOMMY, ÎMI - PARE - RĂU - DE - FROG. POATE - DEZLEGI - TU - MISTERUL - ŞI - AJUNGI - EROU. AI - GRIJĂ. - CALDER.“ (n.tr.)

Capitolul 7: BĂRBATUL DE PE PERETE

✖ ✖ ✖ Cînd, la sfîrşitul săptămînii, domnişoara Hussey citi cu glas tare una din teme, clasa se foi, examinîndu-se dintre priviri ca să identifice autorul, pe cineva fie jenat, fie prea încîntat de sine.

– Un scaun ciudat?

– Artă modernă cu chestii care atîrnă?

– Scriitorul vrea să rămînă anonim sau are de gînd să ne dea răspunsul, întrebă domnişoara Hussey, după ce copiii încercaseră de cîteva ori să ghicească răspunsul.

Tăcere. Petra îşi drese glasul:

– Păi, este vorba despre o carte deosebită!

Brusc, Petra se gîndi la femeia calmă, inteligentă, femeia cu haină galbenă din visul ei. Bănuia că *ea* n-a fost niciodată nevoită să-şi explice scrierile. În acel moment, Petra simţi prezenţa femeii, şoptindu-i parcă la ureche: „Nu contează ce spun ei! Eu înţeleg!“

– O carte? pufni Denise. Ca murele şi pantalonii urît mirositori?

Gura Petrei se strînse ca o linie.

Domnişoara Hussey se întoarse spre Denise.

– Da! Uneori comparaţiile neaşteptate creează efecte surpriză. Sînt revigorante, nu-i aşa?

Denise făcu o mutră de parcă ar fi mirosit ceva neplăcut.

Calder fu impresionat de textul Petrei şi i-ar fi plăcut să scrie şi el aşa. O oră mai tîrziu, în cantină, o zări pe Petra stînd singură într-un colţ şi hotărî să i se alăture. Voia să-i povestească despre întîmplarea de ieri cu cei trei din faţa casei lui şi cît de mult îi plăcuse descrierea ei. Îşi închipuia că va fi surprinsă că vine să-i ţină companie. În acel moment însă, cutia lui de mîncare se lovi de spătarul unui scaun şi se deschise. Petra auzi zgomotul: *poc!* şi văzu trecînd în viteză pe deasupra mesei sandviciul lui cu carne. Pînă să reuşească el să-l recupereze şi să se aşeze pe scaun, fata deja rîdea.

– Gata, gata! zise Calder.

– Nu, dar ştii, tocmai citeam despre zgomote inexplicabile şi obiecte care cad din cer, cînd am auzit un pocnet şi un vîjîit prin aer – se opri, hohotind amuzată. Nu rîd de tine – dar s-a potrivit perfect...

– Ce citeşti?

– Cartea pe care am descris-o. Am descoperit-o ieri la Powell.

Calder citi *Lo!* pe cotorul cărţii şi găsi că este un titlu ciudat. Nu-i de mirare că Petra încerca să-l acopere!

– A scris-o un tip pe nume Charles Fort care şi-a petrecut toată viaţa adunînd articole de ziar despre chestii inexplicabile, îl lămuri Petra. Ştii, cum ar fi lumini ciudate pe cer, lucruri care se mişcă prin camere fără nici o explicaţie, fantome, tot felul de nebunii de astea. Vorbeşte despre cît de oarbă şi *stupidă* i se pare cea mai mare parte din educaţia noastră şi este amuzant, nu prea ia în serios părerile celorlalţi şi nici pe ale lui. Fata făcu o pauză, surprinsă de cît de mult vorbise: Îmi place să citesc despre oameni care cercetează lumea pe cont propriu şi, în plus, mă preocupă lucrurile neînţelese – deocamdată – de nimeni.

– Mmm, mormăi Calder cu gura plină.

– Oriunde ai deschide-o, dai numai peste amănunte uimitoare. Ia ascultă!

Petra răsfoi paginile undeva la mijlocul volumului şi citi următoarele:

> Au avut loc numeroase dispariţii misterioase de persoane...
>
> Iată ce scrie ziarul *Chicago Tribune* din 5 ianuarie 1900: „Sherman Church, un tînăr angajat la fabrica Augusta Mills din Battle Creek, Michigan, a dispărut. Lucra în biroul direcţiei, s-a ridicat de la masă şi a intrat în fabrică. De atunci nu a mai fost văzut de nimeni. Echipe de căutare au scotocit fabrica în toate ungherele şi au cutreierat în întregime localitatea, păduri şi rîul..."

Şi în altă parte:

> „... Există mărturii privind găsirea a şase persoane în interiorul sau la ieşirea din localitatea Romford din Essex, Anglia, incapabile să ofere date despre ei sau despre cum au ajuns acolo..."

Calder se oprise din mestecat şi se uita fix la ea.

– Tommy ştie un puşti din New York pe care îl cheamă Frog, care a dispărut de curînd.

– Frog? Petra începu să rîdă din nou. O broscuţă zburătoare!

Calder simţea că-i vine şi lui să rîdă, dar parcă ştirea lui nu era aşa veselă. Ce-o fi vrut oare să spună Petra?

– Şi-l crezi pe tipul ăsta, Fort?

De îndată ce termină întrebarea, lui Calder îi păru rău că deschisese gura. Nu dorise să sune aşa. Faţa Petrei se întunecase şi părea dezamăgită.

– Păi, tocmai ce mi se pare extraordinar este că a lucrat numai pe baza articolelor din ziare. Ştiu că pentru mulţi asta poate părea complet aiurea.

Iritată, Petra începu să-şi strîngă lucrurile, îndesînd volumul în cutia de mîncare.

Situaţia se înrăutăţea. El *chiar* îi înţelegea entuziasmul Petrei, numai că nu dorise să mai pice de prost şi de data asta; iar asocierea pe care o făcuse în legătură cu Frog era o coincidenţă tare ciudată. Pînă să apuce fata să se ridice de la masă, Calder vorbi dintr-o suflare:

– Compunerea ta a fost nemaipomenită şi i-am mai văzut pe domnişoara Hussey, pe doamna Sharpe şi pe domnul Watch, şeful meu de la Powell, în faţa casei mele ieri. Erau împreună!

Petra redeveni interesată:

– Doamna care?

– Sharpe! Cel puţin aşa mi s-a părut c-o cheamă.

Petra scoase din nou cartea, o deschise la prima pagină şi o întinse spre Calder.

– Straniu, nu?

Băiatul citi pe copertă:

– „Louise Coffin Sharpe"! Oare ea o fi? Aş putea să aflu, zise el ca şi cînd îi era ceva la îndemînă.

– OK! exclamă Petra, cu faţa luminată. Mulţumesc, mi-aş dori tare mult să aflu – nu credeam că fostul proprietar mai trăieşte.

✖ ✖ ✖ A doua zi Calder ajunse devreme la anticariat. Domnul Watch stătea la biroul din faţă şi studia încruntat o scrisoare.

– A, da! Am nevoie să faci o livrare, spuse el împăturind scrisoarea. Te trimit la o adresă din josul străzii cu cîteva cărţi, destinatarul este Sharpe.

Calder zîmbi. Evenimentele se potriveau, precise ca niște pentominouri. Riscă o întrebare:

– Cumva *Louise* Sharpe?

Domnul Watch îi aruncă o privire severă:

– Da, dar pentru tine este doamna Sharpe, zise el și îi întinse băiatului o pungă de hîrtie plină cu cărți.

Pe drum, Calder se uită pe ascuns în pungă. Erau niște romane în franceză și o carte nouă despre artă, scrisă de David Hockney. Păreau genul de cărți pe care le-ar fi citit și domnișoara Hussey. Și mai era o cărticică uzată, intitulată *Experiment în timp*. Calder o răsfoi, ajunse la cuprins și văzu titlul capitolului doi, „Puzzle-ul", îl surprinse în mod plăcut. Poate doamna Sharpe nu-i chiar atît de rea!

Nu se știe dacă femeia îl recunoscu, oricum nu arătă acest lucru, iar Calder hotărî să nu-i amintească incidentul cu paharul de apă. Băiatul observă că avea ochii de un verde neobișnuit, ca marea, cu riduri multe la colțuri, pe o față bătrînă și osoasă. Îl rugă s-o aștepte în living pînă aduce un cec.

Calder inspectă din priviri camera. Pe jos era un covor persan imens, în jur perne de canapea din catifea, nuduri sculptate, dulapuri cu geamuri; încăperea arăta ca un muzeu. Iar într-un colț, pe un birou ordonat, trona un computer mare, sofisticat. În secunda următoare îl zări. Lui Calder nu-i venea să-și creadă ochilor. Pe perete, deasupra canapelei, era atîrnat un tablou mare exact ca acela de pe cutia lui.

– Cunoști tabloul?

Vocea doamnei Sharpe îl făcu să tresară.

– Asta voiam să vă întreb... știți, bunica mea mi-a dăruit o cutie cu individul ăsta, vreau să spun cu pictura respectivă pe capac, și intenționam să aflu cine este

autorul şi – tocmai am avut o temă în care l-am descris – ce ciudat, nu-i aşa?

Doamna Sharpe pufni uşor şi-i înmînă cecul.

– Ei, nu chiar! Este o copie după tabloul *Geograful* al lui Vermeer. Sînt sute de astfel de copii.

– A! Cine a fost Vermeer? Mi-e cunoscut numele, dar... interveni Calder, încă surprins, dar încercînd să lungească discuţia.

– A fost olandez şi a pictat în secolul al XVII-lea. Doamna se opri, uitîndu-se gînditoare la zîmbetul entuziast al lui Calder. Sînt sigură că poţi găsi la biblioteca şcolii o carte din care să afli mai multe despre el.

– Oau! Perfect! Încîntat peste măsură, Calder se îndrepta deja spre uşă, cînd îşi aminti de cartea Petrei: A, doamna Sharpe! Pot să vă întreb ceva? Are legătură cu *Lo!* cartea unei prietene, Petra Andalee, descoperită de ea la Powell – şi cred că are numele dumneavoastră în ea.

Pe moment, doamna Sharpe păstră o tăcere sinistră. Oare la ce se gîndea? Apoi vorbi cu o voce blîndă:

– Ai înţeles cartea?

Calder ridică ochii la ea. Nu putea citi pe figura ei dacă aceasta era sau nu o întrebare capcană.

– În parte, minţi el. Adică, amîndurora ne plac amănuntele despre întîmplări bizare pe care nimeni nu le înţelege, cum sînt dispariţiile de persoane, şi e interesant că a găsit informaţii despre toate astea în ziare.

– Nu credeam să mai citească cineva astfel de cărţi.

Doamna Sharpe arăta de-a dreptul îmbunată acum.

Încurajat, băiatul adăugă:

– A, ba da, tot timpul!

Se îngrijoră că exagerase.

– Vino la ceai într-o zi, după şcoală! Adu-o şi pe prietena ta şi vom sta de vorbă despre Charles Fort. Vocea doamnei Sharpe devenise de gheaţă: La ora patru!

Se întoarse să deschidă uşa şi Calder înţelese că întrevederea se încheiase.

– Desigur. Mulţ...

Uşa se închise imediat în urma lui.

Băiatul reveni la anticariat ameţit de toată întîmplarea. „Prietena mea?“ Spera ca ea să devină prietena lui şi asta repede! În nici un caz nu putea să se ducă în vizită ca să discute singur despre ideile din *Lo!* Cum de se băgase în povestea asta?

✖ ✖ ✖ Dimineaţa de luni era alb-albastră şi totul în jur părea suflat de vînt: norii strînşi grămadă, crengile goale şi resturile de gunoaie. Calder ieşi din casă şi o văzu pe Petra alergînd în susul străzii, spre casa familiei Castiglione după o bucăţică de hîrtie. Urmărind-o, văzu cum hîrtia se înalţă mult într-un rotocol graţios şi zboară spre acoperişul căsuţei de joacă din copac, a familiei vecine şi, apoi, spre calea ferată.

Petra se opri.

– La naiba! exclamă ea. Hîrtia aceea era pe jumătate îngropată la tine în grădină. N-am apucat să citesc decît începutul, dar oricum pomenea despre o crimă veche şi ceva despre artă. Ridică din umeri: Poate era doar o reclamă ciudată, nu o scrisoare adevărată!

– M-am mai gîndit la cartea lui Charles House, începu Calder.

– Fort, îl corectă Petra, abţinîndu-se să nu rîdă.

– Şi încă la ceva. Calder trase adînc aer în piept: Doamna Sharpe! Este al ei volumul şi i s-a părut interesant că noi – adică, tu – am aflat despre el. Vrea să te cunoască.

Petra se opri din mers.

– Serios?

– Vrea să mergem într-o zi la ea, la ceai. Adică ne-a invitat!

Calder se uita în sus la vîrfurile copacilor de parcă şi ei fuseseră invitaţi. Ce se face dacă Petra nu vrea să meargă? Doamna Sharpe şi-ar da imediat seama că a minţit că a citit cartea.

O clipă Petra rămase mută.

– Stai puţin! Cum ai ajuns să vorbeşti cu ea?

Calder îi povesti în ce consta slujba lui de la Powell şi despre livrarea de ieri. Restul drumului pînă la şcoală discutară despre coincidenţă, fiind amîndoi de acord că nu întotdeauna părea întîmplătoare, după care Petra îi împărtăşi cîteva din ideile lui Fort despre observarea atentă a lucrurilor. Calder ar fi vrut să-i spună despre cutia lui şi despre coincidenţa de a vedea tabloul cu *Geograful* pe peretele doamnei Sharpe, dar tăcu. Domnişoara Hussey nu apucase încă să-i citească descrierea la clasă şi spera ca Petrei să-i placă.

Amîndoi căzură de acord că mai erau multe de descoperit în lume. Petra îl asigură că, după părerea ei, domnişoara Hussey şi-ar fi dorit să-i lase să adune informaţii ciudate, asemenea lui Fort. Asta în condiţiile în care colegi ca Denise nu stricau totul.

– De exemplu, despre artă şi lucruri inexplicabile! rezumă Petra pe nerăsuflate.

– Petra, eşti grozavă!

Cum de nu şi-a dat el seama pînă atunci că sub claia aceea de păr se ascundea mult creier?

Gura Petrei se strîmbă uşor.

– Ai face mai bine să citeşti cartea înainte să îmi dai dreptate! Poate nu eşti la fel de nebun ca mine.

Băiatul rîse şi amestecă vesel piesele de pentomino din buzunar. Anul ăsta se anunţa din ce în ce mai bun.

✖ ✖ ✖ În după-amiaza aceea, Calder împrumută de la Petra cartea *Lo!* Avusese dreptate: Fort era un gînditor excepţional! Cercetase fără teamă fenomenele fără explicaţie. Mai mult decît atît, căutase în toate tipare. Calder înţelegea fascinaţia autorului de a face conexiuni între lucruri aparent fără nici o legătură şi admira felul în care Fort îi provoca pe specialişti. Cum a putut oare doamna Sharpe să se sature de o carte atît de interesantă? Că veni vorba de doamna Sharpe, avea ceva muncă de detectiv de făcut.

Reproducerea *Geografului* din albumul bibliotecii era mai clară şi mai luminoasă decît copia de pe cutia lui. În spatele bărbatului se afla o hartă înrămată, deasupra ei, o semnătură, **I Ver Meer** şi dedesubt, anul **MDCLXVIII**. Calder socoti: o mie, plus cinci sute, plus o sută, plus cincizeci, plus zece, plus cinci, plus trei însemna 1668. Numele întreg al artistului era Johannes Vermeer, cunoscut şi sub numele de Jan Vermeer, şi pictorul era originar din nordul Europei, din Olanda.

Explicaţiile oferite în carte spuneau că nu se cunoaşte cu exactitate cine fusese geograful, dar zona în care trăise Vermeer a fost un centru renumit pentru cartografi. La vremea aceea, bogaţilor le plăcea să-şi împodobească pereţii caselor cu hărţi ca să-şi arate bunăstarea, precum şi faptul că se gîndesc la lume. Cartografia era o profesie respectată, undeva între ştiinţă şi artă.

Calder frunzări cartea, căutînd şi alte tablouri ale lui Vermeer. Cele mai multe înfăţişau persoane în dreptul unor ferestre, apărea des şi covorul persan identificat în *Geograful* şi, de asemenea, se repeta pe alocuri o haină de

culoare galbenă. Ca privitor, tablourile îți lăsau impresia că-i surprinzi pe protagoniști într-un moment de singurătate. Lumina din geam scotea în evidență lucruri obișnuite, făcîndu-le să pară importante: o pană de scris, un urcior cu lapte, un cercel, niturile de alamă dintr-un spătar drept de scaun. Lui Calder i se năzări că acestea pot ascunde informații – la urma urmei, codurile implică repetiția, iar în lucrările lui Vermeer apăreau aceleași obiecte în mod repetat. Exista o simetrie evidentă a tocurilor de geam și a dalelor din dușumea, precum și a celorlalte detalii: perle, coșuri, urcioare sau hărți înrămate. Erau situații de simetrie, atît completă, cît și voit întreruptă.

Calder citi mai departe. Se menționa că Vermeer murise falit, în jurul vîrstei de patruzeci de ani, și că nu se știa mai nimic despre viața lui. Nu se știe de ce un pictor fantastic precum el nu a pictat decît treizeci și cinci de lucrări. Nimeni nu știe cine sînt personajele pictate de el și nici motivele care l-au îndemnat să le picteze. Nu se cunosc împrejurările în care a ajuns artist.

Vermeer a lăsat în urma lui mai multe întrebări decît răspunsuri.

Capitolul 8: O SURPRIZĂ DE HALLOWEEN

✖ ✖ ✖ În dimineaţa zilei de duminică, 31 octombrie, Petra îl auzi pe tatăl ei spunîndu-i mamei că nu prea avea chef de Halloween.

– Frank, gîndeşte-te la copii!

Vocea mamei sale părea tensionată.

Apoi Petra îl auzi pe taică-său bolborosind ceva şi prinse frînturi din vorbele lui:

– Iartă-mă, iubito... scrisoarea din poştă de săptămîna asta... o să vezi tu... o să se încheie mai repede decît crezi, spuse el şi îşi îmbrăţişă soţia.

Ce scrisoare? De fapt, ce se întîmplase cu cea ruptă? *Ce* anume se va încheia? Oare familia ei avea nevoie de bani? Vor trebui cumva să se mute? Dintr-odată Petra simţi că abia aşteaptă să-i comunice domnişoarei Hussey ceea ce-i trecuse atunci prin cap: despre scrisori importante *nu se poate* discuta pentru că acestea ascund întotdeauna secrete! Probabil că domnişoara Hussey nu primise vreuna pînă atunci, altfel ar fi ştiut asta.

✖ ✖ ✖ Harper Avenue era întru totul în spiritul de Halloweenului. Era momentul cînd cartierul lui Calder şi

al Petrei era vizitat de persoane din oraşele din jur, iar familiile se luau la întrecere, încercînd să-şi facă proprietăţile cît mai înspăimîntătoare. În curţile din faţa caselor apăreau peste noapte sicrie „împodobite" cu oase împrăştiate, pietre funerare şi lopeţi, de streşini atîrnau tarantule, iar dovlecii, crestaţi şi luminaţi pe dinăuntru, mîrîiau înfricoşător. De la ferestrele camerelor de la etajele superioare stăteau agăţate cadavre ce se legănau lin în întuneric. Pe jos erau împrăştiaţi globi oculari din ciocolată, gardul viu şi verandele erau acoperite cu o plasă care imita pînza de păianjen, iar dintre straturile de flori se auzeau voci sinistre sau muzică de orgă. Pentru puştii din zonă, costumele aveau mare însemnătate.

La ora patru în după-amiaza aceea, Petra se străduia să-şi fixeze panglicile în păr, care, creţ şi rebel, nu voia să stea prins. În final, Petra îşi smulse toate panglicile din păr, îl adună într-o coadă strînsă la spate şi apoi îşi făcu un coc de care fixă cu nişte clame fundiţele deja înnodate.

După aceea îşi puse cerceii confecţionaţi de ea, nişte mărgele mari, albe, prinse de nişte agrafe. Acum arăta altfel, foarte schimbată. Dincolo de geam se auzi trenul mugind, iar Petra rămase locului, privindu-şi cerceii cum tremură de la vibraţii.

Îşi îmbrăcă haina cu guler şi manşete din imitaţie de blană – cususe înainte cu grijă pe un pulover galben bucăţi dintr-un costum vechi de dalmaţian. Era gata! Îşi închise uşor pleoapele, cam un milimetru, schiţă un zîmbet care era mai mult în intenţie decît în realitate şi se privi din profil în oglindă. În acel moment, chiar dacă doar pentru o clipă, simţi că răspîndeşte eleganţa naturală a scriitoarei din visul ei.

✖ ✖ ✖ Cînd Petra deschise uşa, în pragul de la veranda ei se afla Calder, îmbrăcat ca o literă mare roşie, făcută din pătrate de carton lipite între ele cu scotch.

– Bună, Calder!

– Petra...

Brusc, fetiţa se simţi stînjenită de tot ce-şi făcuse în păr şi, instinctiv, se dădu înapoi din lumină.

– Arăţi ca o persoană pe care am văzut-o, adică dintr-un tablou...

– Serios? mormăi Petra.

– Cum de te-ai gîndit să te îmbraci ca ea?

– Care ea?

Petra îl privi fix, uşor încruntată.

– Femeia cu pană de scris, femeia de la birou!

Calder încercă să-şi protejeze pe cît posibil costumul de pentomino, cînd Petra îl trase deoparte în hol.

– Spune-mi *exact* despre ce vorbeşti!

– Ai grijă! Mi-ai îndoit F-ul! spuse Calder supărat. Ce te-agiţi aşa?

– Scuză-mă! Doar că mi-ai recunoscut costumul şi, vezi tu, eu l-am visat!

– Vrei să spui că ai visat tabloul?

– N-am spus că este un tablou. Nu ştiu ce-a fost!

– Ciudat! Am o poză acasă. Vino să te convingi singură!

Coborîră într-un suflet scările de la casa Petrei şi le urcară pe cele de la intrarea locuinţei lui Calder. Odată ajunşi înăuntru, Calder se dezbrăcă iute de costumul de F şi alergă la el în cameră, de unde reapăru cu un album imens în braţe. Îl aşeză pe jos şi răsfoi paginile cu reproducerile după tablouri. Petra îngenunche lîngă el.

– Uite!

Petra simți un gol în stomac. Recunoscu nu numai costumul ei, dar și pe doamna din vis. Atinse imaginea cu degetele ca pentru a se convinge că era într-adevăr reală. Citi nota explicativă alăturată: „JOHANNES VERMEER, *FEMEIA CU SCRISOAREA*, 1665".

Capitolul 9: CELE ALBASTRE

✖ ✖ ✖ Calder şi Petra mai găsiră alte trei tablouri cu femeia în haină galbenă. Într-unul, cu un şirag de perle la gît, se uita în oglindă, într-altul cînta la lăută, iar în cel de-al treilea era aşezată la o masă de scris şi primea din mîna unei slujnice o scrisoare.

– N-ai mai văzut pînă acum nici unul dintre aceste tablouri?

Calder părea îngrijorat.

– Niciodată!

Petra îşi scosese unul din cercei şi îl dădea de-a dura pe podea.

– Şi cum se face că ai visat ceva despre care nici nu ştiai că există?

– Mă întreb, spuse Petra rar, dacă nu cumva tablourile care îţi apar singure în minte sînt la fel ca broscuţele zburătoare sau persoanele dispărute în împrejurări ciudate.

– Mmm... te referi la faptul că visul tău ar putea fi o părticică din ceva de amploare. Calder se ridică în picioare şi aduse o foaie de hîrtie şi un creion, pe care i le înmînă Petrei: Poate că ar trebui să ne notăm toate chestiile inexplicabile.

Petra se aplecă bucuroasă asupra foii.

– De acord!

Şi începu să scrie:

Charles Fort: investigator de frunte, filozof, ghid.

– Hei, mai e ceva! Ştii că mi-am făcut costumul de F pentru că m-am gîndit la „F“ de la „Fort“?

– O să includem şi asta.

Calder îi povesti despre cutia lui, explicîndu-i cum ajunsese să se uite la album.

– Mă întreb ce m-a făcut oare să-mi amintesc de vechitura aia!? Dacă nu mi-ar fi trecut prin cap, nu aş fi recunoscut *Geograful* la doamna Sharpe, nu aş mai fi citit despre Vermeer şi nici nu ţi-aş fi identificat costumul.

– E din cauza domnişoarei Hussey! punctă Petra încîntată. Totul a început cînd ne-a dat de căutat subiecte în artă. Ei, uite că am găsit!

În următoarele zece minute se chinuiră să-şi amintească tot ce se mai întîmplase şi cînd anume. Petra notă:

1. Calder scrie despre cutia cu tabloul *Geografului;* în aceeaşi zi, Petra descoperă cartea *Lo!* o descrie în temă şi o visează pe femeie.

2. Calder şi Petra iau prînzul împreună, vorbesc despre Fort.

3. Calder o vizitează pe doamna Sharpe, vede *Geograful* şi află despre Vermeer.

4. Calder împrumută albumul de la bibliotecă.

5. Petra şi Calder îşi fac costume. Petra se gîndeşte la Vermeer, Calder şi la Fort.

6. De Halloween: Calder îi recunoaşte costumul Petrei.

Calder frunzărea cartea şi înainte, şi înapoi.

– Aici nu se spun prea multe despre viaţa lui Vermeer. Crezi că ar trebui să ne documentăm mai mult? Mă tot întrebam dacă nu cumva există un fel de cod secret pe care nimeni nu l-a remarcat pînă acum – adică, de ce atîtea perle, tocuri de scris şi năsturei?

– Bine gîndit! rînji Petra.

– Şi poate că mai sînt şi alte conexiuni ciudate cu Charles Fort, continuă Calder. E posibil să ne scape unele lucruri.

– Am putea să căutăm mîine la biblioteca liceului.

– Grozav! Calder se ridică în picioare şi băgă mîna în buzunar. Amestecă piesele de pentomino şi scoase una afară: „V“ de la Vermeer, zîmbi el distrat spre Petra care arăta nedumerită. Era o şansă din douăsprezece, crezi că a fost o coincidenţă?

✖ ✖ ✖ A doua zi în drum spre şcoală, Petra îl chestionă pe Calder în legătură cu asocierea dintre litera V şi Vermeer.

– Eu ţi-am zis despre femeia din vis, acum poţi să-mi spui şi tu povestea pentominourilor. Să nu-mi spui că-s doar nişte piese de făcut dreptunghiuri!

– Mă ajută să-mi limpezesc gîndurile, începu Calder. Apoi, cu coada ochiului spre Petra, Promiţi să nu rîzi?

– De ce-aş rîde? Ce-ar putea fi mai ciudat ca visul meu?

– Păi, într-un fel pentominourile parcă mi-ar vorbi. Uneori, am senzaţia că vor să-mi transmită ceva, apuc una la întîmplare şi atunci îmi trece un cuvînt prin cap.

Petra îl privea cu interes.

Băiatul continuă:

– Ştiu, pare un joc de superstiţii! Poate chiar asta e, dar ai dreptate în legătură cu Charles Fort. Te face să urmăreşti mai atent ceea ce ignorai înainte.

– Mi se pare grozav!

Calder îi zîmbi recunoscător Petrei; ar fi trebuit să-şi dea seama că-l va înţelege.

✖ ✖ ✖ În aceeaşi zi, la 3.30 după-amiaza, cei doi se aflau la bibliotecă în spatele unui vraf de cărţi.

– Hai să începem cu informaţii, OK?

Cu un stilou cu cerneală violet, Petra începu să scrie o pagină nouă cu titlul: „Informaţii despre Vermeer".

Calder se uită în cartea din faţa lui.

– Uaa! Petra, fii atentă: Vermeer a fost botezat în 1632, în noaptea de Halloween. Ăsta este primul amănunt despre viaţa lui!

– Cam sinistru, nu crezi? Am început să scriem informaţii despre el în aceeaşi zi cînd s-a consemnat pentru prima oară numele lui. Între timp s-au scurs mai bine de trei secole şi jumătate...

– Am găsit, reluă Calder. „Johannes, fiul lui Reynier Jansz şi Digna Baltens..."

– Aşteaptă, pe litere!

Calder se opri o clipă ca Petra să copieze numele, apoi continuă:

– „Tatăl său a fost hangiu în Delft, dar şi ţesător, care a fabricat un material fin din satin, supranumit «caffa». Fiul, Vermeer, a fost la rîndul lui hangiu şi abia după aceea a avut de-a face cu arta." Să vedem... „Cînd avea 21 de ani, s-a căsătorit cu Catharina Bolnes. Ceva mai tîrziu în acelaşi an, a fost înregistrat în Breasla din Saint Luke drept «Pictor-maestru»... a fost de cîteva ori directorul aceleiaşi bresle... a avut 11 copii. A murit în 1675, la 43 de ani."

Petra scria ca o nebună.

Calder dădu pagina:

– Se pare că a murit dator şi că a ajuns faimos cu adevărat abia acum o sută de ani. Hm! Este misterios, vreau să spun totul despre viaţa lui! Nu există nici o evidenţă despre cum s-a apucat de pictat sau despre averea familiei lui. Istoricii nu ştiu unde a lucrat, nici cine sînt femeile şi bărbaţii din tablourile lui, dacă reprezintă pe cineva anume, prieteni, rude sau nu. Mai citisem asta – ca persoană, nu se cunoaşte aproape nimic despre el. Calder ridică ochii din carte. Ce bizar, nu-i aşa? Mă întreb dacă nu cumva cineva i-a distrus însemnările şi scrisorile!

Petra îi aruncă o ocheadă lui Calder.

– E într-adevăr cam suspect şi trist, nu crezi? Acele scene magice despre care nimeni nu va afla vreodată mai multe.

Calder citi din nou:

– Şi mai ştii ceva? A semnat doar o parte dintre tablourile lui. De ce oare? Calder întoarse pagina. „Eu n-aş fi făcut aşa niciodată!“ îşi spuse el, apoi propuse cu voce tare: Hai să aflăm mai multe despre pictura din visul tău. Uite aici: *Femeia cu scrisoarea*, este expusă în Galeria Naţională de Artă din Washington, D.C. Haina pe care o poartă este o jachetă de dimineaţă, iar blăniţa albă de la guler şi mîneci se numeşte „ermină“. Îţi vine să crezi, cerceii aceia mari sînt fie dintr-un fel de sticlă deosebită, fie din perle! Scoica aceea care ar fi trebuit să le producă avea probabil mărimea unei mingi de fotbal. Ţine în mînă o pană de scris, bineînţeles! Acelaşi scaun cu spătar cu mînere din cap de leu apare şi în alte picturi... cum, de altfel, apar şi aceleaşi bijuterii, mobilă sau chiar hărţi şi tablouri de pe pereţi. Mă întreb dacă asta nu cumva este casa lui Vermeer.

– Probabil că-i venea foarte greu să lucreze cu atîţia copii în jur.

Petra se gîndea cît de zgomotoşi puteau fi numai cinci.

– Înţelegi ceva din asta? întrebă Calder.

– Păi, am găsit chestia aia cu Halloweenul, care este o coincidenţă destul de ciudată.

– Dar ne-a scăpat oare ceva? Un tipar? Numere?

– Prea par toate să se lege, spuse încet Petra. Bunăoară, doamna Sharpe să fi ştiut şi de Vermeer, şi de Fort, tu s-o cunoşti pe doamna Sharpe, eu să citesc cartea ei şi să am acel vis exact în momentul cînd tu citeai despre Vermeer, după care să ne facem acele costume... Tu consideri că ideile se suprapun în felul acesta mereu, doar că oamenii nu-şi dau seama?

– Se poate!

După ce ieşiră din bibliotecă, parcurseră o parte din drum în tăcere. Calder scoase din haină două pachetele M&M de arahide în ciocolată şi îi oferi unul Petrei.

– Mulţumesc, răspunse aceasta surprinsă.

– Care sînt preferatele tale? se interesă el.

– Cele albastre.

– Hei, ce-ai zice să spunem că bombonelele albastre M&M înseamnă să păstrezi secretul? Am putea începe o colecţie şi să mîncăm cîte una în momente deosebite ca un semn al hotărîrii noastre de a dezlega acest mister. Să fie un fel de problemă personală a noastră...

Auzindu-se ce spune, Calder se opri.

Petra îl completă repede:

– Ne-ar privi pe noi, pe Charles Fort şi pe Vermeer. Perfect!

Hotărîră să păstreze bombonelele albastre în cutia de mîncare a lui Calder şi s-o ţină la el sub pat. La Petra rămînea caietul cu notiţe. La capătul Harper Avenue se opriră şi mîncară cîte o arahidă M&M, amîndoi căzînd de acord că albastrele aveau un gust neobişnuit şi misterios.

Capitolul 10: ÎN INTERIORUL PUZZLE-ULUI

✖ ✖ ✖ În ziua de miercuri, după prînz, Calder stătea agitat în fața ferestrei de la sufragerie. Trecuseră două zile de la vizita lor la bibliotecă. Fără să știe ce să investigheze, atît Petra, cît și Calder abandonaseră alte cercetări.

Ploua cu găleata. Pe jos, apa curgea în șuvoaie sau se aduna în bălțoace. În timp ce privea absent picăturile de ploaie cum se formează și se grupează din nou, lui Calder îi veni o idee. Desigur! Era următorul pas de făcut! O luă la fugă pe scări la etaj, departe de părinții lui care stăteau de vorbă în bucătărie, și puse mîna pe telefon. De îndată ce Petra răspunse, băiatul turui:

– Auzi, cred că trebuie să sunăm la Galeria Națională și să întrebăm dacă *Femeia cu scrisoarea* este la ei. Știi, să aflăm dacă tabloul este în siguranță, chestii de-astea.

– De ce n-ar fi acolo?

– Păi, vreau doar să mă asigur. Poate că Charles Fort mi-a modelat altfel mintea, dar cu atîtea povești despre teleportare și oameni care dispar din senin... ar trebui să verificăm.

– Vin imediat la tine!

✖ ✖ ✖ Nici Petra şi nici Calder nu mai sunaseră pînă atunci la vreun muzeu. Aruncară cu o monedă de un peny să vadă cine urma să sune şi Petra formă numărul. Ascultă un mesaj de robot cu indicaţii privind orele de vizitare ale muzeului, expoziţii şi turnee şi în final reuşi să discute cu un operator. Petra ţinu receptorul depărtat de ureche ca să audă şi Calder.

– Galeria Naţională de Artă!

Vocea suna blînd, nu părea a unei persoane tinere şi era foarte oficială.

– V-am sunat să ne spuneţi dacă un anume tablou de-al lui Vermeer este expus în momentul de faţă.

– O! Ce tablou v-ar interesa?

Petra se strîmbă la Calder; vocea avusese acum tonul acela pe jumătate vesel, folosit în general de adulţi atunci cînd stau de vorbă cu copiii.

Petra încercă să răspundă pe un ton cît mai sobru posibil:

– *Femeia cu scrisoarea!*

– Staţi să verific în computer. Vă pot spune dacă tabloul este împrumutat.

Petra şi Calder aşteptară în tăcere pînă ce femeia reveni pe fir.

– A, da, tabloul lipseşte acum. Se află în Chicago, unde va avea loc o expoziţie intitulată „Scriitori în artă“ la Muzeul de Artă.

Petra şi Calder făcură ochii mari. Calder înşfăcă receptorul din mîna Petrei, trăgînd-o în acelaşi timp de păr. Se auzi în şoaptă un „Auu!“ ameninţător şi urmă un „Scuze!“ înfundat.

– Poftim? se auzi din nou vocea femeii.

– Ştiţi dacă în clipa de faţă mai este în Chicago?

Calder strîngea atît de tare receptorul, că încheieturile degetelor i se albiseră. Femeia de la celălalt capăt al firului ezită:

– Păi, asta îmi arată computerul. Bănuiesc că da! A plecat din Washington cu cîteva zile în urmă, iar expoziția se deschide săptămîna viitoare.

Simțind că femeia urma să-i întrebe ocupația sau numele lor, Calder îngăimă repede „mulțumesc-la-revedere“ și închise.

– Mama mia, Petra!

Petra dădu din cap.

– Te gîndești la același lucru ca mine?

Fata încuviință din nou din cap.

– Acum am să sun la Muzeul de Artă și, de data asta, Calder Pillay, n-ai să-mi mai smulgi receptorul din mînă și nici părul din cap!

După un lung moment de așteptare și transfer la alte linii, cea de-a doua convorbire telefonică îi informă că o nouă expoziție urma să se deschidă săptămîna viitoare.

– Ei, poate că ne-a trecut prin cap asta doar pentru că tabloul este inclus în expoziția de aici și... abia acum strîngem noi datele...

Vocea Petrei se stinse.

– Da, dar tot mi-e teamă cînd știu că e pe drum, ție nu?

– Tablourile sînt transportate adesea dintr-un loc în altul. Așa avem și noi ocazia să o vedem pe „Femeie“ pe viu.

– E momentul să mîncăm o bomboană albastră.

Se așezară turcește pe podea cu cutia cu *Geograful* între ei, comparînd mărimea bombonelelor de M&M pe care și le aleseseră. Jucară o partidă de Monopoly cu puțină tragere de inimă. Mama lui Calder le aduse fursecuri pe niște șervețele cu imprimeuri cu un desen cu broscuțe verzi pe un fond albastru-închis.

– Hei, mamă, de unde ai şerveţelele astea?

– Nu-mi aduc aminte, dar nu-i aşa că sînt amuzante?

După ce mama ieşi din cameră, Petra şi Calder se uitară unul la altul.

– Poate că ploaia le-a oferit o scuză broscuţelor ca să apară, zîmbi strîmb Calder.

– Da! Apropo de broaşte, mai ai veşti de la New York?

Calder îl sunase pe Tommy cu o seară înainte. Acesta îi spuse că bănuia să existe un motiv pentru care toţi vecinii lui erau aşa de neprietenoşi, ca şi cînd era un secret mare la mijloc pe care el nu-l aflase încă. În mod sigur Frog nu era de găsit, însă nimeni nu voia să-i spună lui Tommy cauza. Recunoscu faţă de Calder că ipoteza răpirii fusese un pic melodramatică, dar faptele erau clare: într-o bună zi Frog dispăruse şi nu mai fusese văzut de atunci, iar lumea nu vorbea nimic despre asta.

– Îmi pare rău că nu pot să-l ajut, îi spuse Calder Petrei. Trebuie să fie cumplit să te gîndeşti că ai putea fi următorul puşti care dispare.

– Poate pentominourile tale ne pot spune ceva, sugeră ea.

Calder le amestecă şi extrase un N. Se încruntă.

– „N“ de la ce? gîndi el cu glas tare. New York? Nu! Galeria Naţională? Las-o baltă, nu-mi stă mintea decît la Vermeer.

– Mda, e greu să te mai gîndeşti la altceva acum.

✖ ✖ ✖ A doua zi după şcoală, Petra adună cu grebla frunzele din curte împreună cu tatăl ei, care în ultima vreme părea pierdut într-o lume a lui. La masă, îngîndurat, nu dădea mai departe platourile cu mîncare, acum cîteva zile uitase să oprească apa la cadă şi rămăsese cu totul descumpănit cînd nu putuse să încalţe o pereche de şosete micuţe, scoase din coş.

De data asta, insistă cu grebla de mai multe ori pe acelaşi petic de peluză, încît pe alocuri iarba se smulse, lăsînd la vedere pămîntul dezgolit.

– Tată?

Petra se oprise din lucru.

– Da?

– Te simţi bine?

Tatăl fetei o privi de parcă ea s-ar fi aflat în spatele unei ferestre închise şi ridică absent o mînă.

– Desigur!

Însă Petra nu-l crezu. Ce se întîmpla cu el? Pleca în continuare la serviciu, dar era mereu distras. Fetiţa îşi dorea din tot sufletul să fi descoperit scrisoarea de la care începuse totul, aceea pentru care părinţii ei se certaseră cu cîteva săptămîni înainte. Poate ar fi putut să-l ajute cumva. Cînd tatăl ei intră în casă, fata îl auzi bolborosind ca pentru sine:

– Un împrumut! E o nebunie!

Petra făcu ochii mari. Împrumut... Primul lucru la care se gîndi fu *Femeia cu scrisoarea.* La ce se referea oare tatăl ei? Era vorba de bani? Sau auzise ea greşit? Poate spusese „de împrumut". Indiferent ce era, suna la fel de rău.

✖ ✖ ✖ În după-amiaza aceea, Calder o ajută pe mama lui să facă două plăcinte de dovleac şi jucă trei jocuri de solitaire pe calculator. Apoi împături împreună cu tatăl lui rufele uscate.

– Calder, am nevoie să-ţi mai dau ceva de lucru. Hai afară!

Tatăl îşi luase deja haina pe el.

Băiatul îl urmă pe aleea din faţa casei, observînd cu interes toate hîrtiile care se adunaseră la rădăcina plantelor uscate din grădina lor. Îşi aminti de scrisoarea despre

crimă şi artă pe care Petra o găsise acolo şi pe care i-o suflase apoi vîntul din mînă.

Tatăl lui scruta din priviri faţada casei.

– E timpul să văruim! Ce zici, păstrăm aceeaşi culoare?

– Da! răspunse Calder. Asta-i culoarea bunicii Ranjana, nu-i aşa? Păcat că n-are cum să ştie că o păstrăm în amintirea ei. De fapt, cum de-i plăcea atît de mult roşul?

Tatăl băiatului începu să rîdă.

– E o poveste lungă. Ceva legat de pictorul Vermeer... ea şi-ar fi dorit ca pictorul să folosească mai mult culoarea asta pentru că îl aprecia foarte tare, iar roşul l-ar fi făcut artistul perfect.

– Ciudat, rosti Calder încet.

Privi în josul străzii şi o zări pe Petra la ea în curte. Fata avea o pălărie roşie pe cap, o pată aprinsă de culoare pe decorul cenuşiu de noiembrie.

Băiatul aproape că-şi dorea uneori să nu fi auzit niciodată de Fort sau de Vermeer. Evenimente care erau pur întîmplătoare păreau dintr-odată să se potrivească, dar nu într-un mod pe care să-l înţeleagă sau să-l poată măcar analiza. Una era să foloseşti o mînă de piese de plastic ca să găseşti soluţia la un puzzle şi cu totul altceva era să te simţi ca şi cum ai fi căzut în interiorul puzzle-ului şi nu mai puteai ieşi.

Capitolul 11: COȘMAR

✖ ✖ ✖ La 7.30, în dimineața zilei de 5 noiembrie, Calder își căuta de zor tenișii, iar Petra se uita pe sub canapeaua din sufragerie după peria ei de păr. Amîndoi intrară în bucătărie în același timp, fiecare la el acasă.

În casa familiei Pillay, părinții lui Calder turnau suc de fructe în pahare, așezau pe masă cutii de cereale și vorbeau între ei. Calder prinse din zbor cuvintele „tragic“ și „șocant“.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

În bucătăria familiei Petrei, mama pregătea sandviciuri cu brînză și vorbea cu tatăl ei. Petra o auzi spunînd:

– Cum s-a putut întîmpla un asemenea lucru? Adică, a cui e vina?

Fata își aruncă ochii pe titlurile ziarului. Pe prima pagină din *Chicago Tribune* scria cu litere uriașe: „A DISPĂRUT UN TABLOU DE VERMEER: PIESA DE O VALOARE INESTIMABILĂ S-A PIERDUT PE RUTA DINTRE WASHINGTON ȘI CHICAGO“. Petra se prăbuși pe un scaun de bucătărie și începu să citească articolul:

O pictură din 1665 a lui Vermeer, intitulată *Femeia cu scrisoarea*, a fost furată în acest weekend, cînd se afla pe

traseu între Galeria Națională din Washington și Muzeul de Artă din Chicago.

Tabloul urma să fie piesa centrală a expoziției ce se deschide săptămîna viitoare la Muzeul de Artă. Potrivit curatorilor de la Galeria Națională, *Femeia cu scrisoarea* este „un exponat absolut neprețuit". Fiind una dintre cele 35 de picturi cunoscute ale artistului olandez Johannes Vermeer, tabloul în cauză este fără îndoială unul dintre cele mai scumpe furturi de artă din secolul XX.

Într-un interviu emoționant dat prin telefon, N.B. Jones, curatorul care s-a ocupat de împrumutul operei de artă declara: „Acesta este coșmarul oricărui muzeu. Vorbim despre o pictură deosebită, fragilă, care trebuie păstrată în anumite condiții atmosferice. Valorează pe puțin cîteva milioane de dolari, dar nu va putea fi niciodată vîndută pe piața neagră. Probabil că jaful a fost opera unui colecționar particular. Este o tragedie de proporții inimaginabile."

Conform surselor de la Muzeul de Artă, se credea că tabloul a ajuns ieri spre seară, însoțit de paznici înarmați. Cînd curatorii și restauratorii de la muzeul din Chicago s-au pregătit încîntați să deschidă coletul, s-a constatat că acesta este gol. De ambalaj era lipit un bilet pe care scria: „Veți ajunge să îmi dați dreptate".

Toți supraveghetorii și paznicii înarmați care au fost în apropierea tabloului din momentul plecării din Washington au fost identificați și sînt reținuți pentru interogatoriu.

Petra simțea că i se tăiase răsuflarea. Trebuia să dea de Calder.

Calder își asculta părinții citind cu glas tare fragmente din același articol.

– Știam eu ce știam, murmură el în barbă.

– Ce-ai spus, Calder? E supărător, nu-i aşa? i se adresă tatăl lui pe deasupra ziarului.

Băiatul fugi repede în hol, dar auzi remarca tatălui în urma lui:

– Probabil are oră de ortografie azi.

Calder coborî scările dintr-o săritură şi alergă spre casa Petrei. Ajunse la intrare exact cînd fetiţa se pregătea să iasă. De îndată ce se priviră faţă în faţă, ambii înţeleseră că vestea se aflase.

Se aşezară pe bordura aleii din faţa casei.

– Ştiam c-o să se întîmple, aşa-i? Am ştiut dinainte!

Calder începu să rupă nervos frunzele căzute.

– Da, doar că nu era *sigur,* am bănuit! vocea Petrei era sugrumată. Şi-apoi, cine ar fi acordat atenţie unor puşti care-şi dau cu părerea pe baza unor coincidenţe?

– Nu mai încape nici o îndoială că e ceva necurat la mijloc şi că sîntem cumva amestecaţi în chestia asta. Abia acum Calder ridică privirea în direcţia Petrei: Altfel, cum de am dat peste atîtea indicii?

Petra era de aceeaşi părere:

– Sună nefiresc, dar cred că doamna lui Vermeer se bazează pe noi – parcă aşteaptă să punem totul cap la cap.

O clipă, tăcură amîndoi. Calder se ridică.

– Aşadar, ce facem acum?

– Ce-ar face Charles Fort. Sîntem cu ochii în patru şi nu ne pierdem cumpătul.

✖ ✖ ✖ În dimineaţa aceea, domnişoara Hussey apăru la şcoală cu un braţ prins într-o bandulieră. Le explică elevilor cum cu o seară înainte se oprise lumina în casă şi ea se accidentase. Ceea ce li se păruse provocator lui Calder şi Petrei cu cîteva zile în urmă se

contura deodată sinistru: tabloul din visul Petrei fusese furat, tatăl fetei se comporta straniu, Calder se temea pentru Tommy, iar domnişoara Hussey se accidentase. Cei doi copii se uitară unul spre altul, trecînd în revistă în gînd toate lucrurile care nu erau în regulă. Cine sau ce avea să urmeze?

Domnişoara Hussey ţinea la subraţ ziarul şi începu ora citind articolul despre tabloul lui Vermeer. Lansă astfel o discuţie despre furtul de opere de artă şi maniera în care uneori hoţii tăiau pînza pentru a scoate pictura din ramă. Domnişoara le povesti despre un jaf din 1990 de la Muzeul Isabella Stewart Gardner din Boston, cînd hoţii s-au deghizat în agenţi de poliţie şi i-au păcălit pe paznicii de noapte să-i lase înăuntru. După care i-au legat, au deconectat alarmele şi au furat cel puţin zece tablouri, printre care un Vermeer şi un Rembrandt. Acestea nu fuseseră găsite încă. Urmară şi alte relatări similare, unele cazuri fiind ingenios gîndite, altele, neglijent planificate.

– Nu putem decît să sperăm că acest hoţ nu este un profesionist, adăugă domnişoara Hussey.

– Adică să facă vreo greşeală? întrebă Calder. Ceva care să-l dea de gol?

– Sau că el sau ea va ceda sub presiunea evenimentelor, spuse profesoara cu o voce obosită. În dimineaţa asta activitatea la oră este la alegere. Nu mă simt prea bine.

Majoritatea elevilor începură să şuşotească veseli sau să citească, uitînd se pare de cazul Vermeer. La tablă stătu ziua întreagă un album deschis cu o copie a *Femeii cu scrisoarea* pe una dintre pagini. Calder se apropie de el şi observă cu surprindere că era cartea pe care o văzuseră pe domnişoara Hussey cumpărînd-o de la Powell acum două

săptămîni. Cuvîntul de pe copertă pe care el crezuse că-l descifrează ca „Niciodată“[1], făcea parte de fapt din cuvîntul Netherland[2]. Titlul întreg era: *Netherlandish Painting,* adică *Pictură neerlandeză.*

Cînd îi spuse Petrei, aceasta tăcu pe moment, apoi şopti încet:

– Încă o coincidenţă! Nu prea mi-a plăcut ce-a zis domnişoara Hussey cu cedatul sub presiune – pînă una-alta, se pare că ea cedează.

– Crezi că ar trebui să-i spunem că şi noi ne-am documentat despre Vermeer? Poate ar mai înveseli-o, sugeră Calder.

Petra se gîndi o clipă.

– Nu cred! Nu ştiu sigur, dar presupun că are nişte probleme şi n-aş vrea să vadă că am observat. Altfel, n-o să putem s-o ajutăm, spuse Petra uitîndu-se la Calder.

– Ai dreptate! Nici ea n-ar vrea să fim în pericol, încheie Calder.

Dintr-odată, îşi aminti piesa de pentomino pe care Denise o azvîrlise cu piciorul sub catedra domnişoarei Hussey. Fusese un P – P de la pericol.

✖ ✖ ✖ În acea zi, în drum spre casă, Calder şi Petra o văzură pe profesoară traversînd Harper Avenue în direcţia anticariatului. Ştiau exact ce aveau de făcut.

Se grăbiră pînă la colţul străzii unde se uitară în ambele direcţii şi, nevăzînd pe nimeni, înţeleseră că domnişoara Hussey intrase.

– Poate reuşim să vedem ceva prin geamul din faţă – de obicei domnul Watch stă cu spatele la intrare, iar

---

[1] *Never,* în engl. (n.tr.)

[2] Din engl., înseamnă „neerlandez“, adică olandez şi flamand. (n.tr.)

domnișoara Hussey ar putea fi chiar în dreptul ușii, spuse Calder.

Petra îl aprobă din cap.

Se furișară pe sub nivelul geamului și se înălțară precauți, destul cît să vadă ceva pe deasupra standurilor din vitrină. Domnișoara Hussey și domnul Watch stăteau aproape unul de altul și păreau prinși într-o discuție foarte aprinsă.

Era frustrant să fie așa de aproape de ei și să nu-i audă ce spun. Mintea lui Calder și cea a Petrei despicau firul în patru, fiecare pe cont propriu. De pildă, Calder se gîndea la tot ce i se păruse straniu la domnul Watch: De ce petrecea atît de mult timp în secțiunea de artă a anticariatului? Mereu aranja cărțile pe rafturile de acolo. Cum de fusese atît de amabil cu doamna Sharpe, conducînd-o pînă la anticariat, înainte ca el să-i livreze cărțile acasă? Și era oare prieten cu domnișoara Hussey?

La rîndul ei, Petra se întreba ce o determinase oare pe domnișoara Hussey să cumpere, cu cîteva săptămîni în urmă, acel album de picturi și dacă aceasta fusese doar o coincidență. Domnișoarei Hussey îi plăcea riscul și aventura. Oare se implicase în ceva care o depășea? Putea fi accidentul ei din seara precedentă doar o întîmplare nefericită sau avea oarecum legătură cu *Femeia cu scrisoarea?*

Se îndreptară spre strada lor și își destăinură unul altuia propriile temeri. Dacă ar fi privit în urma lor, ar fi observat-o pe domnișoara Hussey ieșind din anticariat cu un pachet gros la subraț, însoțită de domnul Watch.

✖ ✖ ✖ În dimineața următoare, rubrica din *Chicago Tribune* prezenta textul acestei scrisori anonime:

Dragi iubitori de artă îngrijoraţi,

Eu sînt răspunzător pentru dispariţia temporară a tabloului Femeia cu scrisoarea. Va rămîne în rama ei şi nu i se vor cauza nici un fel de stricăciuni. O voi înapoia în momentul în care se va corecta minciuna care învăluie opera lui Johannes Vermeer. Am comis o infracţiune, dar în adîncul sufletului ştiu că jaful meu este, de fapt, un cadou. Uneori, trebuie făcute gesturi curajoase pentru a dezvălui adevărul.

Şi tocmai aici este problema: marele artist cunoscut sub numele de Johannes Vermeer a pictat în realitate numai 26 din cele 35 de tablouri care i s-au atribuit. Picturile Vermeer autentice au fost lucrate între anii 1656 şi 1669. Cum de ştiu asta? Convingeţi-vă singuri! Pana artistului este inconfundabilă, iar viziunea şi originalitatea lui, realmente imposibil de reprodus.

Îmi puteţi spune cum de nu avem documente şi cum de nu există nimic scris de acest mare artist despre viaţa şi opera lui? De ce ştim atît de puţine lucruri despre acest om?

Cred că răspunsul este următorul: discipolii lui Vermeer şi probabil chiar şi cîţiva membri ai familiei lui, ucenici şi persoane care l-au admirat nespus, au ajuns în posesia hîrtiilor sale personale şi le-au distrus. După care, un număr de tablouri executate sub îndrumarea lui sau urmînd modelul lui Vermeer au fost vîndute drept lucrări ale artistului, atribuite fie perioadei sale de creaţie de început, fie ultimilor săi ani din viaţă. Au trecut secole de atunci, iar Vermeer a căzut în uitare.

Pe măsură ce operele pictorului au devenit din ce în ce mai valoroase în secolul al XX-lea, pentru cei care deţineau astfel de pînze, „timpurii" sau „tîrzii", nu mai conta dacă posedă o piesă autentică sau nu. În prezent, aceste tablouri se află în număr foarte mare în muzee importante, cum ar fi: Muzeul Luvru din Paris, Rijksmuseum din Amsterdam, Muzeul Metropolitan de Artă din New York şi Galeria Naţională din Londra. Cine se încumetă să corecteze aceste erori? Cine dacă nu publicul larg, care nu are nimic de pierdut?

Ce ar trebui să faceţi? În primul rînd, trebuie pur şi simplu să mergeţi şi să vă uitaţi, dacă nu puteţi ajunge la muzeu, uitaţi-vă la reproducerile din cărţi ale operelor lui Vermeer! Şi, după ce aţi studiat creaţiile de geniu pictate de Vermeer în jurul anului 1660, apreciaţi singuri dacă celelalte lucrări au aceeaşi magie, aceeaşi sclipire luminoasă, aceeaşi forţă misterioasă ca de vis. Ei, chiar au?

Adevărata artă aparţine lumii. Nu vă lăsaţi intimidaţi de specialişti! Aveţi încredere în instinctul dumneavoastră. Nu vă temeţi să criticaţi norma sau ceea ce aţi fost învăţaţi să credeţi şi să vedeţi. Fiecare persoană, fiecare pereche de ochi, are dreptul să afle adevărul. Picturile de care v-am pomenit vă vor vorbi singure, aşa cum au făcut-o şi pentru mine.

În momentul în care le veţi privi aşa cum n-aţi mai făcut-o pînă acum, îmi veţi da dreptate! Şi, ca să îndreptăm adevărul istoric, trebuie să protestaţi! Trebuie să fiţi absolut imposibil de ignorat! Sper că veţi scrie cu sutele oficialilor de la muzee, ziarelor şi autorităţilor. În momentul în care opera care-i aparţine acestui mare artist va fi corect identificată, promit să înapoiez tabloul Femeia cu scrisoarea.

Aştept cu nerăbdare implicarea dumneavoastră. Urmează să lansez un website la care veţi putea trimite mesaje. Eu mă voi ocupa de acest site, iar textele de la voi vor fi afişate permanent ca să le poată citi toată lumea.

În privinţa celor trei persoane c are au primit cîte o scrisoare de la mine în octombrie, vă ştiţi fiecare la cine mă refer, rolul pe care l-aţi jucat pînă acum a fost nepreţuit. Vă felicit pe toţi că aţi ales calea dreptăţii!

Se înţelege ce vîlvă s-a creat instantaneu în oraş.

Capitolul 12: CEAI LA ORA PATRU

✖ ✖ ✖ Scrisoarea anonimă fu republicată şi de alte mari ziare internaţionale. Era o premieră: un cunoscător de artă ajunsese hoţ şi cerea ajutorul opiniei publice!

Începînd de a doua zi, clasa domnişoarei Hussey se transformă într-o combinaţie de muzeu şi laborator. Pereţii fură tapetaţi cu reproduceri ale tablourilor lui Vermeer, iar suprafeţele plane, aglomerate cu vrafuri de cărţi de la bibliotecă. Elevii împrumutară lupe puternice de la laboratorul de ştiinţă, în speranţa că vor sesiza deosebiri între execuţia mîinilor sau a dalelor din pardoseală la tablourile pictate de Vermeer în anii 1660, în comparaţie cu cele făcute după anul 1670. Studiară ridurile feţelor, reflexiile, umbrele, lemnul, sticla şi îmbrăcămintea. În timpul acestui proces, constatară cît de ceţoase deveneau majoritatea reproducerilor la examinarea cu lupa. Domnişoara Hussey părea bucuroasă de agitaţia şi controversele iscate în clasă şi le dădea ocazia tuturor să-şi susţină ideile. Sarcina lui Calder era de a sistematiza într-un tabel imens datele obţinute de clasă, în timp ce Petra nota o parte din verdictele privind veridicitatea sau falsul unora dintre tablouri. Unii puşti se ocupau de sistemul de votare şi contorizau rezultatele, iar alţii scriau scrisorile care urmau să fie trimise prin internet.

Acelaşi gen de dezbatere, care părea exuberantă în clasa domnişoarei Hussey, era iritantă în alte părţi. În spatele uşilor închise, somităţile din muzee sau cei aflaţi în poziţii de autoritate în lumea artei erau antrenaţi în discuţii complicate, uneori furioase. Cu toţii căzură de acord că prima urgenţă era recuperarea în condiţii optime a tabloului *Femeia cu scrisoarea.* Nu se putea îngădui să i se facă pe plac unui terorist erudit care încerca să şantajeze instituţia artei punînd în pericol una dintre cele mai mari comori ale lumii doar pentru a-şi satisface o convingere personală. Cum să asculte muzeele cererile hoţului?

O altă problemă era faptul că scrisoarea stîrnise curiozitatea şi imaginaţia publicului, pe care presa, bineînţeles, le alimentase. Brusc, toată lumea – de la vedete din sport la şoferi de taxi – se credea îndreptăţită să-şi dea cu părerea care din lucrările lui Vermeer sînt „autentice" şi care nu. În fiecare zi apăreau la ştiri interviuri. Se vorbea cu aplomb în restaurante elegante, prin metrou, în cofetării sau lifturi şi se resimţea un val de revoltă generală împotriva specialiştilor din domeniu. La urma urmei, dacă arta nu era destinată omului obişnuit, atunci cui? Şi, după cum argumentase şi hoţul, mai conta a cui era perechea de ochi care examina pictura? Ce legătură aveau educaţia şi o diplomă pompoasă cu privitul? Scrisorile transmise prin internet se adunau cu miile.

Erau mulţi cei care susţineau opiniile hoţului. Unii chiar îl iertaseră pe el sau pe ea de dragul adevărului, fiind de părere că hoţul îşi asumase o misiune importantă care l-ar fi încîntat pe Vermeer însuşi.

În ziua cînd elevii ei votară „paternitatea" fiecăruia dintre cele 35 de tablouri, domnişoara Hussey fu deosebit de tăcută. Majoritatea copiilor din clasa a şasea se

declarară de partea hoţului, conchizînd că, într-adevăr, lucrările timpurii şi tîrzii ale lui Vermeer erau suspecte.

Nerăbdător să afle părerea domnişoarei Hussey, Calder îi puse profesoarei întrebarea pe care în mod obişnuit ea o adresa clasei:

– Ei, sînteţi de acord?

Credea că va fi încîntată.

– Vom vedea, răspunse sec domnişoara Hussey, pe un ton de adult.

Cînd se întoarse cu spatele la el, Calder avu impresia că arăta speriată.

✖ ✖ ✖ Trecuseră cîteva săptămîni bune de cînd doamna Sharpe îi invitase pe Calder şi pe Petra la ceai. Între timp, se anunţase dispariţia tabloului *Femeia cu scrisoarea,* personaj care, deşi absent, era peste tot – era în continuare secretul lui Calder şi al Petrei, dar ajunsese, de asemenea, o figură cunoscută sutelor de oameni din jur.

Doamna Sharpe lăsă un mesaj pentru Calder la Powell, transmiţîndu-i că îi aştepta pe el şi pe „prietena lui" la ceai, în ziua de luni 22 noiembrie.

În timp ce se întorceau încet spre casă, puştii căzură de acord că doamna Sharpe era o persoană nimerită pentru a fi vizitată. Din moment ce îi admira atît pe Fort, cît şi pe Vermeer, era posibil să aibă cîteva idei în legătură cu hoţul.

Calder zări în dreptul unei ferestre creştetul doamnei Sharpe, o semilună de coc ordonat din păr alb. Afară începea să se întunece şi interiorul luminat al casei arăta ca un tablou. Prin ochiurile geamului vechi, copiii distinseră rama *Geografului* chiar deasupra canapelei, un evantai de lumină roz pe tavan, o perdea de dantelă – cînd deodată, drept răspuns parcă la indiscreţia lor, o mînă se întinse şi coborî brusc jaluzelele.

– Calder! Se întîmplă ceva ciudat aici!

– Ce vrei să spui?

Înainte ca Petra să apuce să răspundă, doamna Sharpe deschise uşa.

– Aşadar tu eşti domnişoara care are cartea mea! Haideţi repede înăuntru, că intră aerul rece! Vom lua ceaiul în bucătărie, pentru că nu-mi place să se facă mizerie. Doamna Sharpe ignoră comentariile de-abia şoptite ale Petrei despre cît de frumoasă este casa şi mai adăugă doar: Fiţi atenţi pe unde călcaţi şi nu atingeţi nimic!

Calder îşi spuse că doamna Sharpe era nepoliticoasă, lucru care părea ciudat pentru cineva atît de respectabil. Nici măcar nu-i salutase.

Pereţii bucătăriei erau acoperiţi cu faianţă de Delft, adică alb cu abastru, iar farfuriile din dulapurile de sticlă aveau aceleaşi culori. În mijloc, era o masă mare de lemn, cu suprafaţa tocită de vreme, dar încă de un luciu galben de culoarea untului. Scaunele erau mari şi greoaie, cu capete de leu sculptate pe partea de sus a spătarelor. Pe masă se aflau un ceainic, ceşti pe farfurioare, un platou cu prăjituri de ciocolată şi şervete de masă brodate. În centrul acestora, era o cană de lut cu un buchet de lalele roşii în ea.

– Dar asta-i lumea lui Vermeer! exclamă Petra, trecîndu-şi degetele cu vădită plăcere peste sclipirea de cobalt.

– Luaţi loc amîndoi! N-aţi venit să admiraţi lucrurile! Vocea doamnei Sharpe era rece, la fel ca numele[1]. Probabil, dîndu-şi seama cît de dur sunase, continuă pe un ton ceva mai blînd: Ne-am adunat ca să discutăm despre Charles Fort. Acest tînăr mi-a spus că ai preluat exemplarul meu din *Lo!* de la Powell. Dar, înainte să vorbim, luaţi şi mîncaţi!

---

[1] În engleză, *sharp*, pronunţat la fel ca *Sharpe*, înseamnă „ascuţit, tăios“. (n.tr.)

Calder şi Petra se aşezară la masă şi sorbiră docili ceaiul servit în ceştile de un porţelan atît de fin, încît îţi vedeai umbra degetelui prin pereţii lor. În liniştea care se aşternuse, una din înghiţiturile lui Calder se auzi cu zgomot. Petra dădu să chicotească, dar se înecă imediat cu prăjitura şi, ca să-şi revină, trebui să bea o gură zdravănă din ceaiul fierbinte, marca Earl Grey.

– Aşadar, Charles Fort! Ce idee v-aţi făcut amîndoi despre el?

Petra îşi drese glasul.

– În ciuda a ceea ce spune restul lumii, el crede în aflarea adevărului, iar mie şi lui Calder asta ne place. Adică este un gînditor neînfricat!

– Da...

Doamna Sharpe o privea pe fată cu o intensitate uşor stînjenitoare. Petra se uită înspre Calder, cerîndu-i parcă ajutor:

– Eu şi Calder am fost – cum să vă spun – inspiraţi de viziunea lui. Se pare că în general oamenii nu au destul curaj să pună la îndoială realitatea, aşa cum a făcut-o Fort.

– Aşa este! Ideile lui au însemnat foarte mult pentru mine.

Doamna Sharpe fixă cu o privire rece ceaşca de ceai, ca şi cînd aceasta ar fi vorbit în locul ei. Petra se gîndi că poate bătrîna spusese mai mult decît intenţionase şi căută să găsească o replică potrivită momentului, dar Calder i-o luă înainte:

– Şi atunci de ce aţi renunţat la carte?

De îndată ce puse întrebarea, băiatul înţelese că făcuse o greşeală. Nu era uşor să porţi o discuţie obişnuită cu doamna Sharpe, ci mai degrabă semăna a aţîţa un animal periculos.

– Am terminat cu ea! Din tonul doamnei Sharpe reieşea clar că la fel de bine putea s-o încheie şi cu Calder curînd. Urmă un alt moment de tăcere, după care spuse: În caz că n-aţi observat, are o pată îngrozitoare pe ea. Toate cărţile lui Fort au fost retipărite într-un singur volum şi acum îl am pe acela.

Calder nu mai adăugă nimic.

Petra îşi mai puse zahăr în ceai.

– Sigur vă place Vermeer! Cred că vi s-a părut oribilă vestea furtului, nu-i aşa?

Faţa doamnei Sharpe era ca o mască.

– Charles Fort ar fi fost încîntat.

Petra se arătă şocată:

– De ce?

Calder interveni, crezînd că înţelesese:

– Vreţi să spuneţi încîntat de toate *întrebările* ivite, nu-i aşa?

Doamna Sharpe scoase un sunet ca un fel de mîrîit. Calder, simţind că iar întrecuse măsura, lăsă ochii în jos la masă. Reacţiona prea impulsiv – de ce se grăbea aşa?

Petra încercă să dreagă lucrurile:

– Încîntat de cum sînt puşi oamenii să hotărască de unii singuri?

Calder scoase din buzunar o piesă de pentomino şi începu să o lovească nervos de genunchi. Preţ de un minut care păru foarte lung, nimeni nu scoase vreun cuvînt. Apoi, doamna Sharpe zise:

– Cred că hoţul este foarte inteligent.

Amîndoi copii se uitară la ea. Calder nu putu să se abţină:

– Bineînţeles că este deştept, şi ce-i cu asta? Asta justifică jaful cumva?

Se făcu iarăşi linişte, iar Calder simţea ochii doamnei Sharpe aţintiţi asupra lui, parcă sfredelindu-i creştetul.

– Sînt de aceeaşi părere cu Charles Fort, că oamenii nu sînt destul de atenţi la ce este în jurul lor, spuse doamna Sharpe ridicîndu-se în picioare, semn că vizita lor se încheiase.

Mergînd în tăcere în urma bătrînei spre ieşire, copiii inspectară restul casei, înregistrînd cît mai multe detalii: un vas din cositor... cîteva tapiserii... pocale făcute din sticlă verde cu cerculeţe.

– Trebuie să ne mai vedem cît de curînd. Vă anunţ prin domnul Watch!

Uşa se închise înainte ca Petra şi Calder să-i poată răspunde. Cei doi rămaseră în amurg, uitîndu-se unul la altul. Băiatul avea încă în mînă piesa de pentomino, însă abia acum realiză că era un P.

– Pentru cineva care în mod evident îl admiră pe Vermeer, nu părea prea supărată, spuse Petra.

Calder se încruntă.

– Ştii ce tocmai mi-a transmis piesa mea de pentomino? *Păcăliţi.* Dacă n-ar fi aşa de în vîrstă, nu m-ar mira ca *ea* să fie răspunzătoare de dispariţia tabloului.

– Ce motiv ar avea ea să-l fure? întrebă fata. Şi, în plus, chiar o vezi angajînd o bandă de hoţi să facă treaba murdară? Deşi remarca despre oamenii care nu văd exact ce este în faţa lor aproape că a părut o aluzie.

Următorii paşi îi făcură în linişte. Calder îşi scărpina bărbia cu piesa de pentomino.

– Tu crezi că noi sîntem păcăliţi sau doamna Sharpe?

✖ ✖ ✖ În seara aceea Calder primi o nouă scrisoare de la Tommy. Pe lîngă dispariţia lui Frog, se mai întîmplase ceva neplăcut.

„L:1 F:1 Z:1 N:1 P:1 T:2,
T:1 T:2 P:1 N:1 – L:1 F:1 W:2 U:1 V:1 V:2 –
F:2 P:1 – Z:1 L:2 L:2 Y:1 W:1 I:2 U:1 – T:1 L:2 T:2 –
L:1 Z:1 W:2 P:1 U:2 – L:2 I:2 – T:1 T:2 L:2 U:1. –
U:1 L:2 V:2 – F:2 P:1 F:1 I:2. – V:2 L:2 L:2 Y:1 –
F:2 F:3 – I:1 W:1 Y:1 P:1. – F:2 L:2 F:2 –
F:1 I:2 N:1 – T:1 T:2 P:1 N:1 –
T:1 W:1 U:1 V:1 V:2 W:1 I:2 U:1. –
V:2 L:2 F:2 F:2 F:3.“[1]

Calder se simțea în parte responsabil – a lui fusese ideea ca Tommy s-o facă pe detectivul, iar acum prietenul lui o încurcase.

Dintr-odată, Calder se simți vinovat că el și Petra aveau secrete, în timp ce Tommy era de unul singur. Întotdeauna îi spusese lui Tommy totul și nu însemna că intenționa să-l îndepărteze acum, ci numai că se întîmplaseră multe fără el. Se hotărî să-și sune vechiul prieten. Spre deosebire de scrisori, telefonul nu le asigura aceeași intimitate în comunicare, dar măcar puteau să facă niște glume.

Un mesaj din centrală îi transmise că numărul apelat fusese deconectat și Calder simți fiori pe șira spinării. Sună atunci la Petra și o puse la curent cu noutățile.

– Nu pot să nu mă gîndesc la povestirile lui Fort despre persoane care au dispărut din senin, uneori din aceeași zonă. Nu crezi că ar putea fi vorba de *așa ceva* și aici, nu?

Petra vorbi cu voce scăzută:

---

[1] „CALDER,
FRED – M-A – PRINS – CĂUTÎND – INDICII – DESPRE – FROG. –
S-A – ÎNFURIAT – MI-A – LUAT – BICICLETA. –
MAMA – ȘI – FRED – S-AU – CERTAT. TOMMY.“ (n.tr)

– Nu, dar știi ceva? Tatăl meu abia a plecat într-o călătorie de afaceri și nu i-a spus mamei destinația. Nu era supărat sau mai știu eu ce, dar a zis că nu-i poate spune imediat. Și s-a comportat tare ciudat în ultimul timp. Într-un fel parcă și el a dispărut.

Tăcură amîndoi, după care Calder reluă discuția:

– Ai la îndemînă caietul despre Vermeer?

– Bineînțeles!

– Poți să notezi ceva legat de vizita la doamna Sharpe și, poate, despre scrisoarea lui Tommy, telefonul deconectat și delegația misterioasă a tatălui tău? Știi că uneori scriind anumite lucruri, le vezi mai clar.

– Bună idee! Vii încoace, da?

Înainte să ajungă Calder, Petra reciti ultima însemnare trecută în caiet. „Necunoscută: Oare obiectele și persoanele se repetă pentru că V. a pictat acasă?“ „Apoi își aminti la ce făcea referire. Se întrebaseră la un moment dat dacă femeile care tot apăreau în tablourile lui Vermeer reprezentau familia lui, în mijlocul lucrurilor obișnuite traiului lor zilnic.

Oarecum absentă, Petra sublinie fragmentul „obiectele și persoanele se repetă“. Oamenii se repetă. Cine era femeia din *Femeia cu scrisoarea?* Brusc, totul i se păru trist, nu doar furtul, dar și faptul că femeia din tablou nu avea nume. Era necunoscut, iar ea era singură, în pericol, ascunsă undeva în întuneric. Petra închise ochii. Cînd prima lacrimă i se prelinse pe obraz, și-o imagină deodată în fața ochilor pe femeie privind-o, cu cerceii ei sclipind în lumină. „Nu te îngrijora, păru a spune ea, mi-aduc aminte de tine și sînt chiar aici!“

Petra deschise ochii și se îndreptă în scaun. Își suflă nasul. „Dar unde ești?“ întrebă ea în gînd, emoționată, însă simțindu-se în același timp și ușor caraghioasă. Se

gîndi la un loc sigur unde s-ar putea ascunde un tablou mic şi îi trecură prin minte: sertare, dulapuri de vase, de haine, cămări sau debarale... Nu-i venea în minte decît lemn. Şi în acel moment Petra simţi cu o certitudine inexplicabilă: trebuiau să caute lemn întunecat la culoare! Fără să mai aştepte venirea lui Calder, începu să scrie cu frenezie în caiet.

– Calder, cred că avem un indiciu!

Îi arătă cum, într-un fel, Femeia o ajutase să se gîndească la asta şi ţinea morţiş ca băiatul să înţeleagă cum se întîmplase. Calder ridică din umeri.

– E logic, nu? Lemnul întunecat la culoare te duce cu gîndul la locuri somptuoase. Hoţul este o persoană educată, poate chiar bogat, deci e posibil ca el sau ea să locuiască într-un conac cu şifoniere din lemn vechi sau ceva în genul ăsta. Bine te-ai gîndit!

Petra notase: „De căutat locuri de depozitare din lemn din Chicago". Acestea includeau, desigur, şi reşedinţa doamnei Sharpe, dar nici unul din ei nu-şi amintea să fi văzut în living sau în bucătărie ceva care să se potrivească descrierii.

– Poate reuşim să vedem mai mult din casă într-o nouă vizită. O să inventez o scuză să mă duc la baie şi o să mă duc la etaj, sugeră Calder. Sau poate pînă atunci mai face o comandă de la Powell.

Chicotiră gîndindu-se cît de furioasă ar fi doamna Sharpe dacă i-ar prinde spionînd-o.

– Te asigur că noi am fi următorii, adăugă Calder.

Amîndoi se simţiră mai bine după ce mîncară cîte o bombonică albastră şi închiseră caietul. Era plăcut să faci planuri!

Capitolul 13: SFIDAȚI SPECIALIȘTII!

✖ ✖ ✖ A doua zi dimineață avură o altă surpriză, de astă dată din partea domnișoarei Hussey.

Aceasta își întrebă elevii ce ar fi făcut dacă, înainte ca jaful să aibă loc, ar fi primit din partea hoțului o scrisoare personalizată, livrată direct la domiciliu.

– Vreți să spuneți una dintre cele trei scrisori despre care a pomenit hoțul? întrebă Calder.

– Nu neapărat! Acum inventăm o situație, răspunse confidențial domnișoara Hussey pe tonul ei de „sîntem-împreună-în-chestia-asta-și-ar-putea-fi-periculos".

Simțind aventura ipotezei care li se propunea, elevii o ascultară atenți. Profesoara continuă explicîndu-le că acea scrisoare anonimă le-ar cere ajutorul.

Să zicem că hoțul ar oferi o grămadă de bani, ar promite că sînt pentru o cauză onorabilă și – nu în cele din urmă – că le-ar amenința viața dacă arată scrisoarea altcuiva.

Petra încropi rapid un bilet pentru Calder:

„Scrisoarea care mi-a zburat din mînă pe Harper Avenue – suna exact așa! Numai că n-am apucat să citesc sfîrșitul și nu reținamenințarea".

În timp ce Calder îl citea, profesoara spunea următoarele:

– Trebuie să se ia o hotărîre. Din scrisoare nu reiese dacă hoţul este rău sau bun. Mă interesează ce aţi face voi în acest caz. Calder, poţi să-mi dai, te rog, biletul acela? Ştii doar că nu permit acest gen de comunicare în ora mea.

Calder aruncă o privire disperată spre Petra care se făcuse mică în scaunul ei. Băiatul păşi cu grijă peste piciorul întins de Denise în calea lui şi îi înmînă biletul domnişoarei Hussey, care îl vîrî în buzunar.

Deşi ştia că profesoara nu se va supăra, Petra avea un sentiment de disconfort. Cum se poate ca scrisoarea prezentată de domnişoara Hussey drept ipotetică să fie atît de asemănătoare cu aceea care pomenea despre artă şi infracţiune? Poate şi aceasta era, pur şi simplu, tot o simplă coincidenţă – fuseseră atîtea în ultima vreme! – sau poate şi domnişoara Hussey descoperise scrisoarea pe stradă, purtată de vînt! Desigur! Gîndul acesta o linişti. Petra îşi reluă poziţia obişnuită pe scaun.

Domnişoara Hussey notă pe tablă cîteva din răspunsurile lor:

– Mergeţi direct la poliţie şi cereţi protecţie.
– Ascundeţi scrisoarea şi încercaţi să identificaţi autorul.
– Schimbaţi iala de la intrare.
– Faceţi ce vi s-a cerut şi riscaţi, în speranţa că nu aţi încălcat legea.
– Vorbiţi cu un prieten, rugaţi-l să păstreze secretul şi cereţi-i sfatul.

Ca de obicei, domnişoara Hussey ascultă atentă tot ce aveau copiii de spus. La ultima sugestie formulată, dintr-odată ochii profesoarei se umplură de lacrimi. După

care, la fel de brusc, se limpeziră, iar ea pretextă că i-a intrat praf în ochi.

Pe coridor, Calder se arătă supărat. Îi spuse Petrei:

– Crezi că domnişoara Hussey a primit una dintre cele trei scrisori, a pierdut-o cumva, iar tu ai găsit-o pe stradă? Dar dacă într-un fel are nevoie de ajutor şi ne-a cerut părerea?

– De ce i-ar cere *ei* hoţul să-l ajute? Adică, este doar o profesoară de gimnaziu, sună nesigură vocea Petrei.

– Oamenii buni ajung uneori implicaţi în lucruri urîte.

Calder se gîndea acum la Tommy, la Frog, la tatăl Petrei şi chiar la Vermeer însuşi.

Oare şi domnişoara Hussey trebuia adăugată pe această listă?

✖ ✖ ✖ A doua zi dimineaţă, hoţul îşi făcu din nou simţită prezenţa în ziare, ca şi cînd el sau ea răspundea temerilor înregistrate de Calder şi Petra. Presa din toată lumea publică un anunţ pe o pagină întreagă.

După publicarea primei scrisori a hoţului, scandalul stîrnit în jurul tabloului *Femeia cu scrisoarea* fusese de amploare. Fraza mobilizantă „Îmi veţi da dreptate", mesajul descoperit în ambalajul coletului în care ar fi trebuit să se afle pictura apărea acum peste tot. Era scrisă cu spray de graffiti pe vagoanele metroului, pe pereţi şi pe zidurile clădirilor din New York, Chicago, Tokio sau Amsterdam. Se iviseră tricouri ieftine inscripţionate cu acest mesaj în engleză, germană, franceză, spaniolă şi chiar în japoneză. Se organizară mitinguri în faţa cîtorva muzee, iar demonstranţii fură fotografiaţi mărşăluind şi scandînd proteste. La jurnalele de seară materialul filmat prezenta o parte din pancartele demonstranţilor: „SPUNEŢI ADEVĂRUL! RECUPERAŢI-O!" sau „SFIDAŢI-I PE

X
RECUPERAÇÃO
RECUPERA

SPECIALIŞTI!", ori „¡VIVA VERMEER! ¡SOLAMENTE LA VERDAD!"[1] Oficialităţile muzeelor aveau zile cînd, ca să meargă la serviciu, trebuiau să se strecoare în fugă sub protecţia poliţiei printre mulţimile zgomotoase de militanţi. Abia după ce acest val de revoltă începu să-şi mai piardă din intensitate, veni momentul celui de-al doilea anunţ din ziar, care spunea simplu: „Faceţi ceea ce trebuie". Bineînţeles că răspunsul publicului a fost prompt. Se strînse mai multă corespondenţă, se făcu şi mai multă publicitate.

Următoarea dată cînd cititorii dădură semne că începeau să-şi piardă din interes, se publică un alt mesaj, care transmitea: „Aveţi răbdare! Nu renunţaţi!" şi care provocă un nou potop de scrisori.

Mesajul pe care Calder şi Petra îl citiră în faţa clasei în dimineaţa aceea era cel din *Chicago Tribune*: „Aţi ajuns să-mi daţi dreptate! Şi ei vă vor da dreptate!"

În josul scrisorii, tipărit cu litere mici, era un text din partea editorilor ziarului care anunţa că, la insistenţa şi presiunile FBI-ului, ale poliţiei şi ale unei comisii de directori, ziarul nu va mai publica alte mesaje misterioase. Acesta era ultimul. Primul anunţ fusese expediat din New York la o săptămînă după jaf, al doilea, din Florenţa o săptămînă mai tîrziu, iar al treilea, din Amsterdam. Hoţul o făcea parcă special pe grozavul, chiar sub nasul autorităţilor.

În dimineaţa aceea domnişoara Hussey nu-i pomeni nimic Petrei despre biletul confiscat de la Calder, pe care îl băgase în buzunar. „Poate că nici nu-l citise", se gîndi Petra uşurată. Ora începu cu o discuţie despre cel mai recent mesaj trimis de hoţ.

Domnişoara Hussey întrebă:

---

[1] Din spaniolă: „Trăiască Vermeer!"; „Numai adevărul!" (n.tr.)

– De ce a presupus lumea că hoţul este o singură persoană? N-ar putea fi cumva un grup?

Vorbea absentă, răsucindu-şi pe degetul arătător părul prins în coadă.

Calder ridică mîna.

– N-au declarat cei de la poliţie că se suspectează alte trei persoane l-ar fi ajutat?

– Nu ştiu! răspunse domnişoara Hussey. Aşa este? Presupun că depinde ce înţeleg ei prin ajutor în acest caz şi dacă cele trei scrisori chiar există.

Arăta de-a dreptul îngrijorată, iar Calder şi Petra începură să se întrebe dacă nu se grăbiseră să tragă nişte concluzii greşite în ziua precedentă.

Un lucru era clar pentru elevii clasei a şasea: în ciuda discuţiilor provocate de profesoară la începutul anului, scrisul şi scrisoarea ca formă de comunicare erau cît se poate de vii.

Capitolul 14: GIROFARURILE

✖ ✖ ✖ În după-amiaza aceea, Calder ajunse la Powell exact cînd domnul Watch termina de făcut un pachet şi răsucea capătul unei pungi mari de hîrtie. Îl salută din cap pe Calder şi începu să scrie pe pungă cu un marker permanent literele **S-H-A-R**. Pînă să spună băiatul ceva, domnul Watch îi arătă cu degetul un morman uriaş de cărţi cu poze pentru copii şi spuse:

– Trebuie duse la raft, apoi se întoarse la colet şi completă **P-E**.

– Dar aş vrea să livrez pachetul, se oferi Calder, după care se auzi minţind, vrînd să pară convingător: Femeia este aşa de amabilă! „Amabilă? Nici pomeneală?“

Domnul Watch se ridică în picioare şi îşi aranjă bretelele.

– Pot să-l duc eu după program.

Calder se uită trist spre cărţile cu poze care îl aşteptau. Într-un moment cînd domnul Watch merse la baie, se grăbi să vadă ce este în pachet. Descoperi cîteva cărţi pe care nu mulţi le-ar fi cumpărat: una despre istoria matematicii, alta intitulată *Despre pluralitatea lumilor,* o alta *Rădăcinile coincidenţei.* Băiatul auzi apa trasă la toaletă şi

împachetă la loc punga. I se părea curios că şi doamna Sharpe era interesată de coincidenţe.

Aranjă rapid cărţile pe raft şi reveni aproape imediat la biroul din faţă. Domnul Watch se arătă surprins şi îl felicită cu un zîmbet care îi dezgoli dinţii mici şi ascuţiţi. Nu-i de mirare că de obicei stătea cu gura închisă.

– Vreţi să fac livrarea acum? întrebă Calder.

Domnul Watch ridică din umeri.

– De acord, spuse acesta şi dădu să scoată ceva din buzunar: Stai – nu, nu-i nimic! Poţi să te duci!

Calder porni în josul Harper Avenue. Oare să treacă pe la Petra s-o anunţe unde se duce în caz că i se întîmpla ceva? Nu, era ridicol!

Spre surprinderea lui, cînd uşa se deschise, doamna Sharpe păru prietenoasă, ridurile de pe faţa ei încercînd să schiţeze un zîmbet.

– Intră, băiete, pînă aduc eu un cec!

Calder profită de situaţie şi se uită în jur. Fără îndoială, femeia aceasta avea bani, dar ce făcea oare toată ziua? Observă un teanc gros de pagini lîngă computer. Nu mai încăpuseră pe birou şi erau aranjate pe o măsuţă pliantă. Poate că era scriitoare. Scriitoare şi hoaţă?

Doamna Sharpe reveni şi Calder începu să se fîţîie de pe un picior pe altul ca să-i dea de înţeles ceva. Bătrîna se uită la picioarele lui nedumerită, neştiind ce se întîmplă. Calder îndrăzni:

– Doamnă Sharpe, îmi permiteţi să folosesc toaleta? Nu mă simt bine.

Bătrîna flutură o mînă osoasă în spatele ei şi zise:

– Sus pe scări şi la stînga, după care îi aruncă o privire ageră ce voia să spună: „Sînt eu bătrînă, dar nici chiar aşa".

Deja transpirat de emoţie, Calder sări pe treptele care scîrţîiau îngrozitor sub ghetele lui. Ajuns la etaj se opri şi

inspectă împrejurimile. În dreapta văzu un şifonier imens care îl duse pe dată cu gîndul la cel aproape identic din tabloul lui Vermeer din spatele *Geografului* şi care putea fi o ascunzătoare perfectă. Auzi vocea doamnei Sharpe de la parter:

– Întrerupătorul este în interior, sus pe perete.

– L-am găsit! anunţă Calder, bîjbîind peretele primei camere pe care o deschise. Lumina aprinsă dezvălui dormitorul unde băiatul zări un alt şifonier mare, cu uşi ornate, ce acoperea aproape tot peretele din faţă. Ah! exclamă el, încercînd să pară că s-a rătăcit. Stinse lumina şi se întoarse în hol. Aha, baia!

Calder închise uşa, trase repede apa şi inspiră de cîteva ori ca să se calmeze.

Cînd coborî înapoi, observă la baza scărilor, în spatele unei băncuţe de modă veche, un dulap cu uşi masive în perete. Toată casa era plină de locuri de depozitare din lemn.

– Mulţumesc, doamnă Sharpe! spuse Calder, dîndu-şi seama că nici nu trebuia să exagereze prea mult că-i este rău. Vîrî cecul în buzunar şi zise: Pe curînd!

Ca de obicei, uşa se închise în urma lui, de îndată ce trecu pragul. Era clar că bătrîna doamnă nu se dădea în vînt să facă schimb de amabilităţi la despărţire.

Calder se duse direct la Petra şi o invită la el, pentru că era mai linişte şi puteau nota informaţiile lui noi. Fetiţa îşi luă caietul despre Vermeer. Pe drum, îi spuse la un moment dat veselă:

– Tata tocmai a ajuns acasă. A făcut un fel de deplasare de cercetare pentru departamentul lui. Ciudat că a trebuit să fie aşa de secretos, nu?

– Nu-i chiar aşa ciudat, mormăi Calder. Secretele au devenit ceva normal în zilele noastre.

Se aşezară pe jos în camera băiatului. Mai întîi Petra notă titlurile cărţilor cumpărate de doamna Sharpe, pe urmă Calder desenă şifonierele. Apucară să mănînce fiecare cîteva bombonele albastre cînd bătu cineva la uşă.

– Calder, ai primit o scrisoare! zîmbi scurt tatăl lui. Pare a fi de la Tommy.

Calder rupse plicul şi începu s-o decodifice, în timp ce Petra îl urmărea fascinată.

– De unde ai învăţat codul ăsta? întrebă ea.

– L-am inventat! răspunse el, mîndru că se întîmplase ca ea să-l vadă. După ce îl descifră, citi mesajul care arăta în felul următor:

„L:1 F:1 Z:1 N:1 P:1 T:2, –
T:1 T:2 P:1 N:1 – F:2 L:2 X:2 P:1 N:1 –
L:2 W:2 V:2. – Y:2 P:1 – Y:2 F:1 I:2 V:2 – V:2 L:2 –
L:1 L:2 F:2 P:1 – V:1 L:2 F:2 P:1. – I:1 W:2 V:2 –
I:2 L:2 – F:2 L:2 I:2 P:1 F:3. –
V:2 L:2 F:2 F:2 F:3“ [1]

– Vai, Petra! Mai avem ceva de făcut – trebuie să-l salvăm pe Tommy!

✖ ✖ ✖ Mare parte din weekend, Calder şi Petra şi-l petrecură făcînd prăjituri, pe care le vîndură vecinilor de pe Harper Avenue. Explicaţia dată acestora era că strîngeau bani pentru a-l ajuta pe prietenul lor, Tommy Segovia, şi pe mama lui, Zelda, să se întoarcă din New York, după ce tatăl vitreg al acestuia îi abandonase acolo.

---

[1] Din engleză: „CALDER, –
FRED – S-A – MUTAT–
VREM – SĂ – VENIM – ACASĂ –
DAR – N-AVEM – BANI. – TOMMY“. (n.tr.)

– Azi cu ei, mîine plecat! argumentase Calder.

Cu toţii se arătară înduioşaţi de situaţie şi acceptară să cumpere prăjiturile. Duminică după-amiaza tîrziu, după ce adunaseră o sumă totală de 129 de dolari, pe care îi ascunseseră în cîteva cutii de metal din bucătărie pentru a-i duce apoi la bancă, se anunţară noutăţi despre furt la ştirile locale.

Potrivit jurnalului de seară, o doamnă în etate din Chicago anunţase autorităţile despre o livrare ciudată pe care o primise prin luna octombrie, şi anume o scrisoare, persoana în cauză fiind doamna Sharpe. Aceasta solicita protecţia poliţiei.

– POFTIM? strigară în acelaşi timp Petra şi Calder.

Scăpară din mînă cutia cu mărunţişul pe care îl numărau în acel moment şi alergară după colţ spre camera vecină, unde părinţii lui Calder se uitau la televizor.

Crainica citi scrisoarea, iar cei doi copii se priviră în ochi uluiţi. Era acelaşi text ca acela descris de domnişoara Hussey la oră. Prezentatoarea comentă astfel faptul că doamna Sharpe a dus într-un tîrziu scrisoarea la poliţie: „Pentru o femeie în vîrstă care locuieşte de una singură, reprezintă un act de mare curaj". Cu siguranţă, tipa de la televizor n-o cunoscuse pe doamna Sharpe.

– O, Dumnezeule! Scrisoarea a fost livrată la cîteva case de aici, exclamă mama lui Calder, ducîndu-şi o mînă la frunte. Iar tu, Calder, ai fost chiar pe acolo!

– Doamna Sharpe este implicată, îi şopti el Petrei. Crezi că a aşteptat atît ca să ia din nou hoţul legătura cu ea?

– N-am cum să ştiu, dar gîndeşte-te la scrisoarea domnişoarei Hussey – asta nu poate fi o simplă coincidenţă! spuse Petra. E prea asemănătoare!

– Ţi-aduci aminte că soţul doamnei Sharpe a fost specialist în opera lui Vermeer? îi zise tatăl lui Calder mamei.

– *Cum?* întrebară în cor cei doi copii.

Tatăl lui Calder le povesti că în urmă cu cîteva zeci de ani soţul doamnei Sharpe fusese omorît în Europa şi că la vremea respectivă făcea un studiu despre Vermeer.

Calder şi Petra se uitară unul la altul.

– Cum a fost omorît, tată? întrebă Calder.

– N-am reţinut, dar presupun că a fost considerată o crimă întîmplătoare, pe stradă, un caz oribil cînd te afli la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Nu a fost nimeni arestat.

– Săraca doamnă Sharpe! aprecie Petra. Ei, asta explică în parte comportamentul ei ciudat.

– Poate chiar mai mult! adăugă Calder.

✖ ✖ ✖ În noaptea aceea telefoanele sunară non-stop în Hyde Park. După plecarea Petrei, Calder zări de la fereastra din sufragerie girofarurile albastre ale maşinilor de poliţie şi deduse că staţionau în faţa casei doamnei Sharpe. Era evident că avea să fie în siguranţă. O îndoială supărătoare se strecură atunci în mintea lui Calder: Exista oare posibilitatea ca doamna Sharpe să-şi fi regizat inteligent această nevoie de protecţie? O credea în stare. Chiar dacă soţul ei fusese omorît, era greu să şi-o închipuie înfricoşată după atîţia ani. Cît despre domnişoara Hussey... Cu ea ce se mai întîmpla? Bucăţile pur şi simplu nu se potriveau.

La trei case distanţă, Petra fixa cu privirea dîrele luminoase ale girofarului pe tavanul camerei, gîndurile ei preluînd ritmul pulsului albastru.

Ce-o fi fost cu scrisoarea pe care o găsise ea la un moment dat pe Harper Avenue – oare fusese una dintre cele trei originale? Era în momentul de faţă doamna Sharpe o victimă reală? Sau domnişoara Hussey?

Gîndurile Petrei se învîrteau în cercuri, refuzînd să se limpezească.

Capitolul 15: CRIMĂ ȘI CIOCOLATĂ CALDĂ

✖ ✖ ✖ A doua zi University School zumzăia. Domnișoara Hussey nu era în școală și se scursese o informație spre ziariști că în noaptea precedentă fusese arestată ca suspectă în jaf. Elevii ei erau de nestăpînit – profesorului care o înlocuia i-au trebuit două ore să oprească valul de strigăte și acuzații.

– *Suspectă!* Domnișoara n-ar ajuta niciodată un infractor!

– De unde știi? Poate ca a fost forțată să facă asta. Mai ții minte cînd avea brațul bandajat?

– Ar fi sunat imediat la poliție. O cunosc eu!

– Fraiere, toți o cunoaștem. Ce nu știm însă este ce se întîmplă.

– Sigur cineva din încăperea asta a anunțat poliția azi-noapte!

– Nici vorbă!

– Șobolanul care a făcut-o e mort!

– Da – o amintire!

Chiar și după ce în sfîrșit se liniștiră, elevii din clasa a șasea încă se mai priveau suspicioși. Era clar că aveau un trădător printre ei. Profesorul suplinitor le înmînă tuturor foi cu exerciții ortografice ca să-i țină ocupați.

În pauza de prînz, Petra şi Calder se aşezară ca de obicei unul lîngă celălalt.

– Mă tem că scrisoarea pe care am cules-o din grădina ta era primită de domnişoara Hussey de la hoţ. Dacă e aşa, înseamnă că nu are nici o dovadă că ea este una dintre cele trei persoane şi cine m-ar crede dacă aş spune că am găsit-o şi apoi am pierdut-o? zise Petra împingînd înainte şi înapoi cu furculiţa în farfurie caşcavalul pane.

Pînă să-i răspundă Calder, Denise se aplecă peste masa lor.

– Iarăşi ceva despre care restul lumii nu ştie, Petra? Ceva de spus poliţiei? Gata cu secretele de-acuma şi cu statul prin grădina lui Calder, *zău!*

Petra se sculă furioasă de la masă şi, din greşeală, îi dădu cu tava peste cot Denisei, răsturnîndu-i din farfurie porţia de şarlotă, care i se scurse pe picior. Cînd se ridică, fata alunecă şi, dezechilibrîndu-se, căzu peste suplinitor, care se afla în apropiere. Petra zîmbi, copiii de la alte mese începură să chicotească, iar Denise se scuză faţă de profesor spunînd că Petra o împinsese. Calder şi alţi puşti dădeau însă vina pe Denise şi se iscă o ceartă generală. Denise se făcu stacojie la faţă şi urlă:

– Vă urăsc pe toţi!

În pauza următoare, drept pedeapsă, elevii rămaseră în clasă.

Fusese o zi groaznică.

✖ ✖ ✖ Hyde Park era în continuare punctul de atracţie al ziarelor. A doua zi, *Chicago Tribune* prezentă pe prima pagină fotografii ale doamnei Sharpe şi domnişoarei Hussey, precum şi vestea îmbucurătoare că domnişoara Hussey primise o scrisoare la fel ca doamna Sharpe. Domnişoara Hussey fu eliberată şi declară că, asemenea

doamnei Sharpe, fusese îngrozită să întreprindă ceva în privința scrisorii. Poliția le oferi ambelor femei protecție permanentă.

Se năşteau multe întrebări. De ce ar cere un hoţ profesionist ajutorul unei bătrîne şi unei tinere profesoare? De ce oare prima scrisoare nu fusese urmată de o alta? Şi cine o primise pe a treia?

La ceea ce ştiau deja Petra şi Calder, se mai adăugă informaţia unui reporter: Louise Sharpe era văduva lui Leland Sharpe, un expert în Vermeer care murise în Amsterdam în urmă cu treizeci şi unu de ani. Îi scrisese soţiei sale că făcuse o descoperire importantă despre opera lui Vermeer, dar fusese ucis înainte să apuce să o dezvăluie.

Ipoteza că moartea acestuia avea legătură cu descoperirea privitoare la Vermeer schimba totul. Doamnei Sharpe *avea* într-adevăr de ce să-i fie frică. Petra şi Calder conveniră că aceasta putea fi nevinovată sau cel puţin în parte nevinovată. Cu doamna Sharpe lucrurile nu erau niciodată simple.

✖ ✖ ✖ – Domnişoară Hussey!

Cînd reveni a doua zi la şcoală, elevii ei dintr-a şasea o înconjurară, îmbrăţişînd-o şi călcînd-o pe picioare.

– Cum a fost în arest?

– V-a fost foarte teamă?

– Cum de nu ne-aţi spus că aceea era scrisoarea dumneavoastră?

– Am fost aşa de îngrijoraţi pentru dumneavoastră!

Întrebările curgeau una după alta, dar profesoara nu voia să vorbească nici despre arest, nici despre scrisoare. Părea bucuroasă că revenise printre ei, dar era speriată. De cîte ori scăpa cineva o carte sau lovea în bancă, tresărea şi

în nenumărate rînduri scosese capul pe uşă, verificînd dacă poliţistul mai era la datorie.

Domnişoara Hussey strînse de pe pereţi toate posterele şi tăieturile din ziare despre Vermeer. Sala de clasă arăta goală şi tristă. Îşi întrebă elevii despre ce voiau să studieze, dar, cînd se exprimară nişte sugestii, parcă nici nu le auzi. Petra se gîndi să pomenească despre cercetările lui Charles Fort, dar simţea că nu este momentul cel mai nimerit.

La o zi după ce domnişoara Hussey se întorsese la şcoală, Petra plecă în timpul orei de biologie pentru a aduce de-acasă o carte pe care o uitase la ea în cameră. La întoarcere, o găsi pe profesoară stînd cu spatele la uşă, singură în sală şi vorbind la telefonul mobil.

Petra făcu doi paşi în clasă, după care îngheţă pe loc. Prinse din convorbire cuvintele: „greşeală... dar de ce... este aici... dar nu pot face asta!“ Apoi o văzu pe profesoară că începe să plîngă. Nevrînd ca aceasta să ştie că a auzit-o, fetiţa se furişă afară.

Dintr-odată se simţi înfuriată de situaţia domnişoarei Hussey, care era o persoană minunată. Ce sau cine o necăjea aşa? Chiar erau în momentul de faţă doamna Sharpe şi domnişoara Hussey bine protejate?

Petra nu prea avea impresia asta. Ceva nu era în ordine cu profesoara lor.

✖ ✖ ✖ – Hai, Calder! spuse Petra la sfîrşitul orelor. Hai să mergem într-un loc din campus unde nu ne ducem de obicei! Ce zici de Fargo Hall? Am bani să bem ciocolată caldă.

Petra îşi înfundă pălăria pe cap pînă deasupra sprîncenelor, strîngînd evantaiul pletelor ca un halou

negru în jurul borurilor, şi o luă înaintea lui Calder cu cîţiva paşi.

– Ţii minte ce ne-a spus doamna Sharpe, că oamenii nu privesc atent lucrurile din jurul lor?

– Da! răspunse Calder.

– Cred că ar trebui să avem grijă.

– Ce-i cu tine? S-a întîmplat ceva? o privi Calder mirat.

– Îţi povestesc cînd ajungem acolo.

Înaintară greoi şi în tăcere în lumina slabă a după-amiezii tîrzii, spre al doilea corp de clădire situat în nordul University Avenue. Fargo Hall era o construcţie veche de aproape un secol şi avea garguie de piatră şi cranii umane sculptate la fiecare boltă sau streaşină. Pe zidurile date cu piatră de var crescuse o iederă încurcată, acum golaşă.

În momentul cînd copiii deschiseră uşile masive de pe Fifty-seventh Street, înăuntru îi întîmpină un val plăcut de căldură şi forfotă de elevi. Petra cumpără două ciocolate calde cu frişcă şi cei doi trecură prin uşile înalte de sticlă într-o sală care arăta ca o sufragerie uriaşă. În şemineu era aprins focul, iar în jur erau elevi şi studenţi împrăştiaţi în fotolii, citind sau vorbind în şoaptă.

Copiii se aşezară într-un colţ pe nişte scaune uriaşe din piele.

– Uite la ce m-am gîndit! începu Petra. Noi doi ştim nişte lucruri pe care alţii nu le ştiu. Mă refer la toate coincidenţele care ne-au condus pînă aici, la posibilele locuri de depozitare din casa doamnei Sharpe şi la presimţirea mea că tabloul ar putea fi ascuns la adăpostul a ceva din lemn închis la culoare.

– Ai dreptate! spuse Calder, înclinînd din cap spre pereţii camerei în care se aflau. Acesta se găseşte peste tot.

– Cred că trebuie să punem osul la treabă şi să începem să căutăm, încheie Petra povestirea despre conversaţia

telefonică a domnişoarei Hussey. Am sentimentul că o paşte un mare pericol! S-ar putea să n-avem prea mult timp la dispoziţie.

Calder îşi lăsă cana pe masă şi începu să răsfire agitat piesele de pentomino.

– Şşş! îl avertiză Petra, observînd că îi urmăreşte cineva dintr-un fotoliu întunecat din colţul opus al camerei.

Calder alese una dintre piese.

– Este U! „U" de la unde... nu, nu-i bine! „U" de la umbrelă. Umbrelă – poate că tabloul este ascuns sub ceva.

– La ce am putea să ne mai gîndim? întrebă Petra.

– Păi, la ce ai auzit astăzi.

– „... Este aici..." repetă Petra vorbele domnişoarei Hussey.

– Aici! exclamă Calder. Închipuie-ţi că domnişoara Hussey, aventuroasă cum o ştim şi, vrînd să facă un bine artei, l-a ajutat într-adevăr pe hoţ! Sau altă variantă: gîndeşte-te că ea şi doamna Sharpe au colaborat. Chiar se cunosc şi se poate ca profa să fi ascuns tabloul, iar doamna Sharpe să ştie unde e. Imaginează-ţi că au ales o ascunzătoare pe care o ştiu amîndouă! Care ţi se pare locul cel mai logic? Şi ce indiciu ne-a dat doamna Sharpe?

– Poate fi şi „U" de la University School. Ce loc excepţional ca să ascunzi ceva – în mijlocul a sute de elevi!

De entuziasm, Calder începu să bată cu piesa de pentomino în braţul scaunului.

– Grozav! Ia închipuie-ţi că noi *găsim* pictura şi nu mai trebuie să afle nimeni că domnişoara Hussey a fost implicată! Vom şti numai noi şi nu mai spunem la nimeni. În felul ăsta le salvăm pe toate trei: pe Femeie, pe domnişoara Hussey şi pe doamna Sharpe.

– Cum rămîne cu cealaltă persoană, aceea care a primit scrisoarea a treia?

Petra aruncă o privire spre fotoliul din colț care acum era gol.

– Este singurul din umbră – piesa dificilă din fiecare puzzle pe care nu știi unde s-o pui pînă cînd nu ai nevoie de ea.

Calder vîrî U-ul la loc în buzunar.

Amîndoi încercau să nu se entuziasmeze prea mult. În drum spre casă, Calder îi reaminti Petrei de Charles Fort, care ajunsese să strîngă „relatările a 294 de ploi cu ființe vii“ fără să știe de ce.

Capitolul 16: O DIMINEAȚĂ „ÎN BEZNĂ“

✖ ✖ ✖ University School era construită în jurul unei curți interioare. Gracie Hall, care era acum denumită Lower School, fusese construită în 1903 ca sediu pentru noua școală radicală a lui John Dewey. În partea de vest a dreptunghiului de clădiri din campus, se afla King Hall, care fusese construită aproximativ treizeci de ani mai tîrziu, ca sediu al Catedrei de educație a aceleiași University School. De fapt, se dorea ca de aici să se poată observa ce se întîmplă în de-acum faimoasele laboratoare ale lui Dewey. Un corp nou pentru școala gimnazială, construit în 1990, se află pe latura de est, iar la nord, liceul, construit în 1960. Poppyfield Hall, înghesuită în spatele liceului, data din 1904 și era sediul claselor de muzică și artă.

A doua zi dimineață, Calder și Petra se așezară pe o bancă în holul de la intrare în Gracie Hall. În fața lor se găsea un șemineu de piatră care avea pe etajeră un bust al lui Francis Parker. Parker, coleg de-al lui John Dewey, era

---

[1] „Școala de Jos“ (n.red.)

înfăţişat cu o eşarfă roşie la gît şi pe cap cu şapca de baseball cu emblema liceului.

– Tabloul este mic, de acord? Pînza nu are mai mult de 31 de centimetri pe 45[1], vorbi Calder, amestecînd în buzunar pentominourile.

– Gîndeşte-te! Sute de copii şi adulţi trec zilnic prin clădire – intră şi ies cît e ziua de lungă, iar noaptea este personalul de serviciu care face curat. Care ar fi locul pe care nu-l „deranjează“ nimeni?

Calder scoase din buzunar o piesă şi o privi. Amîndoi se uitau fix la T-ul din palma băiatului.

– „T“ de la treisprezece. Nu sînt treisprezece trepte... hmm! Nu înţeleg! înălţă Calder din umeri.

Petra îşi îndreptă spatele şi îşi aşeză palmele pe genunchi.

– Hai să gîndim ca domnişoara Hussey! Ar alege un loc neavariat, fără scurgeri de apă sau şoareci.

Calder freca T-ul de banca de lemn.

– Treisprezece... oare domnişoara Hussey are treisprezece de ceva?

– Păi, poartă toţi cerceii ăia – are o cheie, o perlă şi un pantof cu toc la ei...

Calder începu să murmure:

– Cheie-perlă-pantof... pantof-perlă-cheie... perlă-pantof-cheie... inel-cheie-perlă... cheie-perlă-inel...

– Hei! Asta sună ca „ţine-l aici!“, nu-i aşa? rîse Petra. M-ai făcut şi *pe mine* să gîndesc în pentominouri. Poate că asta înseamnă că *Femeia cu scrisoarea* este în Gracie Hall!

Emoţionat peste măsură, Calder o îmbrăţişă călduros pe Petra.

– Îţi merge mintea! spuse el.

---

[1] De fapt, are 47 x 36,8 centimetri (n.red.)

Aranjîndu-şi ochelarii pe nas, Petra încercă să nu se arate prea încîntată.

Cei doi căzură de acord să pretindă că desenează o hartă mare a şcolii. În felul ăsta, aveau un motiv să cerceteze împrejurimile în timpul pauzei de prînz. Nimeni, cu excepţia colegilor de clasă, n-ar şti că nu este vorba despre un proiect şcolar adevărat.

La prînz, înarmaţi cu rulete, mape şi creioane, inspectaseră deja parterul, controlînd pînă şi locurile cele mai puţin probabile de ascunzătoare. Verificară dulapurile de materiale, se uitară în spatele fişetelor de dosare, pe sub paturi în dispensarul medical, în suporturile prosoapelor de hîrtie din baie, pe lîngă cuierul din sala de şedinţe a directorului şi sub căciulile şi mănuşile cu un deget din cutia de obiecte pierdute şi găsite.

În ziua următoare se ocupară de etajul unu, deşi era greu să acopere fiecare colţişor. Majoritatea sălilor de curs aveau în pereţi dulapuri, sertare şi rafturi de cărţi, vechi de o sută de ani, şi era greu să explice de ce ar avea nevoie să se uite în acestea, dacă ei măsurau încăperea. Pe Petra o muşcă la un moment dat un hamster în laboratorul de biologie, iar Calder scăpă din greşeală o cutie cu gîndaci, care evadară prin grătarul gurii de aerisire cu aer cald. Într-o clasă de a patra care avea oră de geologie, Petra îşi scăpă pe degetul mare de la picior bucata de calcar care era examinată, iar Calder o înfurie pe o profesoară de la clasa a treia în ora de istorie, încercînd să se uite în spatele suportului ei de hărţi şi dărîmîndu-i cîteva planşe cu Marele Incendiu din Chicago.

Terminară de inspectat clădirea Gracie Hall, mai puţin subsolul care era încuiat.

Hotărîră, aşadar, să discute cu doamna Trek, directoarea instituţiei, ca să-i lase înăuntru. Cum era întotdeauna

entuziasmată de proiectele elevilor, puteau conta pe ajutorul dumneaei. Îi pomeniră de harta „la care lucrau" și aceasta fu de acord să le dea drumul la subsol în prima zi de școală după weekend.

– Pierdem timpul, spuse Calder, căutîndu-și în dulapul lui de pe hol cartea de matematică, fără să-și dădea seama că Petra se îndepărtase de lîngă el.

Auzi o voce în spatele lui:

– Vorbești singur? Unde-i prietena ta?

Era Denise. Calder simți că îi iau foc obrajii și trînti ușa de la dulap. Cineva ar trebui să ascundă ființa asta undeva – pentru totdeauna!

✖ ✖ ✖ În dimineața de luni se întîlniră, conform planului, cu doamna Trek. Amintindu-și de excursia pe care o făcuseră cu grupa de grădiniță la subsol, copiii o urmăriră pe directoare cum se chinuiește cu zăvorul și încuietoarea vechi.

Uitaseră cît de ciudat arăta locul cu zidurile din piatră de rîu și podeaua denivelată. Sub nivelul parterului nu mai existau unghiuri drepte. Se puteau vedea grămezi de covorașe rulate, bănci rupte, o încîlceală șerpuită de țevi, pînă și un picior de cadă cu aspect de gheară. Stive de pupitre vechi ce se înălțau pînă în tavan erau acoperite de pînze de păianjen. Doamna Trek tocmai descuiase ușa de la magazie, cînd îi sună celularul. Era chemată în birou să discute cu un părinte.

– Of, dragilor! Vă descurcați voi singuri aici cinci minute? Mă întorc imediat!

De îndată ce directoarea plecă, Petra și Calder deschiseră ușa de la magazie. Înaintînd curajos în întuneric, Calder pipăi peretele după întrerupător, dar nu-l găsi. Făcu vreo cîțiva pași spre interiorul camerei, dădu peste un fir

ce atîrna din tavan şi trase de el. În lumina din jur zări rafturile cu hîrtie colorată şi cutiile cu creioane şi rigle. Profesorii aveau acces aici pentru proviziile de rechizite. Cei doi copii şi-o închipuiră pe domnişoara Hussey folosind camera drept ascunzătoare.

Nu era vreme de pierdut. Îşi trecură repejor degetele de-a lungul rafturilor, se uitară pe după cutiile de carton, încercară să ridice capace. Într-o parte a camerei se aflau nişte rame vechi de tablouri, iar în spatele acestora, lipit de perete, un pachet mic, frumos, învelit în hîrtie maro. Nu era la fel de prăfuit precum celelalte obiecte şi avea dimensiunile potrivite unui tablou.

Auziră paşi venind pe scări şi doamna Trek îi strigă pe nume. Pînă ajunse directoarea în dreptul magaziei, Petra rămase de una singură.

✖ ✖ ✖ Fetiţa îi explică doamnei Trek că între timp Calder urcase la etaj ca să meargă la toaletă. În timp ce părăseau subsolul, Petra o întrebă dacă puteau reveni înainte de prînz.

– Din păcate, nu mai sînt liberă pînă mîine! îi zîmbi amabilă directoarea pe cînd încuia poarta grea de metal. Putem amîna?

– Desigur! spuse Petra repede. Nu-i nici o problemă!

Cînd ajunse înapoi în clasă, Petra îl scuză pe Calder, spunîndu-i că acesta are programare la dentist, şi se aşează la ea în bancă. Încercă din răsputeri să fie atentă la oră, dar nu reuşi. Ceru voie în mai multe rînduri să iasă la toaletă şi, de fiecare dată, alergă pînă la uşa subsolului şi ciocăni uşor. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot.

Lui Calder i se păru că stă acolo ghemuit de cîteva ore. Nu se mai aflase niciodată într-o astfel de beznă. Subsolul nu părea să aibă ferestre. La un moment dat auzi un

zgomot de parcă cineva fugea. Bănuia că Gracie Hall, ca majoritatea imobilelor vechi din Hyde Park, avea şoareci. Îşi aminti şi de gîndacii aceia foşnitori care dispăruseră într-o gură de aerisire şi atunci se ridică în picioare.

Strîngînd la piept pachetul cu tabloul, făcu încet doi paşi, apoi încă doi. Dar dacă era vreun monstru la subsol? Sau vreun intrus care se strecurase aici fără să-l vadă îngrijitorul?

Încurajîndu-se singur, pipăi cu laba piciorului nivelul scărilor. După ce urcă şi ultima treaptă, încercă uşa. Mînerul se răsuci în mîna lui, dar uşa era încuiată. Se întoarse la fel de precaut jos, fără să se atingă de perete. Era mai bine să stea ascuns. Dacă avea noroc, poate cobora vreun profesor să ia creioane şi lăsa uşa deschisă destul cît să se furişeze şi el afară.

Se îmbărbătă la gîndul că ţinea în braţe una dintre cele mai mari comori din lumea artei. Ce mai contau cîteva ceasuri din viaţa lui, în comparaţie cu aventurile prin care trebuie să fi trecut *Femeia* pe durata celor trei sute şi ceva de ani ai ei? Şi, în plus, acum el şi Petra aveau să devină celebri. Vor avea interviuri televizate, vor apărea în *Chicago Tribune*...

Bîjbîind în jur, dădu peste un scaun şi se aşeză încet pe el. Mai bine să nu mai viseze cu ochii deschişi! Pînă ce tabloul avea să fie în siguranţă, mai trebuiau să se întîmple o serie de lucruri... asta dacă în pachet era cu adevărat tabloul! Ca să-şi umple timpul, începu să facă în minte jocuri de cuvinte.

La început construi trei serii diferite a douăsprezece cuvinte, apoi încercă să-i scrie lui Tommy, dar, neavînd codul în faţă, era dificil.

Nu după multă vreme, Calder simţi că-l ia somnul. Era aşa de linişte şi de întuneric.

✖ ✖ ✖ În pauza de prînz, Petra alergă repede la cancelaria şcolii.

– Doamna Trek nu mai este, dragă! A terminat programul azi!

Secretara părea iritată.

Petra se ţinea pe poziţie, foarte hotărîtă.

– Subsolul – eu şi colegul meu Calder trebuie să terminăm astăzi un proiect – aveţi pe cineva care îmi poate da drumul înăuntru?

– Ştii bine că elevii din clasele mici nu au voie înăuntru singuri.

– Totuşi, doamna Trek ne-a spus că nu e nici o problemă ca noi să ne terminăm astăzi documentarea, minţi Petra. A zis că pentru noi face excepţie. Vă rog! Şi-apoi, noi sîntem clasa a şasea.

Secretara se uită la Petra şi oftă.

– Bine! Stai numai să-mi iau de mîncare.

După ce secretara plecă, Petra se uită cu atenţie pe biroul ei. Poate cheile erau în sertar şi, dacă le găsea, s-ar putea duce la subsol să-l scoată pe Calder de-acolo. Altfel, dacă secretara venea cu ea, afla că băiatul stătuse închis toată dimineaţa. Mai bine risca să fie certată că luase cheile.

Sări repede în spatele biroului, trase sertarul şi găsi un mănunchi imens de chei. Îl vîrî în buzunarul de la pantaloni şi se grăbi spre intrarea de la subsol cît putu de repede ca să nu dea de bănuit.

Aşteptă în faţa porţii, prefăcîndu-se că vorbeşte la telefonul public, pînă nu mai zări nici o persoană în stînga sau în dreapta ei. Îşi simţea mîinile umede şi nesigure. Încercă prima cheie... nu, apoi alta... nu. Venea cineva! Petra, cu inima bătîndu-i puternic în piept, apucă din nou receptorul telefonului. Era aproape sigură că persoana care

trecu pe lîngă ea i-ar putea auzi bătăile inimii, dar aceasta nu se opri.

A treia cheie se răsuci cu uşurinţă. Petra deschise larg uşa, apăsă întrerupătorul şi intră tiptil.

✖ ✖ ✖ – Calder! *Calder!* strigă ea în şoaptă din capul treptelor.

Nu primi nici un răspuns. Era prea linişte. N-o auzea? Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă, distinse o siluetă mică într-un scaun, care ţinea în continuare strîns în braţe pachetul. Pe moment, fetiţa se gîndi speriată că murise de spaimă. Alergă lîngă el şi-i dădu un ghiont. Băiatul sări în picioare.

– Doamne, Petra! Ar trebui să capăt vreo cinci kilograme de bombonele albastre pentru cît am stat aici.

– Mă bucur că eşti teafăr, dar hai mai repede afară, Calder! A trebuit să fur cheile. Grăbeşte-te!

În cîteva secunde erau sus pe scări, apoi la uşă, pe care o crăpară uşor, şi afară pe coridorul de la intrare. Închiseră după ei uşa de la subsol. Pe holul parterului, Petra înşfăcă o jachetă din cutia de Obiecte Pierdute şi Găsite şi acoperi pachetul cu ea, exact cînd de după colţ apăru secretara.

– A, bună ziua, copii! Mă întorc imediat să vă deschid la subsol. Nu stau mult, da?

Fără să zică nimic, copiii încuviinţară din cap.

De îndată ce femeia o luă spre birou, Petra îi aruncă o privire panicată lui Calder.

– Şi-acum? Ce ne facem cu cheile?

– Lasă-le în uşa de la subsol! Va crede că doamna Trek le-a uitat acolo.

✖ ✖ ✖ În drum spre casă, Petra şi Calder erau prea agitaţi să poată vorbi. Urcară în fugă scările de la casa lui

Calder şi merseră direct în camera lui. Amîndoi se chinuiră să desfacă fermoarul de la rucsacul băiatului, pentru că la şcoală, grăbit, acesta trăsese zimţii peste material.

– Ce prostie!

Calder puse mîna pe foarfecele de pe birou şi tăie rucsacul.

Dezlipiră banda de scotch care era înfăşurată pe hîrtia maro şi o îndepărtară şi pe aceasta. Ieşi la iveală marginea unui cadru de lemn şi apoi spatele uzat, de întăritură, al unui tablou. Îl răsuciră cu faţa.

Cineva cu un cap în formă de pară, cu o expresie mirată pe faţă şi cu un turban verde stătea şi scria la o masă. Urechea din plan apropiat, singura vizibilă era împopoţonată cu un cercel cît o ditamai minge de ping-pong. În spate se vedea o lună portocalie şi un castel pierdut în ceaţă. Lucrarea părea pictată de un elev de clasa a doua, elev care în prezent era, probabil, bunic.

Nu era Femeia pe care o căutau!

Capitolul 17: CE NE FACEM?

✖ ✖ ✖ A doua zi, Calder nu venise la şcoală pentru că răcise, aşa că Petra se întorcea singură acasă.

Era începutul lui decembrie şi strada era acoperită din loc în loc ba cu ochiuri de gheaţă, ba cu movilițe de frunze uscate. Petra mergea agale, tîrîndu-şi ghetele, cu gîndul la Charles Fort. *El* sigur nu s-ar simți descurajat! Ar sta, în schimb, cu ochii în patru. Păstrînd acest îndemn în minte, fetița ridică de jos un petic de hîrtie de calc pe care citi:

ulei de porumb
unt
ceai la pliculețe
ceapă
struguri albi
şuncă

O băgă în buzunar. Oare era poezie aici, în combinația asta întîmplătoare de cuvinte? Oare Fort ar fi descifrat un tipar interesant sau vreun secret al universului în această listă de cumpărături de la băcănie?

Hei – găsise un subiect pe care într-o zi i-l putea sugera domnişoarei Hussey: combinații întîmplătoare de sunete şi idei. De ce oare unele cuvinte par mai elegante sau mai

grațioase decît altele? Cum de unele înseamnă „unt de arahide“ sau „jeleu“, iar altele „caviar“ și ce face să sune atît de banal cuvinte precum „ceapă“ sau „plic de ceai“, iar altele ca „gheață“ sau „excelent“ să sune așa de dantelat?

Inspirată de această idee, Petra observă o altă bucată de hîrtie, ruptă în partea de jos, prinsă în gardul viu de lîngă casa doamnei Sharpe. Împăturit în patru, bilețelul arăta ponosit. Fetița îl despături cu grijă și citi:

Dragă Prietene,

Îți solicit ajutorul în privința investigării unei fărădelegi care s-a petrecut cu multe secole în urmă...

✖ ✖ ✖ Petra alergă imediat la Calder acasă.

– Te-a văzut cineva cînd ai luat-o?

– M-am uitat în jur – o singură persoană traversa strada.

Calder își suflă nasul cu putere.

– Crezi că este aceeași scrisoare pe care începuseși s-o citești cînd ți-a smuls-o vîntul din mînă?

– E oare posibil? Sau este vorba de o *a patra* scrisoare? gemu Petra.

Calder întinse mîna după pentominouri.

– Este straniu să-ți închipui pe cineva agățînd acea scrisoare intenționat în tufișurile de lîngă casa doamnei Sharpe.

– Să anunțăm poliția? Dar ne va fi mai greu să căutăm în continuare.

– Ai dreptate! Însă nici unul din noi nu mai trebuie să umble prin împrejurimi singur. Să nu pățim la fel ca Frog!

Împăturiră din nou scrisoarea, o băgară într-o pungă de plastic și o așezară în cutia *Geografului,* după care mîncară mai întîi cîte o bombonică albastră, apoi încă două.

Calder extrase P-ul dintre pentominouri.

– „P“ de la „pază“, spuse el, forțîndu-se să zîmbească.

Petra se îngrozi:

– „Pradă?“ ghici ea. Noi? Vrei să spui că sîntem urmăriți?

– Nu, m-am referit la *pază,* adică sper să ne păzim, zise Calder.

– Poate este *să ne păzim,* să nu ajungem *pradă!* adăugă Petra, băgînd spaima în amîndoi.

✖ ✖ ✖ În ziua următoare veni rîndul altor noutăți. În librării apăru o carte intitulată *Dilema lui Vermeer: Ce ne facem acum?* Prețul unei cărți de artă era de 50 de dolari, însă ea se vindea la un preț neobișnuit de accesibil de 1.5 dolari, adică mai ieftin decît un Big Mac. Era un cadou anonim care făcea posibilă achiziționarea cărții de „către toți cei interesați de artist și de situația lui incertă“. Scrisă de un istoric de artă apreciat, cartea includea reproducerile fidele, în culori, ale tuturor tablourilor atribuite lui Vermeer.

În prima zi de lansare în Statele Unite, cartea fu cumpărată în mii de exemplare, iar în lume, alte țări raportară vînzări apropiate ca număr.

Cartea descria toate lucrurile pozitive care au decurs în urma acestei grave infracțiuni. Lumea începuse să vorbească despre picturi, într-un mod cu totul nou. Se comparau piesele de mobilier, finisajele dușumelei, structura unei ferestre cu furnituri de plumb sau pliurile unei fuste din satin. Se analizau detaliile, cum ar fi felul în care cădea lumina pe o unghie sau pe osul de la încheietura mîinii, ori aspectul unei toarte de la un coș împletit sau al unei bucle de păr. Operele de artă erau examinate cu o intensitate și exigență care se întîlnea de regulă doar la cei care cumpărau electronice sau mașini noi. Devenise o imagine obișnuită să vezi grupuri de oameni arătînd cu degetul și

discutînd cu însufleţire în faţa unui tablou de Vermeer. Muzeele erau acum locuri mai aglomerate şi mai vesele.

Era prima dată cînd mulţi oameni „neinstruiţi" simţeau că pot spune ceva despre valoarea unei opere de artă, ceva care conta. Abia acum multă lume realiza cît de tulburi şi de schimbătoare pot fi apele istoriei. Cînd un artist nu lasă în urmă nici un fel de documente personale şi trec secole de la moartea lui, cine mai ştie dacă unii discipoli sau falsificatori nu s-au folosit de numele acestuia sau acesteia ca să scoată bani? Şi, desigur, ideea de a îndrepta o greşeală veche de secole, de a evidenţia faptul că experţii din muzee şi universităţi nu erau atît de grozavi pe cît se credeau era irezistibilă.

Pînă şi copiii se gîndeau la Vermeer; şi ei comparau, scriau şi vizitau muzeele cu prietenii lor. Mulţi dintre ei declaraseră că nu observaseră pînă atunci cît de „marfă" erau tablourile vechi. De asemenea, nu-şi dăduseră seama că arta din muzee putea fi atît de misterioasă, încît adulţii nu ştiau mereu ce semnifică sau de unde provine.

Autorul aprecia că acest scandal era probabil la fel de bine-venit şi pentru istoricii de artă şi curatorii muzeelor, pentru că îi forţa să pună la îndoială viziuni care fuseseră acceptate vreme de decenii şi să observe atent ceea ce fuseseră învăţaţi. Avea dreptate hoţul? Sau publicul? De ce aşa-numitele lucrări „timpurii" sau „tîrzii" ale lui Vermeer *nu* aveau acea tuşă luminoasă, hipnotizantă?

Cartea se încheia cu afirmaţia fermă că, deşi era greşit modul în care hoţul acţionase pentru a atrage atenţia lumii artistice, urmarea fusese benefică, o schimbare drastică a relaţiei publicului cu Vermeer şi alţi artişti valoroşi. Oamenii din lumea întreagă îşi dezvoltaseră o anumită familiaritate cu arta valoroasă, cum nu mai avuseseră înainte. Furtul era aproape o binecuvîntare!

Pe ultima pagină se transmitea un mesaj hoţului. Fie că muzeele hotărau sau nu să schimbe etichetele de pe pereţi din dreptul picturilor lui Vermeer, publicul reuşise efectiv să pună în lumină orice posibil semn de fraudă. Toată lumea se uita acum. Era doar o chestiune de timp, sugera autorul cărţii, pînă să reacţioneze muzeele la observaţiile publicului. Între timp, *Femeia cu scrisoarea* trebuia înapoiat. Hoţul trebuia să-şi considere misiunea un succes.

Capitolul 18: O CĂZĂTURĂ URÎTĂ

✖ ✖ ✖ A doua zi dimineaţă, în drum spre şcoală, Petra şi Calder schimbau impresii despre carte.

– Cîte întrebări şi probleme au ridicat oamenii de pretutindeni, spuse Petra, încă tulburată de ceea ce citise. Chiar că te face să te gîndeşti că jaful a fost pe jumătate un lucru bun!

– Da, dar dacă pînă la urmă se află că hoţul nu este la fel de moral pe cît predică, dacă se dovedeşte a fi un psihopat?

– Azi-dimineaţă, la radio, cineva vorbea exact despre asta vorbea! Petra se uită pieziş spre Calder: Nu crezi totuşi că aş fi simţit cumva dacă Femeia ar fi păţit ceva?

Merseră un timp în linişte. Calder dădu cu piciorul într-un morman de zăpadă.

– Poate că da, poate că nu! Aş vrea să-ţi mai transmită şi altceva, ca de exemplu: „În josul străzii cutare, sus pe nişte scări, în dulapul ăsta şi cît mai repede!“

Erau la colţul străzii în dreptul casei doamnei Sharpe şi începuseră să rîdă, cînd, spre groaza lor, se pomeniră faţă în faţă cu o ambulanţă cu farurile aprinse. Copiii se opriră în loc, gură-cască, în vreme ce din casă bătrîna era scoasă pe o targă, legată bine şi învelită sub un munte de pături.

Arăta micuță și palidă. Doi polițiști îi secondau pe infirmieri.

– Doamnă Sharpe! Vă simțiți bine? sări Petra.

Calder strigă la rîndul lui:

– Ce s-a întîmplat?

Auzindu-le vocile, bătrîna întoarse capul spre ei.

– A, bun, voi sînteți! Închideți gura pînă nu vă îngheață limba! Doamna Sharpe se străduí să-și scoată o mînă de sub pături. Infirmieri, stați pe loc! Vreau să vorbesc cu copiii, îi cunosc! Tonul imperativ al doamnei îi înlemni parcă pe toți. Bătrîna le explică: Am alunecat și mi-am rupt ceva la un picior, trebuie să recunosc că din neatenție. Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum să-mi rup vreo mînă sau vreun picior. Aveam de gînd să duc scrisoarea asta la poștă. Aș putea să pun pe cineva din spital să mi-o expedieze, dar prefer să apelez la voi.

– Nu-i nici o problemă!

Calder apucă plicul din mîna doamnei Sharpe, care îl urmări cu obișnuita ei privire dură unde pune scrisoarea.

– Să nu cumva să uiți de ea sau s-o pierzi, băiete! adăugă ea cu ochii la banda de scotch din rucsacul lui Calder. Mai tîrziu puteți veni să mă vizitați la spital, dacă vreți! Sînt sigură că mă voi duce într-o cameră îngrozitoare.

– Nu vă faceți probleme, doamna Sharpe! Vă ducem scrisoarea la poștă! Doriți să vă aducem niște cărți sau altceva? întrebă Petra.

– Nu, nu... of, ce mă doare nenorocitul ăsta de picior! Ce prostie, ce prostie!

Doamna Sharpe se întinse la loc pe targă.

– Putem pleca, doamnă? întrebă politicos unul dintre infirmieri.

– Păi, da! Ce, crezi că sîntem pe Riviera, să facem plajă?

Vocea doamnei Sharpe se stinse încet în aerul înghețat, în timp ce era urcată în ambulanță. Puștii o urmăriră cu privirea cum se îndepărtează.

– Biata de ea! Asta înseamnă că nu o să mai bem prea curînd ceai împreună, spuse Petra.

– Mă întreb pentru cine o fi scrisoarea *asta*, vorbi Calder, scoțînd plicul din rucsac.

Un scris de mînă îngrijit indica destinatarul: domnișoara Isabel Hussey.

✖ ✖ ✖ Ținură plicul în lumină, dar hîrtia era prea groasă ca să se întrevadă ceva. Era tentant să i-o înmîneze direct domnișoarei Hussey, dar îi promiseseră altceva doamnei Sharpe. Era greu de hotărît cui să-i fie loial sau ce consecințe ar fi avut oricare decizie.

După școală, își croiră drum prin zăpada care scîrțîia sub ghete spre oficiul poștal din interiorul campusului.

– Poate reușim s-o dezlipim cu aburi, sugeră Calder.

– Poate că nu e decît o scrisoare de conveniență, iar noi sîntem prea suspicioși, spuse Petra.

– Hei! Ce-ar fi dacă am desface scrisoarea și apoi am expedia-o într-un plic nou? N-ar trebui decît să rescriem adresa!

Entuziasmați, se opriră și se felicitară bătînd palma.

Dintr-odată, Petra se întristă.

– Dar asta nu înseamnă că sîntem niște fățarnici? Mergem la ea la ceai, ne comportăm ca niște puști de treabă și apoi o trădăm. Nouă ne-ar conveni să ne facă așa cineva căruia i-am încredințat corespondența? Uite cum ajung oamenii infractori; întîi fac ceva doar un pic greșit, apoi greșesc ceva mai mult...

– Dar pînă la urmă tot o expediem! Este o situație de urgență, ai uitat? Avem misiunea de a le salva pe domnișoara

Hussey, pe Doamnă, pe doamna Sharpe şi pe noi înşine – chiar şi noi am putea fi în pericol, acum că am găsit şi a treia scrisoare.

– Deci, în felul ăsta protejăm pe toată lumea?

– Exact! Tot ce facem este un pic de muncă de detectiv.

Erau acum înăuntru în faţa unui ghişeu deasupra căruia scria: „CORESPONDENŢĂ TIMBRATĂ".

– Am putea cumpăra un plic şi să-i completăm aici adresa, propuse Calder, scotocindu-se prin buzunare după mărunţiş.

Petra continua să fie îngrijorată.

– Dar dacă doamna Sharpe va afla? Şi dacă domnişoara Hussey ne recunoaşte scrisul?

– Nu se poate să dăm greş! Expediem scrisoarea imediat cum am citit-o! Doamna Sharpe nu va afla niciodată şi sînt convins că domnişoara Hussey va arunca plicul.

În acel moment, cineva se îmbrînci în Calder şi acesta scăpă scrisoarea. Băiatul se întinse s-o ia, însă rucsacul din spate îşi schimbă poziţia şi-i răsturnă într-o parte pe amîndoi. Scrisoarea ajunsese acum sub talpa unei ghete bărbăteşti.

– Îu! Îmi şer scuze! Asta merje tot la boştă?

Bărbatul cu accent străin culese scrisoarea de pe jos cu o mînă uriaşă, roşie şi o îndesă prin despicătura cutiei, la un loc cu corespondenţa lui.

– Nu pot să cred! şuieră Calder.

Petra zîmbi timid spre el.

– Mi se pare că am fost salvaţi să nu comitem o infracţiune.

✖ ✖ ✖ Cînd sosiră la spital, doamna Sharpe era culcată într-un pat, cu un bandaj imens la picior.

– Nu pot să vă servesc cu ceai, dar vă ofer astea! Atîta am reuşit să obţin, spuse doamna Sharpe întinzîndu-le cîte

o acadea uriaşă de ciocolată, după care apăsă nişte butoane de la capul patului ca să şi-l înalţe. Voiam să vă mulţumesc că mi-aţi pus scrisoarea la poştă! Cei trei tăcură un moment, după care doamna vorbi din nou: Presupun că vă întrebaţi despre ce era vorba în scrisoare.

Calder se uita fix la acadea şi nu ridică privirea, în schimb Petra înghiţi cu zgomot. Bătrîna se uită la ei bănuitoare:

– Copii! Aţi expediat scrisoarea aceea? Îmi ascundeţi ceva!

Calder hotărî să mărturisească:

– Păi, să vedeţi... am observat că plicul îi era adresat domnişoarei Hussey... şi dumneaei este profesoara noastră, ştiţi... şi am tot urmărit scrisorile şi mesajele hoţului apărute în *Chicago Tribune*... şi amîndoi ne străduim să dăm de urma Femeii, ... iar Petra a avut un vis despre Femeie, ... aşa că am vrut să citim scrisoarea... eram doar curioşi să vedem dacă şi dumneavoastră vă faceţi griji pentru domnişoara Hussey...

– OPREŞTE-TE! Mi-aţi desfăcut scrisoarea? tună vocea doamnei Sharpe.

– Nu! şopti Petra. A fost şi vina mea! Am crezut că, dacă sînteţi deşteaptă şi vă place Vermeer, aţi putea şti ceva despre furt, adică nişte amănunte precise. Eram curioşi ce i-aţi scris domnişoarei Hussey. Aveam de gînd să o citim şi apoi să o punem într-un plic nou şi s-o expediem cum v-am promis, dar pînă la urmă n-am mai deschis-o. Ăsta-i adevărul! Îmi pare tare rău, doamnă Sharpe, nu ştiu ce ne-a apucat!

Fetiţa aproape izbucnise în lacrimi.

Urmă o tăcere lungă, insuportabilă. Nici Calder, nici Petra nu îndrăzneau să-şi ridice privirea din pămînt, cînd dinspre pat se auzi un sunet ciudat, ca un scîrţîit. Doamna

Sharpe rîdea şi după cum se auzea, se pare că de mult nu mai făcuse acest lucru. Copiii se uitară la ea miraţi.

– Nu sînteţi supărată? întrebă Calder.

– A, nu chiar! zise bătrîna, ştergîndu-se la ochi cu un şerveţel. Mă recunosc în voi! Şi eu am făcut la vremea mea lucruri din pură curiozitate şi am regretat foarte puţine doar. Cel mai mult contează că v-aţi oprit înainte să faceţi ceva rău. Faţa ei redeveni serioasă. Foarte rău! Ideea e că NICIODATĂ nu trebuie să citiţi corespondenţa altcuiva! După ce lăsă să treacă alte cîteva momente de stînjeneală, reluă pe un ton dur şi concis: Numele meu de domnişoară, Coffin, este de origine din Nantucket Island, Massachusetts, şi cînd am citit în ziare că domnişoara Hussey este din partea locului, am vrut să-i comunic coincidenţa. Acum, povestiţi-mi voi ce-i cu visul acela!

Recunoscătoare pentru faptul că doamna Sharpe nu se enervase prea tare în legătură cu scrisoarea, Petra începu să se destăinuie. Descrise în amănunt visul pe care l-a avut despre tablou, subliniind în acelaşi timp că nimeni în afară de Calder nu mai ştiuse de el. Nu uită să menţioneze şi că *Femeia* lui Vermeer părea uneori să comunice cu ea, iar doamna Sharpe o urmări concentrată cît timp vorbise. Ochii bătrînei se îngustaseră aproape de tot.

– Da, îţi vorbeşte!

– Ce-aţi spus? şopti Petra.

– Ei, sînt multe lucruri în viaţă, multe experienţe pentru care nu avem nici o explicaţie, după cum spune şi domnul Fort. Ceea ce mă interesează pe mine este ideea că multe din lucrurile pe care lumea le ia drept minciuni sînt adevărate şi multe din lucrurile pe care le credem adevărate sînt minciuni. Doamna Sharpe vorbea rar, examinîndu-şi mîinile: Charles Fort v-ar fi spus ceva de genul: „La urma urmei, cine poate spune că arta nu este

vie? Cine stabileşte ce anume este adevărat? Şi dacă e posibil să plouă cu broaşte, de ce n-ar fi posibil ca picturile să vorbească?"

Calder sări din scaun.

– Petra! Ţi-aduci aminte citatul acela din Picasso pe care ni l-a spus domnişoara Hussey despre artă ca fiind minciuna ce spune adevărul?

– Ia loc, băiete! Îi dai emoţii piciorului meu rănit. Tonul rece al doamnei Sharpe îl făcu pe Calder să se aşeze iar. Faţa bătrînei deveni impenetrabilă: Adevărul... credeţi că veţi reuşi voi doi ce n-a putut rezolva FBI-ul?

– Păi, nu faci nimic în viaţă dacă nu încerci! Şi să ştiţi că sîntem nişte copii destul de isteţi. Calder scoase piesele de pentomino pe masa de lîngă patul doamnei Sharpe: Nici nu v-am pomenit încă de astea!

– Aşadar vă credeţi isteţi, zise doamna Sharpe, după care tăcu, uitîndu-se la Calder. Ce sînt acestea, băiete? Un joc nou?

– Sînt pentominouri! răspunse el mîndru.

Calder îi prezentă doamnei Sharpe cele douăsprezece piese pe nume, apoi îi arătă cum se pot face din ele multe forme dreptunghiulare, dar îi mărturisi că pentru a le folosi îţi trebuie exerciţiu.

– Ia împinge masa aia încoace!

Preţ de cîteva minute, doamna Sharpe încercă să potrivească piesele împreună, spunîndu-şi din cînd în cînd în barbă „douăsprezece bucăţi". Nu mai vorbea nimeni, dar nu se formă nici un dreptunghi.

– E greu la început! Se învaţă cu timpul, o încurajă Calder cu blîndeţe.

– Pha! se bosumflă doamna Sharpe. Ţi-aş propune să te joci altfel cu ele! Bunăoară, hai să vedem cîte cuvinte a

cinci litere poți face cu cel puțin trei piese din cele douăsprezece în fiecare cuvînt! Ai încercat asta vreodată?

– Nu!

Cei doi copii se aplecară deasupra măsuței. Doamna Sharpe continuă să le explice:

– Așadar, piesele sînt: F, I, L, N, P, T, U, V, W sau M, X, Y și Z. Ador jocurile astea de cuvinte! „Fluviu, aflau, pumni, plini, munte...“

– Hei, dar fac treisprezece litere! Cine a spus că „W“-ul poate fi și „M“? întrebă Calder.

– Eu!

Doamna Sharpe împinse agitată piesele, rotindu-le de colo-colo.

– Punte și frunte! adăugă Petra.

– Luntre! strigă Calder.

– Vorbește mai încet, băiete! N-am vrea ca vreunul dintre polițiștii din fața ușii să intre să ne deranjeze. Acum, dacă s-ar putea adăuga încă o literă, am obține „metrou“, dar mai este și „metru“... și apoi „panou“! Se vedea că doamna Sharpe era tare încîntată de sine, murmurînd în continuare: „șuvoi“... „zăvoi“...

În acel moment ușa se deschise și în cameră dădu buzna o asistentă:

– Este timpul să vă luați medicamentul, doamnă Sharpe!

– Of! Lasă-mă! o repezi aceasta.

Asistenta refuză să se îndepărteze, iar Petra și Calder se ridicară să plece. Cînd Calder își strînse piesele de pentomino în buzunar, doamna Sharpe înclină din cap în direcția lor și îi transmise băiatului următoarele:

– Sînt niște instrumente grozave! Pot fi folosite în multiple moduri.

– Aşa este, chiar îmi place să... începu Calder nerăbdător să argumenteze, însă Petra îl trase de mînecă.

– Calder, trebuie să plecăm!

Doamna Sharpe le mulţumi pentru vizită şi le făcu cu mîna în semn de „la revedere".

Ieşind din salon, puştii o auziră certîndu-se cu asistenta.

✖ ✖ ✖ În noaptea aceea Calder primi un telefon de la Tommy care îi dădu vestea grozavă că el şi mama lui se mutau înapoi în Hyde Park. Tommy nu ştia sigur cînd urma să se întîmple asta, dar îi spuse că Fondul de Ajutorare de pe Dewey Avenue, adică banii pe care el şi Petra îi adunaseră din vînzarea de prăjituri, fuseseră de mare ajutor. Bătrînul Fred nu le lăsase mare lucru.

Apoi îl mai anunţă ceva: Frog reapăruse! Părinţii lui au plecat într-o călătorie lungă şi l-au lăsat pe băiat în Washington, D.C. la o rudă. Nimeni din cartierul în care locuia Tommy în New York nu catadicsise să-i spună „puştiului nou-venit", vorba lui Tommy, ce se întîmplase de fapt, fie erau atît de neprietenoşi încît nu ştiau, fie nici nu le păsa unde erau Frog şi familia lui. Tommy povesti că abia primise o vedere de la Frog de la Galeria Naţională de Artă cu „una din acele picturi ale lui Vermeer, chiar cea furată".

Calder abia aştepta să-i spună şi lui Tommy ce se petrecea aici, dar ştia că deocamdată el şi Petra trebuiau să păstreze secretul.

O sună imediat pe fetiţă şi aceasta fu entuziasmată să audă noutăţi despre Tommy.

Calder vorbi mai departe:

– Ţii minte cînd am extras din grămadă „N"-ul de la Galeria Naţională în ziua cînd am întrebat pentominourile

unde se află Frog? În ziua aceea când ploua şi au apărut şervețelele alea cu broscuţe pe ele?

– A-ha!

Calder îi prezentă în continuare ideea care îi încolţise în minte:

– Asta m-a dus cu gîndul la o chestie à la Charles Fort. Frog dispare ca să ajungă în Galeria Naţională, iar o poză a tabloului „călătoreşte“ înapoi la Tommy. Nu este teleportare, ci un fel de simetrie ciudată... tăcu Calder brusc.

– Sau doar un fel de glumă stranie, încheie Petra. Lucruri care se asociază, deşi nu par a avea nimic în comun şi nu se leagă deloc.

– Amănunte care par de-a dreptul sinistre, adăugă Calder.

Capitolul 19: ȘOCUL DE PE SCĂRI

✖ ✖ ✖ După vizita la doamna Sharpe și veștile lui Tommy despre Frog, Petra și Calder ardeau de nerăbdare să-și reia investigația.

Singurul loc din University School care mai avea pereți cu lambriuri era King Hall. Clădirile școlii gimnaziale și ale liceului erau prea moderne, iar Poppyfield Hall era în întregime format din ateliere și săli de teatru.

Folosit numai pentru clasele de colegiu și birouri, corpul de clădire King Hall rămînea practic gol după ore. Petra și Calder își începură căutările la parter, apoi la etaj.

Păreau să aibă întinderi de kilometri din lemn închis la culoare. Lăsînd luminile stinse, controlară pe pipăite plăcile pătrate de lemn de pe pereții din sălile de curs, ciocănind ușor ca să identifice eventuale trape. Deschiseră dulapuri și debarale, dar toate erau goale. Se uitară pe deasupra cadrelor care mascau caloriferele și zgîlțîiră suporturile de planșe. Construcția părea descurajant de „curată".

– Locul ăsta este mort în comparație cu Delia Dell! exclamă Calder, zărind pe fereastră clădirea luminată de peste stradă.

Finalizată în 1916, clădirea Delia Dell se fălea cu numeroase chipuri sculptate în piatră și garguie, pe jumătate

acoperite de iedera crescută în atîtea decenii. Avea cîteva turnulețe, o serie de hornuri asortate la ele și ferestre în balamale, care se deschid în afară. Pe lîngă încăperile originale se mai adăugaseră între timp o piscină, un bufet și un cinematograf modern. Aici aveau loc reprezentații sau petreceri. Clădirea răspîndea în zăpadă o aură caldă, galbenă, care împrăștia raze de lumină și în camerele întunecate din King Hall.

– Cam aici credeam eu că trebuie să căutăm University School, spuse Petra, alăturîndu-i-se lui Calder în dreptul geamului. S-ar zice că nu-i aici! Ce-ar fi să dăm o raită prin Delia Dell înainte de a merge acasă?

– Sigur – în plus, putem să luăm și M&M de-acolo, mi-e foame rău!

În amurgul de iarnă ce pusese stăpînire pe stradă, vocile lor se stinseră, lăsînd King Hall să se cufunde iar în tăcerea sa ca de mormînt.

✖ ✖ ✖ Calder și Petra se așezară pe o bancă lungă de la parterul Deliei Dell, ca să mănînce arahide albastre și să împartă o pungă de chipsuri. Ninsoarea abia începută înmuia ca prin minune lumea campusului universitar, făcînd-o aproape să dispară sub ea. Copiii ridicară lîngă ei o grămadă jilavă din geci, căciuli și mănuși.

În fața lor, de cealaltă latură a încăperii, cîțiva elevi de colegiu discutau despre o oră de latină. Un bărbat cu sprîncene stufoase stătea pe un scaun și citea un ziar. Un profesor cu un cap ca o bilă de bowling roz traversă grăbit holul în direcția piscinei cu un prosop sub braț. O femeie cu un inel imens de chei în mînă trecu prin dreptul lor și urcă la etaj. Calder auzi clinchetul ascuțit al unei uși descuiate, urmat de sunetul înfundat al yalei închise pe dinăuntru.

Petra părea că nu observă nimic din toate acestea. Se uita drept în față cu privirea ațintită în gol și mînca într-un ritm constant.

Calder avea chef de vorbă.

– Oau! Tot localul ăsta este numai din lemn. Ia privește scara aceea! N-am fost atent pînă acum la ea, dar arată ca desprinsă dintr-un film vechi – știi, ca și cînd te-ai aștepta s-o vezi pe Bette Davis sus de tot!

– Așa este! Petra se ridică și se întinse. Haide, se face tîrziu!

Departe de holul de la intrare, puștii explorară încăpere după încăpere, cercetînd lambriurile, șemineele din lemn și podeaua, limitîndu-se la aripile mai vechi ale imobilului.

Nici unul din ei nu apreciase exact mărimea corpului vechi de clădire al Deliei Dell, care șerpuia sau avea coridoare grațios conturate, un fel de dans dreptunghiular ce surprindea la tot pasul prin dimensiune și aspect. Acum era grandios, acum intim și confortabil. La primul etaj se întindea pe un spațiu imens o sală de bal, care la momentul respectiv găzduia o oră de *tai chi*[1] într-un colț. Vizavi era o sală de recepții în miniatură, urmată de ceva care aducea a sală de mese. Grinzile masive erau încărcate cu structuri reprezentînd ciorchini de struguri, iar pereții îmbrăcați în lambriuri de diferite mărimi aveau presărate din loc în loc cîte o ușă mascată. Singurele indicii care le trădau prezența erau un mîner mic de lemn și gaura cheii. Una dintre uși dădea într-o bucătărie de modă veche, alta spre ieșirea din spate, iar celelalte trei-patru erau pur și simplu încuiate.

---

[1] Un gen de gimnastică chineză care constă din mișcări foarte lente, controlate. (n.tr.)

Din sala de mese se ajungea într-o bibliotecă primitoare cu un şemineu generos. Deasupra acestuia, pe un pergament stilizat din lemn era incrustat: „DEDICAT FEMEILOR DE LA UNIVERSITATEA DIN CHICAGO". De o parte şi de alta a dedicaţiei mai erau sculptate în lemn forme de lei şi cai.

Petra zăbovi în faţa ei, admirînd literele elaborat caligrafiate în stil gotic.

– Ca lumea! Mă întreb ce vrea să însemne.

– Mama mi-a spus că ăsta a fost singurul loc din universitate unde studentele aveau voie să-şi petreacă timpul liber. Oricum, hai să continuăm! o îndemnă Calder.

La primul etaj erau cîteva birouri şi trei săli de curs goale, toate cu rînduri de scaune din lemn, picturi vechi în ulei pe pereţi şi geamuri cu modele complicate de feronerie.

Etajul al doilea adăpostea un mic cinematograf. Pe peretele încăperii din faţa sălii de proiectare se vedea o paradă din tineri îmbrăcaţi în costume medievale, dansînd, amuzîndu-se şi vorbind între ei într-un decor idilic de ţară. Peretele dinspre nord avea uşi înalte din sticlă cu boltă arcuită ce dădeau într-o terasă pe acoperiş. Petra şi Calder rămaseră înmărmuriţi în prag. O cortină din catifea roşie acoperea scena care avea pe margini cîte o uşă mică din lemn.

Împinşi de acelaşi imbold, puştii se îndreptară încetişor spre scenă. Nu era nici ţipenie în jur. Fără să scoată un cuvînt, Calder încercă uşa din partea dreaptă şi aceasta se deschise. Trei trepte înguste duceau spre o cămăruţă din spatele scenei. Copiii se strecurară înăuntru, călcînd peste frînghii rupte de cortină, o lăută fără corzi, un urcior din plastic şi o mătură veche.

– Parcă am dat peste recuzita unui caricaturist al lui Vermeer, zise Calder.

Crezuse că o va face pe Petra să rîdă, dar fata nu-l auzise, pentru că nu comentă decît:

– Nu-i prea mult loc unde să ascunzi ceva!

Deodată, Petra avu senzaţia că uitase ceva important sau că trebuia să fie undeva, dar nu-şi amintea locul, sau poate doar nu se simţea bine. Ar fi depus un efort prea mare să vorbească atunci.

Revenind la etajul întîi, fetiţa se duse la un scaun de lîngă geam şi se aşează. Vecinătatea ferestrei care se deschidea în afară în mod curios o liniştea.

Calder, în patru labe controla şemineul.

– Umblu după rafturi ascunse! Clădirea asta ar putea fi plină de secrete pe care nici măcar nu ni le imaginăm, ştii? Neprimind nici un răspuns, băiatul se uită la ea. Ce s-a întîmplat? Pari pe jumătate adormită.

– Calder, ferestrele astea!

Calder se ridică în picioare.

– Da! recunoscu el în şoaptă. Seamănă cu ferestrele lui Vermeer.

Petra inspectă camera de jur împrejur.

– Uită-te şi la lambriuri! Adică, o groază de clădiri vechi au pereţii îmbrăcaţi în lemn, dar dreptunghiurile astea...

Vocea fetei se stinse surprinzîndu-şi reflecţia în sticla întunecată.

Calder veni încet lînga ea şi întrebă pe un ton pe care îl foloseau părinţii lui cînd încercau să-l determine să facă ceva şi nu voiau să bată la ochi:

– Vrei să mai căutăm şi în altă parte?

Petra îi aruncă o privire fixă.

– Calder, ce-ţi trece prin cap?

– Că vrei să-mi spui că sîntem pe-aproape!

Petra simţi că o ia cu călduri.

– Mi se face rău! Hai să plecăm de aici!

Coborîră la parter, trecînd repede de mînerele de alamă în formă de viezure de la uşi, de cîntăreţul la flaut sculptat pe tavan şi de leii din piatră urcaţi pe soclul de pe refugiul dintre niveluri. La un moment dat, ţinîndu-se cu mîna de bara scării şerpuitoare, Petra tresări şi se opri. Calder merse înainte.

Bara avea un model delicat din fier, o împletitură de viţă-de-vie şi animale: păsări, şoareci şi şopîrle. În locul stîlpilor obişnuiţi de la baza scărilor, bara se termina la ambele capete cu cîte o maimuţă sculptată în lemn de stejar. „Metrou, panou, şuvoi, zăvoi, aflau...“. Îşi simţi tîmplele pulsîndu-i cu putere: „Metrou, panou... metrou, panou... şuvoi, zăvoi, aflau... AFLAU!“ Cuvintele doamnei Sharpe; Petra îngheţă în loc, încleştîndu-şi mîna pe bară.

Îl urmări pe Calder cum îşi ia nepăsător geaca din maldărul lor de haine jilave, fără să o vadă. Spera ca faţa să nu îi trădeze gîndurile nebuneşti, tumultoase. Îşi impuse să păşească firesc, să meargă normal... Un bărbat ridică ochii la ea cînd trecu prin dreptul lui şi-şi lăsă deoparte ziarul. Oare oamenii îi puteau ghici ritmul alert al bătăilor inimii şi gîndurile zbuciumate? Îşi înşfăcă lucrurile şi ieşi pe uşă ca o furtună în amurgul salvator.

– Petra, ce-ai păţit?

– Haide!

Calder reuşea cu greu să ţină ritmul cu ea. Fata ba alerga, ba se poticnea în zăpadă.

– Hai să mergem spre casă prin curţi dosnice! Trebuie să ni se piardă urma, OK?

Calder i se alătură imediat, păşind umăr lîngă umăr. Gîndul lui fugi la „P"-ul care însemna sau *pradă,* sau *pază.* Umbrele albăstrui ale înserării deveniseră ameninţătoare. Tufişurile dintre case ascundeau parcă ochiuri de beznă, iar trecătorii zgribuliţi de frig arătau periculoşi.

Cînd avu certitudinea că nu sînt urmăriţi, Petra se opri.

– Calder, asta e!

Băiatul se uită în jur la strada goală, ferită de ochii lumii, şi se cutremură.

– Asta fiind *ce?*

– Cred că am găsit-o!

Capitolul 20: UN MANIAC

✖ ✖ ✖ În aceeaşi seară, înainte de culcare, în timp ce se pieptăna, Petra rememoră cele petrecute în Delia Dell.

Era clar că se produsese un declic în mintea ei, o senzaţie cutremurătoare asemănătoare cu cea avută cînd, vrînd să bage ştecărul defect al unei veioze uzate în priză, degetul ei a atins cablul dezgolit.

Să-i fi scăpat oare ceva doamnei Sharpe? Cumva trăgea speranţă că ei vor prinde din zbor indiciile ei? Petra îşi aminti ce le spusese cîndva domnişoara Hussey despre infractorii care vor să fie descoperiţi. Dacă doamna Sharpe şi domnişoara Hussey colaborau...

Brusc, ca şi cum cineva i-ar fi schimbat dioptriile la ochelari, realiză că o luase razna. Cum puteau ea şi Calder să fie într-atît de nebuni încît să creadă că femeile acelea erau amestecate în furt? Suspiciunile lor în legătură cu vecina şi cu profesoara lor i se părură dintr-odată absurde şi copilăreşti. Episodul cu scara nu putea fi considerat altceva decît o mare şi bizară coincidenţă!

Întîi de toate, ea, Calder şi doamna Sharpe jucaseră un joc cu pentominouri. Se înţelege că era prima dată cînd doamna Sharpe vedea un astfel de set de piese, iar

cuvintele pe care le formase în după-amiaza aceea nu aveau cum să fi fost plănuite dinainte de ea.

În al doilea rînd, dumneaei era o doamnă în vîrstă, văduva victimei unui asasinat. Primise o scrisoare de la hoţ şi, după săptămîni de teroare, anunţase poliţia, cerînd protecţie.

Iar domnişoara Hussey era o profesoară tînără, devotată profesiei ei. De ce să se lase implicată în furtul unei importante opere de artă?

Petra lovi energic cu peria în marginea chiuvetei. Imaginaţia ei o luase pe arătură în Delia Dell. În încercarea de a rezolva misterul, trăsese nişte concluzii pripite. Toată căutarea asta o înnebunea. Declicul poate că se produsese pentru că îi fusese rău, iar cuvintele de pentomino ale doamnei Sharpe erau doar un magnific exemplu de incident în maniera lui Charles Fort. Tabloul furat era posibil să se afle în Elveţia, Brazilia sau Japonia. Dis-de-dimineaţă va trebui să-i ceară scuze lui Calder că-l speriase degeba.

Peste două zile era cea de-a douăsprezecea aniversare a zilei ei de naştere. La doisprezece ani eşti destul de mare să deosebeşti ce are sens şi ce nu!

Petra lăsă din mînă peria şi se aşeză pe marginea căzii ca să vadă dacă apa se încălzise destul. Îi veni deodată în minte Femeia din tablou. Ar fi vrut s-o întrebe dacă gîndea clar acum, dacă toate cele întîmplate ziua fuseseră doar rodul imaginaţiei ei şi dacă tabloul se afla în Delia Dell. Aşteptă, dar nu veni nici un răspuns. Nu avea ce răspuns să primească!

Îndoiala îi dădu din nou tîrcoale. De cînd devenise ea aşa raţională? Ca să vezi: la asta se pricepea cel mai bine! Şi-apoi nu hotărîse ea împreună cu Calder că trebuie s-o salveze pe domnişoara Hussey? Cum rămîne cu scrisoarea

aceea pe care o găsise în gardul viu al casei doamnei Sharpe?

Intră în cadă şi-şi puse un prosop fierbinte pe frunte. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Pe neaşteptate, îi apăru în minte conturul unui dreptunghi într-un triunghi; era mai mult o presimţire decît o imagine. Se cufundă şi îi intră apă în urechi. Oare nu putea să nu se mai gîndească la nimic?

✖ ✖ ✖ Era o dimineaţă de iarnă extraordinar de albă, cu un cer tăios, crengi de copac parcă înnegrite cu tuş şi orbirea lucitoare, dublu dimensională a zăpezii proaspăt căzute te fascina.

Aruncîndu-şi privirea pe fereastră în timp ce se îmbrăca, Petra asemănă ramurile copacilor cu rîurile de pe o hartă sau cu crăpăturile dintr-o farfurie albastră. Poate că erau simboluri într-un cod necunoscut – de unde ştim noi că arborii nu comunică voit între ei prin intermediul ramurilor, exprimînd mesaje complicate cu un vocabular de forme neobservate de noi? Modul de gîndire al lui Calder era molipsitor.

Fluierînd veselă, Petra coborî scările să-şi ia micul dejun. Lumea i se prezenta cu o bogăţie de posibilităţi. Raţionamentul practic pe care îl făcuse cu o seară înainte îi părea acum laş şi lipsit de imaginaţie. Ce o apucase oare? Îşi aminti mesajul hoţului: Vă felicit pe toţi că aţi ales calea dreptăţii.

Era sîmbătă dimineaţă, iar părinţii ei, cu capetele lipite aproape unul de altul, erau absorbiţi în lectura unui articol din *Chicago Tribune*. Păreau supăraţi.

– Tipul este un maniac! Un nebun! exclamă tatăl Petrei, pocnind cu palma în masă.

Castronelele cu fulgi de cereale zdrăngăniră.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Petra înlemnită.

– Alte veşti despre tabloul lui Vermeer! Trebuie să ne rugăm cu toţii ca FBI-ul să ştie să-şi facă datoria, vorbi Frank Andalee, ridicîndu-se de la masă şi punînd o mînă pe umărul fiicei lui. Nu te bucuri că nu cade în răspunderea ta să salvezi o capodoperă din mîinile unui maniac?

– Ba da, tată!

Cu inima cît un purice, fetiţa începu să citească:

GALERIA NAŢIONALĂ DE ARTĂ A PRIMIT IERI URMĂTOAREA SCRISOARE ANONIMĂ. MESAJUL ANTERIOR CEL MAI RECENT PRIMIT DIN PARTEA HOŢULUI, UN ANUNŢ PENTRU *CHICAGO TRIBUNE,* FUSESE EXPEDIAT DIN FLORENŢA, ITALIA.

PLICUL PRIMIT IERI DE NOI A FOST EXPEDIAT DINTR-UN OFICIU POŞTAL DIN WASHINGTON, D.C.

ATÎT FBI-UL CÎT ŞI CONDUCEREA GALERIEI NAŢIONALE DE ARTĂ AU CONSIDERAT IMPORTANT CA PUBLICUL SĂ AFLE CÎT MAI CURÎND ULTIMELE INTENŢII ALE HOŢULUI.

Dragă Galerie Naţională,

Recent publicata carte DILEMA LUI VERMEER: CE NE FACEM ACUM? a atras atenţia asupra răspunsului copleşitor care a venit din partea publicului ca urmare a scrisorii şi a celor trei mesaje ale mele transmise în presa din întreaga lume.

Lumea a ajuns, într-adevăr, să-mi dea dreptate! Acum nu vă rămîne decît vouă şi colegilor voştri să recunoaşteţi public că sînteţi de acord cu noi, restul.

Vă pretind să le aduceţi la cunoştinţă în scris tuturor colecţionarilor de tablouri ale lui Vermeer că punctul meu de vedere este unul valid şi să cereţi schimbarea imediată a atribuirilor lucrărilor identificate de mine.

Dacă paternitatea tablourilor nu este modificată în decurs de o lună, pînă la 11 ianuarie, împotriva voinţei mele voi distruge tabloul FEMEIA CU SCRISOAREA.

Îl voi considera ca pe un sacrificiu necesar în interesul aflării adevărului, o lecţie pentru cei prea rigizi şi nesinceri, ca să facă ceea ce este corect.

Sînt în vîrstă şi nu voi mai trăi mult, dar am să ajung totuşi să văd această greşeală îndreptată, fie în scris, fie, spre groaza tuturor, în cenuşă.

Vă implor să cruţaţi soarta tabloului FEMEIA CU SCRISOAREA!

Dacă vă uitaţi în adîncul inimilor voastre, şi ştiu sigur că aşa veţi face, după cum am prezis în noiembrie, o să ajungeţi să îmi daţi dreptate!

Faceţi ceea ce este cinstit!

Petra scăpă din mînă ziarul şi o zbughi din bucătărie.

Capitolul 21: VĂZÎND ŞI FĂCÎND

✖ ✖ ✖ – Acest hoţ este mult mai lipsit de scrupule decît ne-am imaginat!

Era ora nouă dimineaţa, iar Petra şi Calder stăteau de vorbă în bucătăria lui Calder şi beau ciocolată caldă. Părinţii lui erau plecaţi la piaţă după cumpărături.

– Pun pariu că, dacă am anunţa poliţia, Delia Dell ar fi scotocită în toate ungherele astăzi! Iar dacă tabloul este acolo, poliţiştii ar avea mai multe şanse să-l găsească decît noi. Sau am putea să le spunem părinţilor noştri şi să-i lăsăm pe ei să hotărască ce-i de făcut.

Enumerînd posibilităţile, Petra nu părea să prefere vreuna în mod deosebit.

Calder, absorbit de propriile gînduri, rînji în gol.

– Am putea la fel de bine să nu spunem nimic nimănui! Parcă văd titlurile ziarelor: „NIŞTE PUŞTI AU LOCALIZAT TABLOUL DE VERMEER DISPĂRUT“, sau „COPIII DAU DE URMA CAPODOPEREI LUI VERMEER“, sau „PISTA INDICATĂ DE PUŞTI ÎI OPREŞTE PE AGENŢII FBI DE LA A MAI...“

– Calder! Zău aşa! Cum de îţi stă mintea acuma la faimă? Ce ar fi mai bine pentru tablou? întrebă Petra, strîngînd din buze, preocupată.

– Să fie găsită! exclamă îmbufnat Calder, încrucişîndu-şi mîinile la piept. Şi ţie ţi-ar plăcea să ajungi la ştiri!

Petra se gîndi cum ar fi să apară într-un talk-show televizat sau să-şi vadă poza pe prima pagină din *Chicago Tribune*.

– Poate! îngăimă ea pe un ton mai blînd.

– Eu propun să încercăm s-o găsim astăzi şi, dacă nu reuşim, să vorbim diseară cu părinţii noştri şi cu poliţia.

– În regulă, dar cred că mai întîi ar trebui s-o sunăm pe doamna Sharpe!

– De ce? întrebă Calder scoţînd o piesă din buzunar şi începînd să se joace cu ea pe masă. Ţi-a transmis cumva litera asta că va vorbi? Noi ştim că nu-i ea! Este în spital şi, în plus, n-ar distruge o lucrare de Vermeer.

– Ne-ar putea ajuta! zise Petra, lovind cu zgomot linguriţa de cană. O să-i povestim ce s-a întîmplat în Delia Dell şi o să-i stîrnim curiozitatea. După care, dacă ştie ceva, poate îi va scăpa fără să vrea.

Amîndoi se uitară la „I". Petra continuă:

Oare ce încearcă să ne transmită?

– Instantaneu! răspunse Calder. Cum s-ar spune: „Hai la treabă!"

Sunară la spital şi cerură salonul doamnei Sharpe. Cînd aceasta răspunse, Petra o informă:

– Eu şi Calder am zăbovit ieri prin Delia Dell...

– Şi?

Vocea doamnei Sharpe ar fi tăiat şi oţelul.

– Scrisoarea din ziar... sîntem îngrijoraţi!

La celălalt fir se lăsă liniştea. Petra reluă:

– Doamnă Sharpe? Am vrut numai să nu vă faceţi griji pentru noi!

– Nu vă amăgiţi! De ce mi-aş face griji pentru voi?

Înainte ca Petra să apuce să-i pomenească de străfulgerarea avută pe scară, bătrîna mai adăugă:

– Numai că fiţi atenţi! Văzutul şi făcutul sînt două lucruri total diferite!

Convorbirea se întrerupse.

✖ ✖ ✖ Calder le lăsă un bilet părinţilor lui, după care el şi Petra îşi îmbrăcară gecile şi o porniră spre campus.

Se grăbiră să intre în Delia Dell prin uşa laterală şi Petra alunecă pe plăcile umede de gresie. Picioarele îi fugiră de sub ea şi se lovi tare, oprindu-se într-o bancă de pe hol. Străduindu-se să se ridice în genunchi, îşi înălţă capul şi dădu cu ochii de un bărbat cu sprîncene atît de groase, că acopereau aproape în întregime ochii, mult prea mici pentru mărimea feţei.

– Aza-i că alunegă? Bărbatul vorbea pe un ton moale, plăcut, şi avea accent străin: Aşeste grezii vechi zînt bericuloase cînd zînt ude, înză ezte o clădire minunată! Foarte minunată! zîmbi el spre Petra, pierzîndu-şi ochii mijiţi sub desişul arcadelor. Îi întinse o mînă uriaşă: Voi doi aţi mai vozt aişi zi ieri, nu?

I se părea că-l mai văzuse undeva pe bărbatul ăsta!

Petra era acuma în picioare şi îngăimă un:

– N-am nimic!

Apoi îl îmbrînci pe Calder la adăpostul uşii deschise din faţa lor.

– Grozav! Individului i s-a părut că ne-a recunoscut, iar tu te-ai pierdut! *Acum* ce mai facem?

– Ce-ai fi vrut să fac, să-l întreb în ce direcţie s-o iau ca să ajung la tabloul lui Vermeer? I-ai recunoscut vocea? Cred că era tipul de la poştă.

– Care tip? întrebă Calder.

– Tipul care a călcat pe plicul doamnei Sharpe!

– Mă rog, indiferent cine este, am fi putut să ne vedem de drum. Dacă înainte nu ne dădusem de gol, acum sigur am ieşit în evidenţă!

Era prima dată cînd aproape ca se certară.

Petra se lovise la coate şi era supărată. Ştia că băiatul avea dreptate. La urma urmei, individul putea fi un simplu necunoscut!

– Stai! exclamă Calder. Am o idee! Parcă îmi amintesc de o intrare la subsol.

Copiii se îndreptară repede spre aripa de est a clădirii. Acolo, în spatele unei porţiuni zidite, se distingea ca prin farmec o uşiţă ţinută deschisă cu un tomberon găurit.

– Oa! Dacă ne întreabă cineva ce căutăm aici, le spunem că facem un plan al construcţiei pentru şcoală, sugeră Calder, puţin mai nesigur pe el decît încerca să pară.

– Hai să scoatem din rucsac hîrtie şi creioane, ca să dăm impresia că lucrăm cu adevărat la un proiect, adăugă Petra.

Înarmaţi cu materialele amintite, copiii se apropiară de zid. Era greu să distingă ceva prin cadrul întunecat al uşii. Se opriră în dreptul ei, ciuliră urechile şi se uitară ce se întîmplă după colţ.

Nu era nimeni!

Se strecurară în vîrful picioarelor prin deschizătură, păşind pe vîrfuri de-a lungul unui coridor lung care se curbă mai întîi la stînga şi apoi la dreapta. În faţă, nişte uşi rabatabile îi conduseră într-o cameră luminată de un singur bec, atîrnat din tavan. Odată ajunşi înăuntru, se pomeniră că au de ales între trei posibile ieşiri şi optară pentru cea din mijloc.

– Îuuu!

Calder păşi peste un morman de gunoi care duhnea a lapte acru şi a tenişi nespălaţi, iar Petra se ţinu cu mănuşa

de nas. Mergînd mai departe, se treziră într-un labirint de mici coridoare.

– Pe unde crezi că ar trebui s-o luăm ca să ajungem în interiorul clădirii? întrebă Calder, uitîndu-se la văruiala scorojită de pe ziduri.

– N-am idee, dar aş vrea să fie undeva la înălţime! răspunse Petra.

Calea se bifurcă la un moment dat, însă, spre bucuria lor, una din direcţii ducea la o scară de metal şi iuţiră pasul într-acolo. La etaj, o fereastră în formă de diamant dădea înspre un hol.

– Nu văd prea multe! Încearcă şi tu! spuse Calder, îndepărtîndu-se de lîngă geam.

În clipa aceea, un pulover albastru le flutură prin faţa ochilor. Amîndoi se ghemuiră ca să se ascundă şi Petra îl lovi din greşeală pe Calder peste nas cu clama din păr.

– Pe-tra! Vrei, te rog, să fii mai atentă!

De supărare, băiatul uită să mai vorbească în şoaptă, iar puloverul albastru reapăru în vizorului ferestrei, aşteptînd în spatele uşii preţ de cîteva secunde înainte să dispară iar.

– Calder, să ştii că puloverul acela semăna cu al tatălui meu! Trebuie să arunc o privire pe afară ca să mă conving!

– Şi ce-i spui dacă este el? O să te întrebe ce cauţi aici.

– Nu ştiu ce să-ţi răspund, dar simt nevoia să văd sigur dacă este sau nu tatăl meu!

Parcurseră în cea mai deplină linişte cu putinţă restul coridorului, trecînd pe lîngă cîteva birouri. Ajunşi la colţ, observară că bărbatul îmbrăcat cu puloverul albastru urca scările ce duceau la etajul al doilea, cărînd un mic pachet de formă dreptunghiulară.

Nu încăpea îndoială: era Frank Andalee!

– Ce ciudat! şopti Petra. Oare ce-o fi căutînd aici? Într-adevăr, mai lucrează uneori şi sîmbăta, dar în cealaltă parte a campusului!

Fetiţa îşi aminti izbucnirea de furie a tatălui său din dimineaţa aceea şi felul în care lovise cu pumnul în masă.

Îşi aminti, de asemenea, vorbele lui: „Nu te bucuri că nu cade în răspunderea ta să salvezi o capodoperă a lumii din mîinile unui maniac?“

Acest ultim cuvînt, „maniac“, avu un ecou înfricoşător în mintea ei. Exista posibilitatea ca tatăl ei să fie în vreun fel răspunzător de soarta tabloului?

Poate că descoperise întîmplător ceva ce nu trebuia să afle şi asta ar explica şi de ce fusese atît de morocănos în ultima vreme.

Continuă să-şi amintească şi momentul cînd îl auzise murmurînd nedesluşit cuvintele: „un împrumut“ sau „de împrumut“. Amîndouă variantele o speriau la fel de tare.

Mai era şi discuţia dintre părinţi despre două scrisori misterioase, cea pe care ea o prinsese din zbor cu ceva timp în urmă şi, totodată, replica pe care o dăduse atunci tatăl mamei ei, anume că: „Toată lumea are ceva de ascuns!“

Văzînd-o cît de tare se întristase, Calder încercă să o mai consoleze, bătînd-o uşor pe spate.

– Sînt sigur că are un motiv întemeiat pentru care se află aici!

Copiii îşi abandonară rucsacurile şi gecile ca să scape de greutate, îndesîndu-le în cadrul unei ferestre cu pervaz lat, şi se apucară să exploreze etajul întîi al imobilului Delia Dell.

În prima jumătate de oră de explorare nu făcură altceva decît să măsoare cu ruleta, să studieze locurile, să apese sau să ciocăne în plăci, să se aplece sau să se ghemuiască

pe sub diferite cotloane, să tragă de margini, să deschidă sau să închidă uşi.

Li se iviră în cale cîteva dulapuri, numai bune de controlat, dar nici urmă de tablou.

Petra nu reuşea să se mai concentreze.

– Pur şi simplu nu-mi pot închipui ce treabă are tata în Delia Dell! răbufni ea.

– Şi el s-ar întreba acelaşi lucru, dacă te-ar vedea unde eşti acuma!

– Şi mai este pachetul acela pe care-l avea cu el... Ştii că după dimensiuni se cam potrivea cu un tablou!

Dintr-odată Petra se se sătură să mai suspecteze pe toată lumea.

Prima fusese doamna Sharpe, apoi domnişoara Hussey, după care amîndouă, iar acum... să-l bănuiască pe tatăl ei?

Calder păru că îi citeşte gîndurile şi vru să-i alunge temerile.

– Nu mi se mai pare la fel de amuzant ca la început să te furişezi prin tot felul de cotloane şi să încerci să-ţi dai seama cu ce fel de persoane ai de-a face.

Uitîndu-se afară pe una dintre ferestre, fetiţa îl zări pe tatăl ei alături de bărbatul pe care îl întîlniseră la oficiul poştal, traversînd împreună parcarea de lîngă clădire.

– Calder! Sînt împreună!

Petra mai observă că tatăl ei mergea uşor adus de spate, cu umerii aplecaţi, şi-şi ţinea mîinile în buzunar.

Nu mai avea la el pachetul pe care îl cărase!

Capitolul 22: GRUPURI DE 12!

✖ ✖ ✖ Pînă să iasă Petra şi Calder din clădire, cei doi bărbaţi plecaseră deja.

Zăpada călcată în picioare de sute de paşi în ziua aceea era o masă compactă, în care nu se putea distinge forma urmelor, darmite direcţia lor.

– Cred că ar fi cazul să plecăm! spuse Petra.

– Aşa e!

Întorcîndu-se spre Harper Avenue, Calder şi Petra puseră la cale un plan. Se vor întoarce la noapte în Delia Hall. Fiecare din ei le va spune părinţilor că merge în vizită la celălalt.

– Am impresia că pînă la urmă tot vom comite o infracţiune. Petra îi adresă lui Calder un zîmbet abia schiţat. Dar de data asta este altceva – va fi un fel de aventură în avanpremieră la ziua de naştere. Adică...

Se opri brusc.

Acum băiatul părea stînjenit.

– De unde ai ştiut!

– Ce să ştiu?

– De ziua mea de naştere.

– Poftim? E şi ziua mea!

Spre surprinderea fetei, Calder se arătă din ce în ce mai preocupat de situaţie, uitîndu-se lung la „T"- ul de pentomino din palma lui.

– „T" de la *twelve*[1]... Împlinim amîndoi doisprezece ani, în data de 12 XII.... Cum de nu mi-am dat seama pînă acum?

– Oa! atît putu să spună Petra.

Băiatul turuia în continuare:

– Este un puzzle care se bazează pe grupuri de 12! Avem, bineînţeles, pentominourile care sînt douăsprezece la număr, apoi faptul că amîndoi împlinim 12 ani, în a douăsprezecea zi din luna a douăsprezecea şi sînt convins că mai sînt multe amănunte despre tablou sau Vermeer care se leagă de cifra 12.

– Calder, eşti fie nebun de legat, fie un geniu, fie amîndouă la un loc!

– Şi să ştii că nu prea avem la dispoziţie mai mult de 12 ore să dezlegăm enigma – crezi că ne descurcăm?

– Eu aş zice că da!

✖ ✖ ✖ În seara aceea, copii reveniră la Delia Dell, asunşi în tufişurile de sub ferestrele de la parter. Era ora şapte fără un sfert. Cerul albastru şi zăpada albă din cursul dimineţii erau acum de un violet-îngheţat, brodat cu negru.

– Uite-l pe tipul de la poştă! şopti Calder, zărindu-l pe acesta ieşind printre ultimii din clădire înainte de închiderea uşilor.

Bărbatul coborî încet cîteva trepte pînă la o maşină parcată. Înainte să urce în ea, scrută Fifty-ninth Street, căutînd parcă din priviri pe cineva. Calder şi Petra avură

---

[1] În engl., „doisprezece" (n.tr.)

ocazia să-i vadă bine trăsăturile feţei. De îndată ce maşina lui plecă, Petra sări de după tufişuri, unde se ascunsese.

– Hai, repede!

Alergară imediat în spatele clădirii, în zona unde se depozita gunoiul. Intrarea din spate, pe care pătrunseseră dimineaţa, era tot întredeschisă.

Se îndreptară cît putură de repede spre uşiţa întunecată şi săriră înăuntru. Era ca şi cum ai fi plonjat într-o mare de întuneric.

La cîteva încăperi distanţă auziră paşi şi pe cineva fluierînd o melodie.

Petra îl trase pe Calder de mînecă şi îi arătă cu degetul un fişet înalt. Se pitiră lîngă el şi îşi ţinură răsuflarea.

Paşii se apropiară din ce în ce mai tare, iuţi şi greoi, şi se mai auzi şi un icnet cînd cineva puse jos un container de metal. Copiii distinseră printre umbre un bărbat mişcîndu-se prin încăpere. Acesta mai făcu doi paşi, după care trînti uşa şi o încuie, răsucind yala de două ori. Apoi stinse şi lumina din camera de alături, lăsîndu-i pe copii în întuneric.

Paşii se pierdură în depărtare. Copiii mai aşteptară pînă ce auziră o a doua uşă trîntită. Petra scoase din rucsacul ei o lanternă, care întîi se aprinse, după care se stinse. Fetiţa o scutură ca s-o facă să se reaprindă, dar nu se întîmplă nimic. Simţi întunericul strîngîndu-se în jurul lor ca o gheară şi auzi un vuiet ca de ocean. Spaţiul din jurul lor părea că se micşorează ameninţător.

– A, nemaipomenit!

– N-ai încercat-o acasă?

– Ba da!

Spre bucuria lor, lanterna îşi reveni şi începu să lumineze. Petra o aţinti spre tavan.

Menţinînd lanterna neclintită, ca şi cînd ar fi fost un pahar plin cu apă, copiii înaintară cu grijă prin labirintul semiîntunecat de holuri şi magazii. Nimic din jur nu li se părea cunoscut.

Lui Calder îi trecea prin minte că „înfricoşător" era un cuvînt prea blînd pentru a descrie locul în care se aflau. Aproape că subsolul din Gracie în care stătuse închis i se părea un loc confortabil în comparaţie cu acesta.

Copiii încercară să nu se mai gîndească la nimic în afară de următorul pas pe care trebuiau să-l facă.

Coridoarele păreau nesfîrşite. Lanterna se stinse din nou, fără ca de data aceasta să se mai reaprindă. Ţinîndu-se unul de altul, orbecăiră pînă după primul colţ.

În faţă, la depărtare lucea un indicator roşu care semnaliza ieşirea.

– Am reuşit!

Parcurseră pasajul în întregime şi deschiseră uşa din capăt, dincolo de care se pomeniră în holul mare de la intrare.

În centrul încăperii se înălţa o strană mare ca pentru cei din corul bisericii şi copiilor le apăru impresionant spătarul ei masiv. Între timp răsărise luna şi lumina ei pătrundea prin geamurile de la nivelul primului rînd de trepte spre etaj, împrăştiind pe scări o potecă dezordonată de dreptunghiuri întrerupte şi romburi, care se răsfrîngea pînă la capetele maimuţelor de lemn de la bază.

– Poate că-i mai bine că ni s-a stins lanterna, în caz că supraveghează cineva clădirea, şopti Petra.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru, spuse Calder, privind înspre sala de recepţii şi spre bibliotecă.

Simţindu-se mici la adăpostul întunericului, cei doi traversară holul şi urcară cele cîteva trepte pînă în camera

vecină. Trecură pe sub bolta de struguri de ghips şi intrară în bibliotecă.

Pe întuneric, sala părea imensă, goală şi dezolantă. Pe afară se auzeau grupuri de studenţi, vorbind şi rîzînd, în timp ce se întorceau la camerele lor din cămin. Petrei şi lui Calder li se păru în acel moment că răspunderea pe care şi-o asumaseră îi despărţea de aceştia şi de ritmul vieţii obişnuite. Cum de îşi închipuiseră oare că se vor descurca?

– Hai să începem de aici şi să stăm împreună! zise Petra.

În căutare de dulapuri, panouri sau mînere ascunse, începură să bată cu degetele uşor în peretele dinspre sud, mijindu-şi ochii în penumbră. Înaintau foarte greu.

În dreptul uşii de la sala de mese ezitară o clipă, aruncînd o privire în întunericul şi mai adînc din interior. Aici nu mai erau atît de multe ferestre. După ce intrară, se apucară metodic de treabă, cu ceva mai multă rapiditate acum. Apăsau şi ciocăneau aşa de tare în fiecare placă din lambriuri, încît, după un timp, încheieturile degetelor le amorţiseră, iar braţele le tremurau.

Pe neaşteptate, Calder se răsuci pe călcîie, surprinzînd-o pe Petra care se dădu un pas în spate.

– Ce-i?

Nici un răspuns. Calder alergă spre scări, iar Petra se luă după el.

– Calder! Aşteaptă-mă!

Băiatul se opri la baza scărilor şi urcă înapoi douăsprezece trepte, numărîndu-le în gînd.

– Ce este? îl întrebă în şoaptă fata.

– Cred că m-am prins! Du-te pînă jos!

– *Singură?*

– Grăbeşte-te! Rămîi chiar sub a douăsprezecea treaptă!

Calder aproape că nu mai avea suflu, dar își păstra calmul.

Petra avea impresia că vede tot felul de chipuri ghemuite pe la colțuri. Dacă urma să dispară ca Frog, era numai din vina lui Calder!

– Aici?

Inima Petrei bătea cu putere. Era cumplit de întuneric la marginea scării. Deodată îi răsări în minte imaginea care îi apăruse în baie: un dreptunghi într-un triunghi! În fața ochilor, în perete, avea un triunghi imens.

– Mai fă un pas!

Calder coborî pînă la ea și se ghemui să inspecteze zidul. Pipăi cu degetele suprafața de zid care era formată din mici plăci de lemn pătrate, fiecare cu latura de cîțiva centrimetri.

– Grupuri de doisprezece! murmură Calder. ... Șase, șapte, opt... aici!

Loviră încet în al doisprezecelea pătrat, apoi, pe rînd, în fiecare dintre cele mici din jur. Toate sunau a gol, semn că secțiunea din spatele lor era goală.

Se sprijiniră cu toată puterea în lemnul de stejar incrustat cu model. Nu se întîmplă nimic!

– Hai să apăsăm mai încet! Poate are un arc sau un zăvor.

Petra împinse din colțul din dreapta sus, iar Calder în cel din stînga sus, mișcîndu-se ușor ca să ajungă și la bază. Repetară această mișcare, păstrînd în centru ca reper cea de-a douăsprezecea plăcuță pătrată și încercînd de fiecare dată să acopere în jur o formă dreptunghiulară imaginară, mai mare. A treia oară simțiră că totuși ceva cedează.

Se auzi un zgomot ca de așchii despicate și un pocnet. Placa de lemn se dădu în lături, scoțînd la iveală un spațiu gol.

Tremurînd toată, Petra pipăi lanterna şi încercă s-o aprindă. Ca prin minune, de data asta butonul funcţionă.

– O, Dumnezeule, Petra!

Înăuntru, sprijinit de peretele din spate, se vedea un pachet mic de formă dreptunghiulară, învelit într-o bucată de material.

Calder făcu un pas şovăielnic înapoi. Petra îi întinse lanterna şi scoase obiectul. Materialul de deasupra era din catifea.

Unul lîngă altul, copiii se aşezară pe jos. Petra îndepărtă materialul, despăturind întîi o latură şi apoi pe cealaltă, catifeaua de un roşu-aprins căzîndu-i în pliuri pe genunchi. Fetiţa atinse colţul unei rame. Lemnul i se păru rece şi neted. Petra încremeni.

Abia reuşi să articuleze:

– Tu!

Calder înţelese şi trase cu grijă ultimul fald de catifea.

Urmă un moment pe care, cu siguranţă, aveau să şi-l amintească tot restul vieţii. Lanterna primi un răspuns scînteietor din partea perlelor, a panglicilor de satin din păr şi a ochilor femeii. Imaginea era cu mult mai frumoasă şi mai delicată decît şi-o închipuiseră. Lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă Petrei pe obraji, făcînd-o să vadă ca prin ceaţă chipul acela familiar.

Auzind un suspin înfundat, Calder simţi că şi ochii lui se umplu cu lacrimi. În clipa aceea nu mai exista nimeni pe lume în afară de ei trei: Femeia, care avea aproape 350 de ani, şi cei doi copii, care aveau aproape 12.

– O să te scoatem de aici! şopti Petra, încă nesigură pe vocea ei.

Calder îşi şterse obrajii cu colţul mînecii de la geacă şi, arătînd cu degetul spre şiragul de perle de pe masă, îi spuse fetei:

– Numără!

Petra le numără şi se uită jenată spre Calder, ştiind că amîndoi au plîns.

– Zece? O, nu pot să cred! Şi cu cerceii fac doisprezece!

Îşi zîmbiră unul altuia.

– Ce te-a făcut să te gîndeşti la asta? întrebă Petra.

– Nu ştiu! Poate ea!

Uitîndu-se încă la tablou, Petra înclină din cap în semn că înţelesese.

Amîndoi tuşiră încet ca să-şi dreagă glasul. Nu se gîndiseră pînă atunci ce vor face cu tabloul dacă îl vor găsi.

– Calder, este foarte rece afară! Crezi că i-ar face rău frigul? Aş putea s-o învelesc în haina mea!

– Va trebui! Ar fi şi mai rău dacă am lăsa-o aici! Dacă hoţul se hotărăşte să-i schimbe ascunzătoarea mîine?

Calder îi ţinu la îndemînă lanterna, iar Petra înfăşură cu grijă rama în bucata lungă de catifea, după care îşi scoase puloverul şi îl legă bine în jurul pachetului. Lăţimea mare a ramei o făcea greu de cărat la subraţ.

Copiii traversară holul întunecat de la intrare, abia simţind pardoseala sub picioare, şi se îndreptară spre una din ieşirile din partea de nord a clădirii.

Cercetînd din priviri laturile uşii, remarcară un bec roşu.

– Sînt sigur că toate ieşirile principale sînt conectate la alarmă, spuse Calder. Am putea încerca să ieşim pe la subsol, dar şi uşa aceea ar putea fi legată cumva. Sau tu ai putea să fugi pe aici, iar eu să distrag atenţia oricui ne-ar vedea!

– Nu! Hai să rămînem împreună!

– În cazul în care cineva supraveghează clădirea poate, pentru orice eventualitate, ar trebui să car şi eu ceva. Nu contează dacă ne prinde poliţia, nu? De fapt, asta ar fi chiar o uşurare.

Calder se aplecă şi ridică un indicator pe care scria: „PERICOL DE ALUNECARE CÎND ESTE UD PE JOS!“ şi îl înveli în nişte ziare ale universităţii. Îşi scoase repede haina, îşi legă strîns puloverul în jurul mormanului de ziare în care fusese înfăşurat indicatorul şi îşi îmbrăcă la loc haina. Luă în braţe pachetul şi îl ţinu ca şi cînd ar fi cărat ceva fragil.

– Pare convingător? Aşteaptă! Calder scotoci în buzunar după piesele de pentomino şi scoase una: Este „Y“ de la *yes*. O s-o ducem acasă, spuse el bătînd cu piesa în pachetul Petrei.

– Absolut! confirmă Petra, zîmbind.

– Eşti gata?

Copiii traseră adînc aer în piept o singură dată, vizibil emoţionaţi.

– Pe locuri...

– Fiţi gata!

– Start!

Deschiseră uşile şi începură să alerge în aerul îngheţat al serii, cu alarma şuierînd în urma lor.

Capitolul 23: AJUTOR!

✖ ✖ ✖ Petra şi Calder goniră spre grădina şi terenul de joacă din spatele clădirii U. School. La fiecare cîteva secunde se uitau înapoi. Un bărbat cu o haină de culoare închisă apăru, dintr-o parte a clădirii, şi alerga spre ei.

– Poţi să vezi cine e? întrebă Petra cu voce sugrumată.

– Sînteţi de la poliţie? urlă Calder.

Nu primiră nici un răspuns. Gîfîind, se opriră o clipă, în speranţa că vor da de un gardian al universităţii. Exact în acel moment silueta din urma lor ieşi la lumină şi o lucire a lunii i se reflectă în lentilele ochelarilor, acoperindu-i ochii în spatele efectului de oglindă. Bărbatul se îndrepta direct spre ei, mişcîndu-se de parcă viaţa lui depindea de asta. Nu purta uniformă.

– Fugi! zbieră Calder.

Copiii o luară iar la picior, alergînd în zigzag în jurul copacilor şi tufişurilor.

– AJUTOR! AJUTOR! ţipă Petra.

Nu era nimeni înaintea lor. Unde erau oare studenţii sau cei care îşi plimbau cîinii?

Bărbatul cîştiga distanţă, apropiindu-se de ei. De acum îi auzeau răsuflarea.

Petra sări peste o groapă cu nisip şi ieşi din zona terenului de joacă. Chiar în spatele ei auzi un buf! şi cu

coada ochiului îl zări pe Calder împiedicîndu-se de marginea scăriței de la tobogan.

Se opri.

Calder îi strigă:

– Du-te! DU-TE!

Băiatul reușise între timp să se ridice, dar individul era acum la doar cîțiva pași de el.

Petra alergă așa cum nu mai alergase niciodată. Privi înapoi și îl văzu pe Calder cocoțat în vîrful toboganului, strîngînd la piept pachetul lui, iar pe bărbat la baza lui. Auzi vocea lui Calder, pițigăiată de frică:

– Dacă te apropii, îmi bag genunchiul în el. Serios! Și atunci o s-o încurci!

Fata nu înțelese replica mormăită a bărbatului, dar prinse din nou cuvintele lui Calder:

– N-ai îndrăzni să-mi faci rău!

Petrei i se făcu teamă pentru Calder, dar în același timp îl admiră pentru istețimea și curajul lui. Ajunsă pe Fifty-seventh Street, fugi spre restaurantul Medici, deschise ușa grea de lemn și năvăli înăuntru.

Din fericire, un agent al poliției tocmai pleca. Petra îi povesti alertată despre Calder și individul din parcul de joacă și hotărî în gînd să nu pomenească nimic despre Femeie. Nu voia să piardă timpul cu explicații.

Ieșiră în grabă în alee, iar fata se urcă pe scaunul din față al mașinii polițistului. Cîteva minute mai tîrziu, opreau lîngă terenul de joacă.

Farurile albastre ale mașinii descoperiră în treacăt o formă pe jos. Fata îl auzi pe polițist bombănind, după care îi spuse:

– Rămîi aici, fetițo! și duse mîna la portieră s-o deschidă.

Fata ieși totuși, lăsînd tabloul pe scaunul din față.

Pe măsură ce se apropiau de tobogan, Petra recunoscu grămada de pe jos: erau puloverul lui Calder deasupra

unui teanc de ziare răvășite, adică pachetul pe care îl cărase el cînd fugiseră din Delia Dell.

– A, bun! Calder a scăpat! începu ea să țopăie pe loc.

Polițistul îngenunche ca să studieze îndeaproape puloverul lui Calder.

– Pare a avea urme de sînge pe el! spuse acesta.

Îngrozită, Petra îngenunche lîngă el și văzu picături închise la culoare pe materialul cenușiu.

– Hei, fetițo! N-ar trebui să fii aici!

Polițistul se ridică în picioare, după care strigă:

– Hei, tu! Stai pe loc! Poliția!

Petra înălță capul și îl văzu pe individul care fugise după ei mai devreme, ieșind pe furiș din mașina de poliție. Avea la subraț pachetul ei și alerga înspre est pe Fifty-eighth Street spre curțile și gardurile care l-ar fi ajutat să-și piardă urma.

– El este! El este cel care ne-a urmărit și acum a furat tabloul!

– A furat ce?

– Of! Vă rog, grăbiți-vă!

Polițistul cu o mînă pe tocul armei de la centură, fugi spre mașină.

– Suspect de tîlhărie se îndreaptă la est spre Fifty-eighth Street – are asupra lui obiectul furat. Cer ajutor imediat!

– Spune-le că este neprețuit, că e piesa lui Vermeer!

Ezitînd pe moment, polițistul i se adresă cu blîndețe:

– Puiule, vin repede!

– Vă zic ADEVĂRUL!

Polițistul o privi cu indulgență și scutură din cap.

– Chiar așa, ce căutați voi doi copii, singuri aici la ora asta?

Petra șopti:

– N-aţi înţelege dacă v-aş povesti! Of, sper să fie teafăr Calder!

Plîngînd, fata abia reuşi să dicteze adresa şi numărul de telefon al prietenului ei. Îl dezamăgise şi pe el, şi pe *Femeie,* iar acum Calder era rănit.

În drum spre secţia de poliţie, Petra adăugă cu voce tremurîndă:

– Dacă totuşi credeţi în ceva, vă rog să mă credeţi acum!

✖ ✖ ✖ Calder fu dat dispărut, iar părinţii lui şi ai Petrei porniră imediat să-l caute prin cartier împreună cu poliţia. Atît familia Pillay cît şi familia Andalee fură şocaţi şi încîntaţi într-o egală măsură de veştile Petrei, dar nu era timp de explicaţii. Dispariţia lui Calder era mai mult decît înspăimîntătoare.

În casa familiei Pillay rămase un vecin, în caz că băiatul se întorcea între timp acasă, iar Petra era la ea, ca să aibă grijă de fraţii ei mai mici care dormeau. Fetiţa, încă îmbrăcată cu hainele de stradă, se fîţîia de colo-colo în holul de la intrare. Unde oare s-o fi dus Calder? Şi cum reuşise să scape de bărbatul acela care alerga aşa de repede?

Petra se aşeză pe treptele de la intrare. Dar dacă bărbatul îl lovise pe Calder pe terenul de joacă şi apoi îl tîrîse undeva? Încercă să-şi alunge din minte acest gînd. „Fii optimistă! îşi spuse. Lui Calder nu i se va întîmpla aşa ceva."

Încercă să se pună în locul hoţului şi să îşi imagineze unde ar putea ascunde tabloul, dacă ar vrea să scape din Hyde Park neobservat. La asta se putea gîndi în voie.

Şi-o inchipui pe *Femeie,* învăluită în catifea, sub puloverul ei. „Arată-mi unde eşti, îi trecu ei prin minte. Te rog, ajută-mă să te găsesc!" Deodată simţi, ştiu, că *Femeia* se afla în apropiere. Oare era posibil ca hoţul să o fi ascuns sub veranda cuiva? În vreun tomberon de mate-

riale reciclabile sau în vreo tufă? Nu, n-ar fi atît de prost, încît să o pună în pericol. Se gîndi apoi la un garaj, dar acestea erau de obicei încuiate. După care, avu o altă idee.

Petra puse mîna pe o lopată de îndepărtat zăpada din holul de la intrare şi se îndreptă spre trotuar. Fraţii şi surorile ei nu aveau cum să se trezească chiar acum şi, la urma urmei, treaba asta nu-i va lua decît cîteva minute. Va fi foarte atentă.

Căsuţa din copac a familiei Castiglione se afla chiar în curtea vecină. Copiii acestora crescuseră şi nu se mai jucau de mult în ea. Petra se gîndi doar să arunce o privire şi pe acolo, ca să vadă dacă cineva lăsase urme în zăpadă. Dacă observa ceva, se va întoarce în casă şi va suna la poliţie.

Închise încet uşa de la intrare în urma ei. În capătul străzii văzu o maşină de poliţie deplasîndu-se în direcţie opusă. Zgomotul de motor se pierdu în depărtare. Era lună plină şi strălucea cu putere.

Petra păşi în curtea din spatele casei familiei Castiglione, ţinînd lopata pe lîngă corp ca pe o armă. Şi atunci văzu urmele de bocanc care duceau pînă sub copac, unde zăpada era călcată în picioare. Urmele erau mari, păreau a fi ale unui bărbat.

Fetiţa stătu o clipă locului, ascultînd şi uitîndu-se în sus la adăpostul din copac. Dacă urmele acelea erau ale hoţului, putea oare acesta să mai fie încă ascuns acolo? Trecuse mai bine de o oră de cînd luase tabloul din maşina poliţistului. N-avea nici un motiv să rămînă cocoţat în frig, aşteptînd să-l găsească cineva.

În zăpadă nu se vedea decît un set de urme de paşi, dar Petra ştia prea bine că se putea coborî din căsuţa din copac din dreptul unei crengi înalte, aruncîndu-te pe movila de pămînt din apropierea şinei de cale ferată. Se putea

să fi ascuns tabloul şi apoi să fi scăpat cu vreun tren sau autobuz, fără să-l observe cineva.

Adăpostul din copac era o construcţie de mici dimensiuni cu un singur geam. Structura acesteia era mai mult sau mai puţin impermeabilă, aşa că putea servi drept o ascunzătoare sigură pentru tablou. Fetiţa făcu un bulgăre de zăpadă şi îl aruncă în copac, acesta aterizînd uşor lîngă casă. Mai azvîrli cîţiva. Dacă era cineva acolo, spera să-l facă să se uite în afară şi apoi să fugă.

Nimic!

– Hei, tu de colo sus! strigă ea cu voce tremurîndă.

Nici un răspuns!

Petra luă o hotărîre. Sprijini lopata de trunchi şi începu să se caţere.

Mai întîi un picior, apoi palma, apoi celălalt picior, cealaltă mînă... Petra numără în gînd în timp ce urca. Cînd ajunse pe cea de-a douăsprezecea scîndură din scară, se opri să-şi liniştească bătăile inimii. Era chiar sub intrarea ca o trapă. Fetiţa stătu nemişcată, inspirînd adînc şi ascultînd. Pulsul ei parcă şoptea: „Douăsprezece, douăsprezece, douăsprezece."

Împinse uşor trapa. Dinăuntru nu veni nici un sunet. Nici o mînă uriaşă nu o trînti la loc sau nu o smulse în lături.

Fetiţa o împinse ceva mai tare. Uşa căzu cu o bufnitură înfundată. Petra urcă pînă la nivelul ei şi aruncă o privire înăuntru.

– Calder! şopti ea, înfiorată.

Băiatul era lungit pe o parte, ghemuit în jurul pachetului. Fata îl scutură de umăr. Îl luă apoi de o mînă, i-o mîngîie şi i-o frecă să-l încălzească. Era rece ca gheaţa.

– Of, Calder! Ce ţi s-a întîmplat?

Ochii lui se deschiseră şi se închiseră iar.

– M-a trîntit de pe tobogan... capul mă durea... dar m-am luat după el...

– E în regulă, nu-i nevoie să vorbeşti! Acum sîntem aproape în siguranţă – tu, eu şi *Femeia!* spuse cu blîndeţe Petra.

Fata îşi scoase haina şi îl înveli pe Calder, după care începu să coboare scara ca să cheme ajutoare.

– N-o să-ţi vină să crezi... murmură Calder.

Capitolul 24: FRAGMENTELE

✖ ✖ ✖ Bătrînul Fred fu găsit mort în tren în zorii zilei următoare. Suferise un atac de cord. Era încălţat cu bocanci care se potriveau cu urmele din zăpada de lîngă poalele copacului din curtea familiei Castiglione.

Deşi nu mai purta barbă şi îşi schimbase rama de ochelari, Calder îi recunoscuse vocea. Fred îl dărîmase de pe tobogan, iar Calder se lovise la cap în cădere, după care se prefăcuse că zace inconştient. Cînd îşi dădu seama că Fred plecase, Calder se sculă în picioare. Capul îi zvîcnea, era ameţit şi nici urmă de Petra în jur. Spera din tot sufletul ca ea să fi găsit ajutor înainte ca Fred să pună mîna pe ea.

Calder o luă spre casă prin curţile din spate, înaintînd nesigur pe picioare. Tocmai se oprise într-o tufă să se odihnească puţin, cînd Fred trecu în fugă pe lîngă el, cărînd în braţe pachetul cu Femeia. Calder îl urmări. Ascuns pe după gardul viu, băiatul îl văzu urcînd cu tabloul în adăpostul din copacul familiei Castiglione. Cînd auzi pocnetul puternic al unei crengi şi îl văzu pe Fred cum se împiedică să sară peste calea ferată, băiatul simţi că nu mai avea timp să ceară ajutorul autorităţilor. Trebuia să o dea jos din copac pe Femeie! Exista posibilitatea ca, nu peste mult timp, Fred să trimită pe cineva s-o recupereze.

Calder traversă curtea din spatele casei familiei Castiglione clătinîndu-se şi încercînd să păşească exact pe urmele făcute de Fred, ca să nu lase alte semne, şi se urcă în copac. În momentul cînd ajunse pe platforma căsuţei şi văzu acolo tabloul, se opri să-şi tragă sufletul. Tot atunci leşină. Puţin mai tîrziu, Petra îl descoperi, foarte probabil salvîndu-i viaţa. Avea o contuzie urîtă la cap, dar îşi reveni destul de repede, astfel încît putu să mănînce tort împreună cu prietena lui a doua zi. Petra ţinu să-i atragă atenţia că acum erau chit. Şi el îi salvase viaţa, distrăgîndu-i atenţia bătrînului Fred, în timp ce fugea cu tabloul.

✖ ✖ ✖ În cele din urmă, se află că numele adevărat al lui Fred Steadman era, de fapt, Xavier Glitts şi era şeful unei bande de infractori internaţionali. FBI-ul descoperi că Glitts avea studii universitare la Sorbona şi la Princeton. Porecla lui în lumea interlopă era Glitter Man sau „Omul sclipitor“[1]. Era celebru pentru deghizările şi identităţile pe care şi le asuma, precum şi pentru felul în care îşi folosea farmecul pentru a se descurca în situaţii imposibile.

În afară de locuinţa din New York, mai avea un apartament în Londra şi altul în Roma. Toate dosarele pe care le avea despre *Femeia cu scrisoarea* se găsiră într-un seif la o bancă din Elveţia.

Xavier Glitts avea un client care îşi dorea de mulţi ani să pună mîna pe această capodoperă a lui Vermeer. Colecţionarul, el însuşi un infractor inteligent, îi promisese lui Glitts şaizeci de milioane dolari pentru Femeie, dar cerea în schimb o garanţie că poliţia nu va afla niciodată cine este hoţul.

---

[1] Din engl. *glitter*, „strălucire, a străluci“ (n.tr.)

Glitter Man bineînțeles că se gîndi la un plan genial. Urma să se dea drept un hoț idealist. Alese cartierul Hyde Park drept locul ideal în care să se ascundă, iar rolul de soț al Zeldei Segovia drept deghizarea perfectă.

La scurt timp după ce el și Zelda s-au căsătorit, au participat la un dineu de strîngere de fonduri la University School. Aici au stat de vorbă cu o tînără profesoară pe care o chema Isabel Hussey și care fusese angajată în toamna aceea pentru a preda la școală. Aflînd că aceasta avea specializare de istoric de artă, Glitts o atrăsese într-o discuție despre Vermeer, prefăcîndu-se necunoscător în privința operei artistului. Domnișoara Hussey îi transmisese toate ideile privind atribuirea lucrărilor, care apăruseră mai tîrziu în scrisorile hoțului.

La arhivele Universității din Chicago, Xavier Glitts cîștigă încrederea uneia dintre bibliotecarele Departamentului de cercetare, care îi pomeni despre un compartiment secret din holul clădirii Delia Dell și care se presupunea a se afla sub scara principală. Glitts îi explicase bibliotecarei că se documenta în legătură cu „locuri secrete de depozitare“ din mari universități ale lumii și pretindea că auzise de cîteva la Oxford, Harvard, McGill și la Universitatea din Salamanca. Bibliotecara de la Universitatea din Chicago se bucură să-i spună tot ce știa.

Cît locuise pe Harper Avenue, Glitts o cunoscuse pe vecina lui retrasă, Louise Sharpe, și nu mult după aceea aflase că era văduva lui Leland Sharpe. Aceasta, ca și domnișoara Hussey, avea o pasiune aparte pentru opera lui Vermeer. Nu-i venea să creadă cum totul se potrivea de minune.

Mai tîrziu, Glitts îl cunoscuse pe Walter Watch la Powell. Intrară în vorbă, iar domnul Watch îi mărturisi că este un mare admirator al albumelor de artă și al

enigmelor, şi că spera ca într-o zi să scrie o carte poliţistă despre o operă de artă, care să se bazeze pe fapte reale din lumea artei. Visa de ani de zile să scrie o astfel de carte, dar nu apucase niciodată să o înceapă măcar.

Potrivit unui jurnal descoperit de FBI în seiful lui Glitts din bancă, prin cele trei scrisori intenţionase să deruteze autorităţile şi să creeze trei suspecţi, după care se amuză scriindu-le pe cele publicate de ziare şi urmărind reacţia publicului. Furtul lui ajunsese un eveniment unic, mondial, iar el era eroul a zeci de mii de oameni. Regreta numai că nu îşi va putea dezvălui niciodată identitatea.

După ce scrise mesajul în care ameninţa că va da foc tabloului şi în care nu uitase să menţioneze că era „în vîrstă şi nu mai avea mult de trăit" – evident, în speranţa că va aţinti bănuielile asupra doamnei Sharpe –, Glitts plănuia să scoată tabloul *Femeia cu scrisoarea* din compartimentul secret, să-l predea contra sumei de şaizeci de milioane de dolari şi să lase lumii impresia că l-a ars. Era sigur că nici un muzeu nu-i va îndeplini pretenţiile incluse în ultima sa scrisoare.

FBI-ul specula că, în noaptea în care se întorcea la Delia Dell pentru a lua tabloul, tocmai îşi parcase maşina, cînd auzi declanşarea alarmei şi îi văzu pe Calder şi pe Petra alergînd. Din acel moment lucrurile începuseră să meargă prost.

✖ ✖ ✖ În timpul investigaţiilor, FBI-ul află că doamna Sharpe avea o avere imensă şi că făcuse o donaţie substanţială Galeriei Naţionale după ce avusese loc furtul. Bătrîna se justifică pe un ton aspru, spunînd că îşi dorise să-şi păstreze anonimatul, deoarece nu-i plăcea să îşi facă publică prezenţa după circumstanţele morţii soţului ei.

Dorea ca din banii oferiți de ea să se constituie fonduri de burse pentru elevii care cercetau furtul și paternitatea lucrărilor lui Vermeer. Cînd banii se folosiră pentru tipărirea cărții *Dilema lui Vermeer,* se arătă surprinsă, dar nu nemulțumită, dată fiind cererea ei.

✖ ✖ ✖ Domnișoara Hussey se îngrozi cînd auzi de la doamna Sharpe cîte făcuseră Calder și Petra pentru a o apăra. Din moment ce nu mai locuise pînă atunci într-un oraș mare, în toamna aceea, tînăra profesoară se simțea singură și îi era dor de casă. Primi o scrisoare ciudată. După ce tabloul dispăru și ea își dădu seama că ideile ei despre opera lui Vermeer sunau exact ca ale hoțului, o cuprinse frica. Nu știa nici ce-ar putea face cu scrisoarea. Nu avea pe nimeni în Chicago cu care să se sfătuiască, în afară de, bineînțeles, elevii ei dintr-a șasea.

✖ ✖ ✖ Zelda Segovia era oripilată la gîndul că fusese păcălită să se mărite cu un infractor profesionist. Nu știa nimic despre Xavier Glitts și afacerile lui murdare. Cînd Tommy află că tatăl lui vitreg era poreclit de Glitter Man, pufni și zise:

– Mai degrabă Twitter Man, „Vrăbioiul“[1]. N-am auzit atîtea gogoși în viața mea! Felul în care a promis atîtea, pentru ca apoi să se gîndească la un mod să le ia înapoi – ce nemernic!

✖ ✖ ✖ Lui Frank Andalee îi părea rău că o speriase în ziua aceea pe Petra în holul școlii. Îi adusese o planșă veche de la laboratorul de științe individului cu sprîncene groase un agent de publicitate, care lucra la universitate.

---

[1] Din engl. *twitter* „a ciripi, a vorbi nimicuri“ (n.tr.)

În iarna aceea tatăl Petrei se mutase la o altă catedră şi era mult mai mulţumit de noul lui loc de muncă.

✖ ✖ ✖ Vincent Watch purtase scrisoarea la el cîteva săptămîni la rînd, încîntat să o ştie ascunsă în buzunarul lui. Nu voia să contacteze poliţia înainte să fie sigur că hoţul nu va mai lua legătura cu el pentru o propunere interesantă pe care ar fi putut-o folosi în cartea lui. Scrisoarea era un bun punct de plecare în intriga unui roman poliţist despre o enigmă din lumea artei. Cînd află că, de fapt, ceilalţi doi destinatari erau doamna Sharpe şi domnişoara Hussey, se hotărî să-i încredinţeze doamnei Sharpe secretul lui. Conta pe discreţia dumneaei şi pe sfatul preţios pe care îl va primi în legătură cu anunţarea poliţiei.

După ultima livrare făcută de Calder doamnei Sharpe, domnul Watch o vizită pe aceasta în drum spre casă, după serviciu. Dădu să scoată scrisoarea din buzunar, dar nu o mai găsi. Nu înţelegea cum putuse să i se întîmple una ca asta. Probabil că ultima dată nu nimerise să o strecoare la loc în buzunar şi hîrtia căzuse undeva pe jos pe Harper Avenue. Era foarte supărat, însă doamna Sharpe fu înţelegătoare şi practică. Amîndoi căzură de acord că nu mai avea rost să informeze autorităţile despre a treia scrisoare, deoarece, neputîndu-i proba existenţa, ar fi fost caraghios.

În realitate, oricît de straniu suna, aceasta era a doua oară cînd pierdea scrisoarea. În urmă cu ceva timp făcuse o fotocopie, în caz că ar fi pierdut originalul, şi o pierduse undeva între xerox şi anticariat. Era de-a dreptul bizar!

Aceasta era scrisoarea care îi zburase Petrei din mînă, dar, pentru că doamna Sharpe încă nu aflase de ea de la domnul Watch, nici Petra nu ştiuse a cui este. Fata îi pomeni doamnei Sharpe despre a treia scrisoare găsită în tufişul de lîngă casa ei. Cu toţii apreciară că avusese loc

un şir de evenimente care l-ar fi intrigat pînă şi pe Charles Fort.

✖ ✖ ✖ De îndată ce FBI îşi încheie interogatoriile, doamna Sharpe, Calder şi Petra se reuniră la ceai în bucătăria bătrînei doamne. De data aceasta, lalelele de pe masă erau galbene.

Doamna Sharpe îi felicită pe copii pentru curajul de care au dat dovadă şi pentru inteligenţa lor extraordinară. Venit din partea ei, complimentul părea şi mai măgulitor. După ceai, Calder o informă pe doamna Sharpe despre toate tiparele de doisprezece pe care le identificase pînă în acel moment. Îi mai spuse şi cum i s-a părut că pentominourile îi transmiteau mesaje. Băiatul era sigur că mai existau şi alte grupuri de doisprezece de care nu-şi dăduse încă seama.

Ochii doamnei Sharpe se îngustară de tot, ca atunci cînd, la spital, Petra îi povestise despre visul ei. Bătrîna era foarte tăcută. Îi relatară momentul de revelaţie cu metru-panou-şuvoi-zăvoi-aflau de pe scări în Delia Dell şi o întrebară dacă folosise special acele cuvinte.

– Aş vrea eu! exclamă ea, zîmbind melancolic.

Bătrîna le mulţumi că îi împărtăşiseră asemenea secrete fabuloase şi promise că nu le va destăinui altcuiva fără permisiunea lor. În adîncul sufletelor lor, copiii ştiau că pot avea încredere în ea.

După care veni rîndul ei să le încredinţeze un secret personal, pe care trebuiau să-l păstreze pînă după moartea ei. Amîndoi fură de acord şi imediat Petra întinse mîna şi mîngîie mîna osoasă a doamnei Sharpe.

Doamna Sharpe începu să le povestească despre cîteva lucruri din trecutul ei pe care, în parte, copiii le ştiau. Chiar înainte ca soţul ei, Leland, să fie omorît, primise o

scrisoare de la el despre o descoperire uimitoare în legătură picturile lui Vermeer, care i-ar fi cutremurat pe toţi istoricii de artă din lume. Abia aştepta să-i povestească soţiei sale despre asta, dar voia să păstreze vestea pînă ajungea „teafăr şi nevătămat în Hyde Park". Şi taman în ziua cînd trebuia să se întoarcă în Chicago cu avionul, cadavrul lui fu găsit la ieşirea din Rijkmuseum din Amsterdam. Fusese ucis cu o lovitură în cap. Caietul cu notiţe îi rămăsese în servieta care îl aştepta în holul hotelului. Cînd săptămîni mai tîrziu, doamna Sharpe îl răsfoi, văzu o însemnare făcută în grabă, „1212", chiar în ziua morţii lui. Femeia atrăsese atenţia autorităţilor asupra acestui detaliu, dar nimeni nu ştia ce să înţeleagă din el. Oare însemna o oră, adică 12 şi 12 minute la prînz sau la miezul nopţii? Oare era cifra 1212? Nici ea nu avea vreo idee. Poliţia nu reuşise să găsească vinovatul, iar misterul se estompase în timp.

După ce doamna Sharpe le povesti întîmplarea aceasta, tăcu şi-şi coborî privirea spre masă. Apoi clipi repede, se îndreptă în scaun şi îşi suflă nasul.

Vorbi din nou cu tonul ei sever.

– Eram hotărîtă să continui cercetarea de unde s-a oprit Leland, dar n-am reuşit să îmi dau seama exact ce descoperire făcuse. În anii ce au urmat, am studiat tot ce s-a putut despre Vermeer. Am jurat că voi susţine financiar orice nou studiu privind viaţa sau opera lui. Şi apoi, toamna trecută mi s-a întîmplat ceva foarte ciudat şi asta este partea pe care vă rog să o ţineţi secretă!

Doamna Sharpe le povesti cum doamna din tabloul *Femeia cu scrisoarea* „o înştiinţase" să reabiliteze numele lui Vermeer şi să se asigure că toată lumea va afla că o parte din lucrări fuseseră făcute de discipolii artistului. Doamna Sharpe primise pagini întregi de astfel mesaje, cuvinte pe care pur şi simplu le transcrisese. Calder şi Petra se uitară

unul la altul în timp ce bătrîna se duse să aducă o foaie din teancul de lîngă computer. Reveni la masa din bucătărie, se aşeză la locul ei şi începu să citească:

> Minciuna mea este că sînt numai pînză şi vopseluri. Adevărul meu este că sînt vie. Unii vor spune că este numai închipuirea ta, dar nu-i aşa. După cum ştii, arta înseamnă idei. Sînt la fel de vie ca vesela ta din porţelan albastru, băiatul cu cutia sau fetiţa care m-a visat. Sînt printre voi cu adevărat.

Observînd cît de serioşi deveniseră copiii, doamna Sharpe se opri să-i liniştească:

– Vă spun acestea doar pentru a vă arăta ce am început să înţeleg! Ceva mult mai puternic decît oricare dintre noi ne-a reunit pe toţi. Deşi Xavier Glitts credea că el controlează situaţia, nu era decît un element din tablou – iertaţi-mi jocul de cuvinte! Cineva a reuşit să comunice cu fiecare dintre noi în parte, inclusiv cu hoţul, cu fiecare în modul pe care am fost dispuşi să-l vedem sau să-l ascultăm.

Cu un zîmbet şters pe buze, doamna Sharpe se întinse peste masă să îndrepte una dintre lalele. În strălucirea soarelui amiezii, petalele se umpluseră de culoare, iar cupele arătau ca nişte lămîi în lumina albă de iarnă. Deodată, Petra îşi aminti un episod de la începutul toamnei, cînd, mergînd pe Harper Avenue, culesese de jos o frunză îngălbenită şi îi trecuse prin minte ideea că galbenul este culoarea surprizei.

✖ ✖ ✖ Într-adevăr, Calder descoperi şi alte grupuri de doisprezece. Mai întîi, făcu o listă:

> Petra Andalee
> Frank Andalee
> Norma Andalee

Calder Pillay
Walter Pillay
Yvette Pillay
Isabel Hussey
Louise Sharpe
Tommy Segovia
Zelda Segovia
Vincent Watch
Xavier Glitts (cunoscut şi sub numele de Fred Steadman)

Erau douăsprezece nume şi fiecare avea în total douăsprezece litere. Doamna Sharpe se îmbujoră la faţă cînd Calder îi arătă lista şi, după ce se gîndi o secundă, adăugă:

– Da, ce curios... mesajul „1212“[1], spus în cuvinte are tot douăsprezece litere şi la fel numele tabloului *Femeia cu scrisoarea* cel puţin în engleză.

Bătrîna le reaminti copiilor că Charles Fort nu credea în coincidenţe, ci era de părere că lucrurile erau deseori legate între ele în feluri pe care nimeni nu le putea explica în termeni ştiinţifici. Dar, dacă nimic din ce li se întîmplase nu era coincidenţă, ce era atunci?

Calder şi Petra erau cam speriaţi de toate astea şi se bucurau că o au pe doamna Sharpe cu care să vorbească. Li se părea extraordinar că la spital le spusese aproximativ acelaşi lucru ca şi Picasso despre artă, minciuni şi adevăr. Poate că, de fapt, cele mai măreţe idei erau chiar simple. Sau poate că anumite experienţe din viaţă erau făcute să se potrivească împreună asemenea pieselor de pentomino. Poate trecerea timpului, a secolelor chiar, nu mai conta, cînd ceva cu adevărat important trebuia să fie spus.

---

[1] Transcris „twelvetwelve“ în engleză (n.tr.)

Din moment ce erau implicate douăsprezece nume şi fiecare nume era un fragment dintr-un puzzle mai mare, oare toate acele nume se combinau şi altfel? După mai multe căni de ceai, Calder, Petra şi doamna Sharpe descoperiră o serie de conexiuni stranii.

Cea mai înfricoşătoare dintre ele era că prima literă a numelor mici de pe lista lui Calder erau toate pentominouri.

– U-ul este C-ul meu, explică băiatul. Este pur şi simplu o răsucire, nici măcar nu trebuie întors de tot! De fapt, oricum nu-mi plăcea ca U-ul să fie pur şi simplu un U şi atît.

Calder îşi dădu apoi seama că, dacă se gîndea la cele douăsprezece persoane ca la nişte piese de pentomino, observai că unele se potriveau în forma finală mult mai uşor decît altele. De exemplu, X-ul (Xavier) era cel mai greu de manevrat pentomino. Totuşi, U-ul sau C-ul (Calder) şi P-ul (Petra) se îmbinau cu uşurinţă în mai multe soluţii. L-ul (Louise) se combina lejer cu I-ul (Isabel), iar W-ul (Walter) cu Y-ul (Yvette), la fel şi F-ul (Frank) cu N-ul (Norma)... Gîndurile lui Calder zburdau nebuneşte. Apoi, deodată, el şi Petra îşi amintiră expresia domnişoarei Hussey „scrisul sau litera sînt moarte“ de la începutul anului şcolar. „Păi, una din ele sigur era, gîndiră ei sumbru: X-ul!“

Deşi Leland Sharpe nu apărea pe listă, Calder remarcă iniţiala numelui acestuia, care era a douăsprezecea literă din alfabet. Petra sublinie că L-ul era un pentomino foarte folositor şi intra uşor în majoritatea formelor soluţiilor.

– Da, întotdeauna reuşea să se descurce în orice situaţie, spuse doamna Sharpe şi păru mulţumită. Ştiţi că îi plăceau jocurile de puzzle şi codurile? Ar fi apreciat şi pentominourile!

L.O!

Domnişoara Hussey şi Louise Sharpe îşi descoperiră descendenţa comună ca membre ale aceleiaşi familii Coffin din Nantucket Island, unde locuiseră amîndouă o vreme. Asta datorită scrisorii despre care doamna Sharpe le spusese copiilor şi pe care chiar ea o scrisese.

După dezlegarea misterului, domnişoara Hussey şi doamna Sharpe erau văzute des împreună, luînd cina în Hyde Park. Aveau multe să-şi povestească şi le făcea plăcere să-şi împărtăşească ideile una alteia. Pe măsură ce anul şcolar trecea, domnişoara Hussey devenise mai mult decît profesor, un fel de prieten pentru Calder şi Petra. Adesea cei trei mergeau la Fargo Hall după ore să bea ciocolată caldă.

Petra îi arătă profesoarei copia ei din cartea *Lo!*. Elevii clasei a şasea se străduiră să adauge şi alte relatări pe lîngă cele menţionate de Charles Fort şi studiară teoria coincidenţei. Se putea explica oare aceasta, după părerea unui număr impresionant de oameni de ştiinţă interesaţi de subiect, doar prin fascinaţia omului faţă de tipare? Sau era mai mult decît atît?

Frank şi Norma Andalee, precum şi Walter şi Yvette Pillay împlineau toţi 43 de ani. Aveau cu toţii 12 ani în anul morţii lui Leland Sharpe, care se petrecuse acum 31 de ani. Doamna Sharpe şi copiii se întrebau dacă era vreo coincidenţă între asta şi anul 1931, data publicării cărţii *Lo!* Parcă nevenindu-le să creadă, şi-au dat seama că Vermeer avea 43 de ani cînd murise!

Tatăl Petrei îi mai spuse fetei un detaliu uimitor: o ramură a familiei lor locuise cîteva secole în Olanda, nu prea departe de Delft, oraşul natal al artistului. Datele despre strămoşii ei erau incomplete, dar era foarte posibil ca Petra să fie rudă cu un membru al familiei lui Vermeer. De bucurie, fata fusese cu capul în nori cîteva zile.

Din cercetările lui, Calder află că Johannes Vermeer murise subit în decembrie, anul 1675, şi fusese îngropat în cimitirul Oude Kerk din Delft în data de 15 decembrie. Se credea că murise cu trei zile înainte, ceea ce însemna că ziua de 12 decembrie a fost ultima zi din viaţa lui. Aceasta dată nu era doar ziua de naştere a Petrei şi a lui Calder, mai era şi ziua morţii lui Xavier Glitts.

Şi mai rămînea Frog. De îndată ce Petra îşi aminti fraza lui Fort: „Lumea noastră pleacă de la existenţa broaştelor", fata îi atrase atenţia băiatului că şi acesta putea fi un indiciu destul de ciudat. Poate că ar fi trebuit să se prindă de existenţa lui Glitter Man de la povestea cu Frog.

La cîteva săptămîni după revenirea tabloului în Galeria Naţională, etichetele cu numele artistului din dreptul cîtorva picturi fură înlocuite în tăcere cu: „ATRIBUITE LUI VERMEER". Ca să sărbătorească evenimentul, Calder şi Petra merseră împreună cu doamna Sharpe la ceai la Hotelul Drake, unde aceasta îi anunţă că în curînd aveau să primească ceva acasă. Bătrîna îi făcu cadou lui Calder un glob pămîntesc vechi şi un covor persan care arătau exact ca ale geografului, iar Petrei îi dărui masa ei de scris, o piesă de mobilier elegantă datînd din secolul al XVII-lea şi, de asemenea, un şirag olandez de perle veritabile.

În interviurile date presei, Calder şi Petra nu spuseră povestea pe de-a întregul. Nu menţionară visul Petrei, felul în care Calder ajunsese la dezlegarea enigmei, nici despre Charles Fort, grupurile de doisprezece sau bombonelele albastre.

Nu erau siguri că lumea era pregătită pentru toate astea şi nu erau încă pe deplin siguri ce anume fusese real şi ce nu.

BLUE BALLIETT a crescut în New York. Încă din copilărie a îndrăgit muzeele și operele de artă, a fost pasionată de poveștile misterioase și a căutat cu aviditate lucruri ce nu pot fi explicate în mod firesc.

A studiat istoria artei la Brown University. În prezent, ea și familia ei locuiesc în Chicago, unde, înainte de a-și dedica tot timpul scrisului, a fost profesoară la University of Chicago Laboratory Schools.

Pe urmele lui Vermeer este prima ei carte pentru copii.

O operă de artă, un mister ce durează de secole, toate acestea într-o carte care vă va purta prin cel mai ciudat labirint, prin cele mai neașteptate aventuri care vă vor ține cu sufletul la gură.

Cînd Petra și Calder se întîlnesc întîmplător într-un muzeu, habar n-au că vor fi eroii uneia dintre cele mai bizare aventuri din istoria artei. Se petrec lucruri ciudate: cei doi descoperă o carte misterioasă, o bătrînă excentrică le caută tovărășia, iar un tablou de Vermeer, de o valoare inestimabilă, dispare din celebrul muzeu din Chicago.

Înainte să-și dea seama, protagoniștii se pomenesc implicați într-un scandal internațional cauzat de furtul celebrului tablou și pornesc pe urmele hoțului pentru a recupera pînza pînă nu e prea tîrziu, căci acesta intenționează să o distrugă.

Petra și Calder dezleagă mister după mister folosindu-se de instinct, inteligență, și, nu în cele din urmă, de cunoștințele despre Vermeer, faimosul pictor olandez.

Oare vor izbuti să salveze tabloul, să dezlege misterul căruia nici măcar FBI-ul n-a putut să-i dea de capăt?

PE URMELE LUI VERMEER

A CÎȘTIGAT PREMIUL EDGAR ALLAN POE, PENTRU LITERATURĂ *MYSTERY* ÎN 2005.

rao international publishing company

ISBN 973-576-840-2

9 789735 768409

www.rao.ro
www.raobooks.com